

Л. ДЖ. СМИТ
ТАЕН ВАМПИР

Част 1 от „Нощен свят“

Превод от английски: Станимир Йотов, —

chitanka.info

Нощният свят не е място. Той е навсякъде около нас. Нощният свят е тайно общество на вампири, върколаци, вещици, шейпшифтъри и други същества на мрака. Те живеят сред нас, но спазват свои собствени правила. И първите две от тях гласят:

1. Никога не допускай хората да научат за Нощния свят.

2. Никога не се влюбвай в човешко същество.

Това са истории за онова, което се случва, когато тези правила бъдат нарушени.

1

В един от първите дни на лятната ваканция тя разбра, че ще умре.

Беше понеделник, първият истински ден от ваканцията (съботата и неделята не се брояха). Попи се събуди с чувство на лекота и си помисли: *Днес няма училище!* Слънчевата светлина струеше през прозореца и оцветяваше прозрачните драперии около леглото и в ефирно златисто. Тя ги дръпна настрани и трепна.

Ох! Отново тази болка в стомаха ѝ. Сякаш нещо я разяждаше отвътре и дълбаеше към гърба ѝ. Малко ѝ олекваше, когато се наведеше.

Не! — реши тя. — *Отказвам да боледувам през лятната ваканция. Категорично!* — Нужно беше само да мисли малко по-позитивно.

Гледай откъм светлата страна на нещата, момиче!, каза си Попи, навъсена и превита на две, и тръгна към облицованата в тюркоазено и златисто баня. Първо си помисли, че ще повърне, но сетне болката стихна така бързо, както и беше дошла. Малко по-късно Попи се изправи и победоносно изгледа рошовото си отражение в огледалото.

— Дръж се за мен, хлапе, и всичко ще бъде наред! — прошепна тя и му намигна заговорнически, а после се приближи до огледалото, виждайки собствените си зелени очи да се присвиват подозрително. Там, на носа ѝ, имаше четири лунички. Четири и половина, ако трябваше да бъде честна, а Попи Норт обикновено беше такава. Колко трогателно, колко мило! Изплезе се сама на себе си и се извърна с достойнство, без да си направи труда да вчеше буйните си медночервени къдрици.

Самочувствието ѝ се изпари веднага, щом влезе в кухнята и видя там своя брат близък, който ядеше овесени ядки. Очите ѝ отново се присвиха, но този път се ядоса не на себе си, а на него. Не беше ли достатъчно това, че е мъничка, слаба и къдрокоса — досущ като елф от

детска книжка, седнал в чашката на лютиче, — но и трябваше да има брат близък с правилни черти, висок и рус като викинг... И това ако не беше доказателство за злонамереност от страна на вселената?

— Здравей, Филип! — каза тя с глас, в който се таеше заплаха.

Филип обаче, който беше свикнал е настроенятията на сестра си, не се впечатли особено. Той само вдигна поглед от колонката с комикси в „Лос Анжелис Таймс“ и Попи трябваше да признае, че брат ѝ има хубави очи — будни, зелени и с много тъмни мигли. Всъщност те бяха единственото нещо, по което близнаците си приличаха.

— Здравсти! — отвърна той небрежно и се върна към комиксите. Попи не познаваше много деца, които четяха вестници, но Фил определено беше от тях. Също като сестра си, Филип беше първокурсник в гимназията „Ел Камино“, но за разлика от нея той не само получаваше пълни шестици, но и беше звезда в отбора по футбол, по хоккей, а също и по бейзбол. Освен това беше и председател на класа и едно от големите удоволствия в живота на Попи беше постоянно да му се подиграва, защото според нея той беше твърде праволинеен.

Но сега Попи се усмихна широко и сви рамене, изоставяйки заплашителния поглед.

— Къде са Клиф и мама?

Клиф Хилгард беше техен втори баща от три години и беше по-праволинеен дори и от Фил.

— Клиф е на работа. А мама се облича. По-добре хапни нещо, защото ще си имаш неприятности с нея.

— Да, да... — отвърна луничавото момиче и тръгна на пръсти към шкафа, за да го претършува. Намери един пакет с корнфлейкс, бръкна в него и внимателно извади оттам една люспа, която изяде съвсем суха.

Това, че беше мъничка и слаба като елф, си имаше и добрите страни. Попи направи няколко танцувални стъпки към хладилника, поклащайки кутията с корнфлейкс в ритъм.

— Аз съм... секси фея! — запя тя, потропвайки с крак.

— Не, не си — отбеляза хладно Филип. — И защо не си облечеш нещо?

Открехнала вратата на хладилника, Попи се огледа критично. Носеше огромната тениска, с която беше спала и която на дължина несъмнено беше мини.

— Облечена съм — спокойно отвърна тя и извади една диетична кола от хладилника. В този момент на кухненската врата се почука и Попи позна госта въпреки мрежата за комари.

— Здравсти, Джеймс! Заповядай!

Сваляйки слънчевите си очила, Джеймс Расмусен влезе. При вида му коремът на Попи се сви — както винаги. Това, че го виждаше на практика всеки ден през последните десет години, изобщо не променяше нещата. Всеки път, щом го зърнеше, сърцето ѝ започваше да тупти лудо и усещаше в гърлото си някаква горчиво-сладостна болка.

Но причината не беше само в зашеметяващата му външност, която винаги ѝ напомняше смътно за Джеймс Дийн^[1].

— Джеймс имаше светла, копринено — кестенява коса, изтънчено интелигентно лице и сиви очи, които гледаха ту напрегнато, ту хладно. Той безспорно беше най-красивото момче в гимназията „Ел Камино“, но не това я привличаше към него. Дълбоко в душата на Джеймс имаше нещо тайнствено и недостъпно и именно то караше сърцето ѝ да бие лудо и кожата ѝ да настръхва.

Филип обаче беше на друго мнение. Щом Джеймс влезе, той веднага се наежи и погледът му стана някак хладен и суров. Между двете момчета прехвърчаха искри на неприязън.

Джеймс се усмихна леко, сякаш реакцията на Филип му се беше сторила забавна.

— Здравей!

— Здравей! — отвърна Фил, без изобщо да се старае да бъде приветлив. На Попи ѝ се струваше, че на него ужасно му се иска да я грабне на ръце и да я изнесе веднага от стаята. Филип винаги малко прекаляваше, когато започнеше да играе ролята на брата защитник. — Как са Жаклин и Микаела? — добави той заядливо.

— Нямам никаква представа — отвърна Джеймс след кратка пауза.

— Така ли? А, да, вярно, ти обикновено зарязваш приятелките си точно преди лятната ваканция. И по този начин си развързваш ръцете за нови завоевания, прав ли съм?

— Разбира се — отвърна Джеймс невъзмутимо и се усмихна.

Филип го изгледа с открита неприязън.

От своя страна, Попи потръпваше от радост: сбогом, Жаклин, сбогом Микаела! Стройните дълги крака на Жаклин и привлекателната изпъкнала гърд на Микаела вече бяха в историята и се очертаваше едно прекрасно лято!

Много хора смятаха връзката на Попи и Джеймс за платонична. Но това не беше вярно, защото Попи от години знаеше, че ще се омъжи за него. Това беше едната от двете ѝ най-големи амбиции, а другата беше да обиколи света. Просто още не му го беше съобщила и той все още си мислеше, че харесва момичета с дълги крака, салонен маникюр и високи италиански обувки.

— Това нов диск ли е? — попита тя, за да откъсне погледа му от бъдещия му шурей.

Джеймс претегли CD-то с ръка.

— Да, нов е. Етно техно.

Попи се зарадва.

— Сигурно и тук са включили от онези тувински певци^[2], които пеят на гърло! Изгарям от нетърпение! Хайде да отидем да го чуем!

Точно тогава влезе майката на Попи и Филип. Тя беше хладна, безупречна блондинка, почти като героиня на Хичкок, а лицето ѝ изразяваше безусловна увереност, че може да се справи с всяка ситуация. На излизане от кухнята Попи едва не се блъсна в нея.

— Извинявай! Добро утро!

— Почакай малко! — каза майка ѝ и ловко я хвана за края на тениската. — Добро утро, Фил! Добро утро, Джеймс! — добави тя.

Филип отвърна на поздрава ѝ, а Джеймс кимна с престорена любезност.

— Всички ли са закусили? — попита госпожа Хилгард и когато двете момчета потвърдиха, тя погледна дъщеря си. — А ти? — поинтересува се майка ѝ, гледайки я въпросително.

В отговор Попи разклати кутията с корнфлейкс и госпожа Хилгард въздъхна.

— Защо поне не ги ядеш с мляко?

— Защото така са ми по-вкусни — отсече Попи, но когато майка ѝ я побутна леко към хладилника, тя взе оттам кутия с нискомаслено мляко.

— Е, какво смятате да правите през първия ден от ваканцията? — попита госпожа Хилгард, отклонявайки поглед от Джеймс към

Попи.

— О, не знам — отвърна момичето, споглеждайки се с приятеля си. — Може би ще послушаме малко музика или ще се качим в планината? Или ще отидем с колата на плажа?

— Каквото кажеш — обади се Джеймс. — Цялото лято е пред нас.

И в следващия момент Попи си представи въпросното лято — знойно, златно и сияйно. То миришеше на хлор от басейна и на морска сол. Беше меко като топлата трева под гърба ти. „Цели три месеца — мислеше си тя. — Цяла вечност. Три месеца са цяла вечност!“

Странно беше, че мислеше за вечността, когато *това* се случи.

— Можем да обиколим новите магазини — започна Попи, когато внезапно я прониза остра болка и дъхът ѝ заседна в гърлото.

Ужасен спазъм, който я накара да се свие на две. Картонената кутия се изплъзна от пръстите ѝ и пред очите ѝ се спусна сива пелена.

[1] Джеймс Дийн (1931–1955), популярен американски актьор. — Б.пр. ↑

[2] Етническа група, която обитава Южен Сибир. — Б.пр. ↑

2

Попи! — Тя чуваше гласа на майка си, но не виждаше нищо. Кухненският под беше замъглен от танцуващи черни точки.

— Попи, добре ли си? — Сега почувства ръцете на майка ѝ да я хващат под мишниците ѝ и да я придържат тревожно. Болката отслабваше и зрението ѝ се възвръщаше.

Когато се изправи на крака, Попи видя пред себе си Джеймс. Лицето му беше почти безизразно, но тя го познаваше достатъчно добре, за да забележи безпокойството в очите му. Държеше кутията с мляко, която сигурно беше хванал във въздуха. „Забележителни рефлексии — мислеше си тя. — Наистина забележителни.“

Филип също стоеше прав.

— Добре ли си? — попита той. — Какво ти стана?

— Не знам — отвърна Попи, сетне се огледа и повдигна смутено рамене. Сега, когато се чувстваше по-добре, ѝ се искаше да не я гледат така изпитателно. За да се справи с болката, трябваше да я игнорира, а не да мисли за нея. — Просто онази болка. Мисля, че е гастро... не знам какво си. Сигурно е от храната.

Майката ѝ нежно я хвана за раменете.

— Попи, това не е гастроентерит. И преди месец пак имаше същите болки, помниш ли? Сега по същия начин ли се чувстваш?

Попи се размърда неспокойно. Всъщност, болката никога не си беше отивала. Някак покрай вълнението около края на учебната година, тя беше успяла да не ѝ обръща внимание и вече почти бе свикнала с нея.

— Ами — поде Попи предпазливо, — да, но...

За госпожа Хилгард обаче това беше достатъчно. Тя стисна леко рамото на дъщеря си и тръгна към телефона в кухнята.

— Знам, че не обичаш лекарите, но въпреки това ще се обадя на д-р Франклин. Искам да те прегледа. Това е нещо, което не можем да пренебрегнем.

— О, мамо, *ваканция е...*

Майка ѝ закри слушалката с ръка.

— Попи, това не подлежи на обсъждане. Отиди и се облечи!

Момичето простена, но знаеше, че няма полза. Сетне кимна към Джеймс, който гледаше замислено в една точка.

— Нека. Поне да изслушаме диска, преди да тръгна — рече тя. Той погледна CD-то, сякаш бе забравил за него, и остави кутията с мляко на масата. Филип ги последва надолу по коридора.

— Хей, приятел, изчакай тук, докато тя се облича!

Джеймс почти не се обърна.

— Гледай си работата, Фил — каза той разсеяно.

— Просто си дръж ръцете долу.

Попи само поклати глава, влизайки в стаята си. Сякаш на Джеймс му пукаше дали ще я види съблечена. „Де да беше така“, помисли си тя тъжно и извади чифт къси панталони от едно чекмедже. Обу ги, продължавайки да клати глава. Джеймс ѝ беше най-добрият приятел, както и тя на него, но той никога не беше показвал дори и най-малко желание да я докосне. Понякога дори се чудеше дали изобщо забелязва, че е момиче.

„Е, някой ден ще го накарам да забележи“, помисли си тя и го извика през вратата.

Джеймс влезе и ѝ се усмихна. Това беше усмивка, която другите рядко виждаха не присмехулна и иронична, а мила и малко крива.

— Съжалявам, че се налага да ходя на доктор — каза Попи.

— Недей, трябва да отидеш. — Джеймс я погледна загрижено. — Майка ти е права. Това продължава твърде дълго. Отслабнала си, не можеш да спиш през нощта...

Попи го погледна изненадано. Тя не беше казала на никого, че болката става по-силна през нощта, дори и на него. Просто Джеймс имаше таланта да разбира някои неща. Сякаш можеше да чете мисли.

— Просто те познавам добре, това е всичко — обясни той, хвърляйки ѝ дяволит поглед и сетне разопакова диска.

Попи сви рамене, плюсна се на леглото си и устреми поглед към тавана.

— Както и да е, искаше ми се мама да ме остави на мира поне един ден от ваканцията — каза тя и проточи шия, гледайки Джеймс замислено. — Ще ми се да имах майка като твоята. Моята винаги се тревожи и се опитва да ме „поправи“.

— А на моята не ѝ пука дали съм вкъщи, или не. Кое според теб е по-лошо? — отвърна той с кисела усмивка.

— Твоите родители дори ти разрешават да живееш отделно от тях.

— В сграда, която е тяхна. Така им излиза по-евтино, защото не се налага да наемат охрана. — Джеймс поклати глава и постави диска в уредбата. — Не се оплаквай от родителите си, хлапе. В това отношение имаш повече късмет от някои хора.

Попи се замисли над думите му, докато дискът тръгваше. Двамата с Джеймс харесваха транс електронния ъндърграунд стил, който беше дошъл от Европа. Джеймс обичаше и техно ритъма. Попи също си падаше по него, защото това беше „истинска“ музика, сурова и неподправена, създадена от хора, които вярват в нея. Хора, притежаващи страст, а не пари.

Освен това, етномузиката я караше да се чувства като част от големия свят. Допадаше ѝ нейната различност и екзотика.

Като се замислеше, може би точно заради това харесваше и Джеймс. Заради неговата чудатост. Тя завъртя глава и го погледна, докато странните ритми на Бурунди изпълваха стаята.

Познаваше приятеля си по-добре от всеки друг, но в него винаги оставаше нещо скрито. Нещо, което никой не можеше да достигне.

Някои хора го намираха за високомерен, други за студен, а трети за безразличен, но Джеймс не беше нито едно от тези неща. Той беше просто странен. Много по-различен от всички други в училище. От време на време ѝ се струваше, че ей сега ще проникне в тайната му, но всеки път тя ѝ се изплъзваше. А на няколко пъти, особено късно през нощта, когато слушаха музика или съзерцаваха океана, бе почувствала, че той сам иска да ѝ я разкрие.

Тъй или иначе, Попи вярваше, че ако приятелят ѝ намереше за нужно да ѝ разкрие душата си, той щеше да ѝ каже нещо важно и прекрасно, а ефектът от него щеше да бъде толкова шокиращ, колкото ако я заговореше улична котка.

Точно сега тя гледаше Джеймс, неговия идеално изваян профил и кафявите къдрици на челото му и си помисли, че изглежда тъжен.

— Джейми, какво има? Да не се е случило нещо у вас? — Попи беше единственият човек на света, на когото беше позволено да го нарича Джейми. Жаклин и Микаела дори и не бяха опитали.

— Какво да се е случило у нас? — отвърна той с усмивка, която не стигна до очите му. Сетне тръсна нехайно глава и добави: — Не се тревожи, Попи! Не е нищо важно — просто един роднина може да ми дойде на гости. Имам предвид, нежелан роднина. — Този път усмивката достигна очите му и в тях проблесна пламъче. — Или може би се тревожа за теб.

Попи понечи на шега да подложи думите му на съмнение, но вместо това се чу да казва:

— Наистина ли?

Сериозността, с която го каза, очевидно го трогна, защото усмивката угасна на лицето му и двамата се вгледаха един в друг, забравили иронията и насмешките, зад които се криеха. Просто всеки се взираше в очите на другия. Джеймс изглеждаше нерешителен, почти уязвим.

— Попи...

— Да?

Той отвори уста, но после скочи на крака и отиде да настрои сто и седемдесетватовите колони марка „Толбой“. Когато се върна, сивите му очи бяха тъмни и неразгадаеми.

— Щях да се притеснявам, ако беше наистина болна каза той безгрижно. — Нали затова са приятелите?

Попи въздъхна.

— Правилно! — тъжно отвърна тя и после се усмихна.

— Но ти не си болна — отбеляза Джеймс. — Просто трябва да се погрижиш за това. Докторът вероятно ще ти даде антибиотици... или ще ти сложи една голяма инжекция — добави той хапливо.

— О, млъкни! — каза Попи. Той знаеше, че ужасно я е страх от инжекции. Само при мисълта за иглата, която се забива в кожата й...

— Майка ти идва — рече Джеймс, поглеждайки към вратата, която беше леко открената. За Попи остана загадка как бе чул стъпките й — музиката беше силна, а коридорът беше застлан с килим, но след секунда майка й действително отвори вратата.

— Хайде, миличка — подкани я тя. — Доктор Франклин каза да отидем направо. Съжалявам, Джеймс, но ще трябва да я заведа на лекар.

— Няма нищо. Ще намина пак следобед.

Попи достойно прие поражението си и позволи на майка си да я помъкне към гаража, без да обръща внимание на Джеймс, който ѝ правеше смешни гримаси, имитирайки нещастен пациент в очакване на голяма инжекция.

Час по-късно момичето лежеше на кушетката на доктор Франклин и гледаше дискретно настрани, докато той внимателно опипваше корема ѝ. Доктор Франклин беше висок, слаб и напомняше донякъде на провинциален лекар. Човек, на когото можеш изцяло да се довериш.

— Тук ли е болката? — попита той.

— Да, но сякаш стига до гърба ми. Сигурно съм разтегнала някой мускул там...

Внимателните изучаващи пръсти отново тръгнаха и после спряха. Изражението на доктор Франклин се промени. И в следващия момент Попи някак разбра, че не беше разтегнат мускул, нито разстроен стомах. Случило се беше нещо сериозно и животът ѝ щеше да се промени завинаги.

Накрая доктор Франклин каза:

— Знаете ли, искам да направя някои изследвания.

Гласът му беше сух и замислен, но въпреки това Попи я обзе паника. Не можеше да обясни чувствата си, но изведнъж я скова ужасяващ страх, сякаш някаква черна яма зейна пред краката ѝ.

— Защо? — обърна се майка ѝ към доктора.

— Ами... — Доктор Франклин се усмихна, намести очилата си и почука с два пръста по кушетката. — Просто, за да изключим някои възможности, нищо повече. Попи казва, че чувства болка в горната част на стомаха си, която отива към гърба и се усилюва през нощта. Напоследък няма апетит и е загубила тегло. Жлъчният ѝ мехур се усеща при допир — което означава, че се е уголемил. Това са симптоми, които могат да се появят при много заболявания и бих искал да направим една ехография, която ще изясни донякъде нещата.

Попи си отдъхна. Не можеше да си спомни какво точно е жлъчен мехур, но беше убедена, че не ѝ е нужен. Изключено беше орган с толкова смешно име да е особено важен. Доктор Франклин продължи да говори за панкреаси, панкреатити и уголемени черни дробове, а майката на Попи кимаше разбиращо. Самата Попи не разбираше нищо,

но паниката поне си беше отишла. Сякаш черната яма беше добре зарита и вече нямаше и следа от нея.

— Можете да направите ехографията в детската болница, от другата страна на улицата — говореше доктор Франклин. — И после пак ще дойдете тук, когато е готова.

Майката на Попи кимаше спокойно, уверено и сериозно. Също като Фил. Или като Клиф. *Да, разбира се, ще се погрижим за това.*

Попи, на свой ред, се почувства малко по-значима. Не познаваше друг, който да е бил в болница за изследвания.

Госпожа Хилгард разроши леко косата ѝ на излизане от кабинета на доктор Франклин.

— Е, Попет, какво ще правим сега с теб?

Дъщеря ѝ се усмихна дяволито, вече напълно забравила паниката от по-рано.

— Може да ме оперират и да ми остане красив белег — каза тя, за да развесели малко майка си.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам — отвърна майка ѝ, която не изглеждаше ни най-малко развеселена.

Детската клиника „Сюзън Дж. Монтефорте“ се оказа внушителна сива сграда, чиято мрачност беше донякъде смекчена от лъкатушните ѝ извивки и огромните витражи. Попи се загледа замислено в един магазин за подаръци, докато минаваха покрай него. Тук продаваха плюшени играчки и от онези танцуващи по стълбите пружини, които възрастните можеха да купят за малките пациенти в последния момент, преди да влязат в болницата.

* * *

От магазина излезе момиче, малко по-голямо от Попи, може би на седемнайсет или осемнайсет години. Беше красиво, добре гримирано и с хубава цветна кърпа на главата, която обаче не скриваше факта, че нямаше коса. Изглеждаше щастливо и жизнерадостно и обещите му подскачаха весело под кърпата, но въпреки това Попи внезапно се изпълни със съчувствие. Съчувствие и... страх. Това момиче беше *действително* болно. Но нали за това бяха и болниците — за да лекуват тежко болните хора. Изведнъж на Попи ѝ се прииска

да свърши колкото се може по-бързо с изследванията и да се махне оттук.

Ехографията не беше болезнена, но се оказа малко неприятна. Една лаборантка нанесе върху корема ѝ нещо като гел и прокара над него хладния скенер, който с помощта на звукови вълни започна да прави снимки на вътрешностите ѝ. Неочаквано Попи се улови, че мислите ѝ непрекъснато се връщат към хубавото момиче без коса.

За да се разсее, се опита да мисли за Джеймс. И по някаква причина в ума ѝ изплува денят, когато за първи път го беше видяла в детската градина. Той беше слабичко бледо момче с големи сиви очи и нещо неуловимо и странно в него, което веднага накара по-големите момчета да започнат да го тормозят. В момента, в който Попи ги забеляза, те го бяха наобиколили на игрището като хрътки лисица.

Още от петгодишна тя имаше страховито дясно кроше. Без да се поколебае нито за миг, Попи се хвърли към групата, вършеейки с ръце и ритайки с крака, докато големите момчета не бяха обърнати в бягство. Сетне се обърна към Джеймс и каза:

— Искаш ли да бъдем приятели?

След кратко колебание той кимна срамежливо и още тогава тя забеляза особената му крива усмивка.

Но Попи скоро научи, че новият ѝ приятел си има своите малки странности. Когато гущерът, който живееше в училището, умря, той го взе спокойно в ръцете си и предложи на Попи да го подържи малко. Учителят изпадна в ужас.

Джеймс знаеше също къде може да бъдат намерени умрели животни — беше ѝ показал един изоставен парцел земя, където сред избуялата суха трева лежах труповете на няколко мъртви заека. Той обаче възприемаше всичко това като нещо съвсем нормално.

Когато Джеймс порасна, големите деца спряха да се заяждат с него. Той стана висок колкото тях и изненадващо силен и бърз. И си спечели репутацията на кораво и опасно момче. А когато се ядосаше, в сивите му очи проблясваше нещо почти страховито.

Но никога не се сърдеше на Попи. Двамата останаха най-добри приятели през всичките тези години. Когато влязоха в гимназията, той започна да си има гаджета — всички момичета в училището го желаеха, — но не се задържаше с никоя за дълго. И никога не им се доверяваше напълно. За тях той беше загадъчното лошо момче.

Единствено Попи виждаше другата му страна — неговата уязвимост и доброта.

— Готово — каза лаборантката и Попи се стресна, връщайки се към действителността. — Да избършем този гел.

— Какво се вижда тук? — попита Попи, поглеждайки към монитора.

— О, твоят доктор ще ти каже всичко. Рентгенологът ще разчете резултатите и ще ги изпрати в кабинета на лекаря ти.

Гласът на лаборантката беше толкова безизразен, че Попи я погледна подозрително.

Докато чакаха отново пред кабинета на доктор Франклин, тя се въртеше на стола си, а майка и прелистваше стари списания. Когато сестрата каза: „Госпожа Хилгард“, и двете се изправиха.

— Ъ-ъ... не, не — каза сестрата смутено. — Госпожо Хилгард, докторът иска да поговори с вас насаме за минутка.

Попи и майка ѝ се спогледаха. След това майка ѝ остави списанието „Пийпъл“ на масичката и последва сестрата.

Попи остана да се взира след нея.

Какво означаваше това? Доктор Франклин никога по-рано не беше правил това.

Момичето усещаше как сърцето му бие силно. Не бързо, а силно. Бум... бум... бум... Ударите разтърсваха гърдите ѝ отвътре. Чувстваше се замаяна и някак странно, сякаш сънуваше.

„Недей да мислиш за това! Сигурно не е нищо сериозно. Прочети едно списание.“ Но пръстите ѝ като че ли не я слушаха. Когато най-накрая отвори списанието, погледът ѝ започна да бяга по редовете, без думите да стигат до съзнанието ѝ.

„За какво говорят там вътре? Защо се бавят толкова...“

Минутите се нижеха една след друга и докато Попи чакаше, умът ѝ се мятеше между две възможни обяснения:

1) Нямаше нищо сериозно и майка ѝ всеки момент щеше да излезе и да се разсмее, че дори си го е помислила и 2) Беше болна от нещо страшно и трябваше да премине през ужасно лечение, за да се оправи. Дълбоката черна яма и затрупаната яма. Когато тя беше зарита, всичките ѝ опасения ѝ се струваха смехотворни и мелодраматични. Но когато зейнеше пред нея, се чувстваше така, сякаш животът ѝ преди е бил само сън и тя чак сега се сблъсква с жестоката реалност.

„Само ако можех да се обадя на Джеймс“, помисли си тя.

Най-накрая чу гласа на сестрата:

— Попи, заповядай!

Кабинетът на доктор Франклин беше облицован с дърво, а по стените висяха удостоверения и дипломи. Момичето седна на един кожен стол и се опита да не се взира прекалено изпитателно в лицето на майка си.

Майка ѝ изглеждаше... твърде спокойна. Самообладанието ѝ прикриваше някакво вътрешно напрежение. Усмиваше се, но... някак несигурно.

„О, боже — помисли си Попи. — Значи все пак е нещо лошо.“

— Така... няма причина за паника — каза докторът и Попи на мига се паникьоса. Дланите ѝ залепнаха за облегалките на кожения стол.

— В ехограмата се появи нещо, което е малко необичайно, и бих искал да направя още няколко изследвания — каза лекарят със спокоен и премерен тон. — Едно от тях изисква да не си яла нищо от полунощ на предишния ден, но майка ти ми каза, че днес и без това не си закувала.

Попи отговори механично:

— Изядох една люспа от корнфлейкс.

— Само една? Е, мисля, че спокойно можем да приемем това за пълно гладуване. В такъв случай ще направим изследванията още днес и смятам, че е най-добре да те приемем в болницата. И така, изследванията се казват САТ и ERCP. Но целите названия дори и аз не мога да произнеса — рече той и се усмихна, но Попи не реагира. — Не са никак страшни — добави меко доктор Франклин. — САТ е нещо като рентген. А при ERCP една тръба се спуска през гърлото към стомаха, за да се стигне до панкреаса. И след това инжектираме в тръбата течност, която се вижда на рентгена...

Устните на доктор Франклин продължиха да се движат, но Попи вече не чуваше думите му. Но си спомняше кога за последен път се беше чувствала толкова изплашена.

„Аз само се пошегувах за красивия белег — мислеше си тя. — Не искам сериозно заболяване. Не искам да ходя в болница и не искам никакви тръби да влизат в гърлото ми.“

Момичето погледна майка си умоляващо. Тя хвана ръката ѝ.

— Няма нищо, миличка. Ще отидем вкъщи да приготвим някои неща и после ще се върнем.

— Днес ли трябва да вляза в болницата?

— Мисля, че така е най-добре — отговори Д-р Франклин.

Попи стисна ръката на майка си по-силно. Главата ѝ беше пълна със звъняща пустота.

На излизане от кабинета госпожа Хилгард каза:

— Благодаря ти, Оуен!

Попи никога по-рано не беше чувала майка си да се обръща към доктор Франклин на малко име. Но не попита защо. Не каза нищо, докато излизаха от сградата и се качваха в колата. На път за вкъщи майка ѝ започна да бърби за всякакви обикновени неща със спокоен, безгрижен глас, а Попи се стараеше да ѝ отговаря. Преструваше се, че всичко е наред, но в същото време сърцето ѝ се беше свило в ужасно предчувствие. Едва когато се качиха в стаята ѝ и започнаха да слагат криминални романи и памучни пижами в един малък куфар, Попи протичко зададе въпроса:

— И какво по-точно ми има според него?

Майка ѝ не отговори веднага. Остана загледана в куфара и накрая каза:

— Не е сигурен, че ти има нещо.

— А какво подозира? Все пак допуска нещо, нали? Говореше за панкреаса ми и значи смята, че нещо не е наред с него. Мислех, че преглежда жлъчния ми мехур, или както там се казваше. Нямах никаква представа, че панкреасът ми има нещо общо с...

— Скъпа! — Майка ѝ я прегърна и Попи почувства, че е развълнувана, виждайки я да си поема дълбоко въздух.

— Просто искам да знам истината. Искам да знам какво става. Тялото си е мое и имам право да знам за какво ще ме изследват, нали така?

Тирадата ѝ беше смела, но само на думи, защото в действителност Попи се нуждаеше от утеха, искаше ѝ се майка ѝ да ѝ каже, че доктор Франклин подозира някакво съвсем обикновено заболяване и че най-лошото не е чак толкова лошо. Но надеждите ѝ не се сбъднаха.

— Да, имаш право да знаеш. — Майка ѝ въздъхна дълбоко и заговори бавно: — Попи, твоя панкреас притесняваше доктор

Франклин от самото начало. Въпросът е там, че в него са настъпили изменения, които са повлияли на други органи като жлъчния мехур и черния дроб. Когато забеляза тези промени, той реши да направи ехограма.

Попи преглътна с усилие.

— И ехограмата е показала нещо лошо, нали? Колко лошо?

— Попи, това са само предварителни... — Майка ѝ я погледна в очите и въздъхна, а сетне неохотно продължи: — Ехограмата показва, че може би има нещо в панкреаса ти. Нещо, чието място не е там. Ето защо доктор Франклин иска да направим останалите изследвания, които ще изяснят нещата. Но...

— Нещо, което не трябва да е там? Имаш предвид... нещо като тумор? Или като... рак?

Колко трудно беше да изрече тези думи.

Майка ѝ кимна веднъж.

— Да, като рак.

3

Единственото, за което Попи можеше да мисли, беше красивото момиче без коса пред магазина за подаръци.

Рак.

— Но... те могат да го излекуват, нали? — каза тя и дори в собствените ѝ уши думите ѝ прозвучаха детински. — Искам да кажа, че ако се налага, могат да ми извадят панкреаса...

— О, скъпа, разбира се. — Госпожа Хилгард взе Попи в прегръдките си. — Ако се окаже, че ти има нещо, обещавам ти, че ще направим всичко необходимо, за да те излекуваме. Готова съм да отида на края на света, за да се чувстваш добре. Знаеш това. Но на този етап дори не знаем дали ти има нещо. Доктор Франклин каза, че туморът на панкреаса се появява изключително рядко при деца на твоята възраст. Изключително рядко. Така че по-добре да не се тревожим за разни неща, преди да се налага.

Попи се поотпусна малко. Черната яма отново беше зарита, но въпреки това беше наблизо и тя чувстваше студа, който вееше от нея.

— Трябва да се обадя на Джеймс.

Майка ѝ кимна.

— Добре, но побързай.

Попи стискаше палци, докато набираше номера му. „Моля те, вдигни телефона, моля те, вдигни телефона“, мислеше си Попи. И този път Джеймс действително си беше въкъци. Веднага, щом чу гласа ѝ, той попита:

— Какво стана?

— Нищо... всичко е наред. Тоест, може би... — В следващия момент Попи чу собствения си истеричен смях, който едва ли можеше да бъде наречен смях.

— Какво се е случило? — прекъсна я Джеймс рязко. — Да не си се скарала с Клиф?

— Не. Клиф е в офиса си. А аз отивам в болницата.

— Защо?

— Смятат, че може да имам рак.

След като произнесе ужасната дума, Попи почувства потресаваща лекота. И отново се разсмя.

От другия край на линията дойде гробно мълчание.

— Ало?

— Да, тук съм — каза Джеймс. И сетне добави: — Идвам веднага.

— Не, няма смисъл. Аз тъкмо тръгвах. — Попи почака да ѝ каже, че ще я навести в болницата, но той не го направи. — Джеймс... може ли да те помоля за нещо. Ще проучиш ли каквото можеш за рака на панкреаса? Просто за всеки случай.

— Това ли е каквото смятат, че имаш?

— Не знаят със сигурност. Ще ми правят някакви изследвания и само се надявам да не използват инжекции. — Попи отново се разсмя, макар да ѝ прималяваше от страх. Искаше ѝ се Джеймс да ѝ каже нещо утешително.

— Ще видя какво мога да намеря в Интернет. — Гласът му прозвуча сухо и почти безизразно.

— И ще ми кажеш какво си научил по-късно... Предполагам, че ще ти позволят да ми се обадиш в болницата.

— Да.

— Добре. Трябва да тръгвам. Мама ме чака.

— Пази се.

Попи остави слушалката, чувствайки се съвършено опустошена. Майка ѝ стоеше на вратата.

— Хайде, Попи. Да тръгваме.

Джеймс седеше неподвижно, гледайки към телефона, без да го вижда.

Попи беше изплашена и той по никакъв начин не можеше да ѝ помогне. Нямаше талант да утешава хората. Това просто не беше в природата му, мислеше си той мрачно. За да носиш утеха на другите, беше необходимо да вярваш в доброто. Но Джеймс познаваше света твърде добре, за да храни някакви илюзии.

Но затова пък можеше да борави със студените факти. Изблъсквайки настрана купчината от всевъзможни вещи, той отвори

лаптопа си и влезе в Интернет.

Няколко минути по-късно намери сайта на Националния онкологичен институт. Първият раздел, към който се насочи, беше „Рак на панкреаса. За пациента.“ Прегледа го набързо. Там се обясняваше какво представлява панкреасът, етапите на болестта, лечението. Засега нищо особено драматично. Но сетне отвори файла за лекари и още първото изречение го накара да се парализира.

Ракът на екзокринния панкреас на практика е рядко лечим.

Очите му започнаха да бягат надолу по редовете. Нисък процент на възстановяване... метастази... лоши резултати при лечение с химиотерапия, радиотерапия и хирургия... болка...

— Болка! Попи беше смело момиче, но постоянната болка щеше да я сломи. Особено ако прогнозите за изхода от лечението бяха лоши.

Той вдигна очи към началото на статията. По-малко от три процента от пациентите успяваха да се излекуват. А когато болестта беше в напреднал стадий, процентът падаше под единица.

Трябваше да има и още информация. Джеймс продължи да рови в Интернет и намери още няколко статии във вестници и медицински журналы. Там нещата изглеждаха още по-страшни, отколкото в сайта на Националния онкологичен институт.

По данни на специалистите, повечето пациенти умират и при това бързо... Ракът на панкреаса обикновено е невъзможен за опериране, развива се много бързо и е омаломощаващо болезнен... Средната продължителност на живота на болните, в случай че болестта не прогресира, е между три седмици и три месеца...

Между три седмици и три месеца.

Джеймс се взираше в екрана на лаптопа. Чувстваше някакво стягане в гърдите и гърлото си. Пред очите му плуваха черни точки. Опита се да се овладее, казвайки си, че нищо още не е сигурно. На Попи щяха да ѝ правят изследвания. И това не означаваше, че има рак.

Но всички тези мисли кънтяха на кухо в ума му. Той знаеше от известно време, че нещо не е наред с Попи. Като че ли нещо я ядеше от вътре. Беше почувствал, че вътрешните ритми на организма ѝ са смутени. Освен това не спеше добре. И болката... Знаеше, че тя я измъчва, но нямаше представа колко сериозно е положението, „Попи също е наясно — мислеше си той. — Дълбоко в себе си тя знае, че с нея се случва нещо ужасно, защото в противен случай не би ме

помолила да търся допълнителна информация. Но какво очаква от мен — да вляза в болничната ѝ стая и да ѝ кажа, че ѝ остават още няколко месеца? Или трябва да стоя там и спокойно да гледам как страда?“

Устните му се разтеглиха леко, откривайки зъбите му. Това не беше усмивка, а по-скоро свирепа гримаса. За седемнайсет години той бе видял много смърт. Знаеше какво се случва от момента, в който дишането спре, до момента, в който настъпва истинската смърт на мозъка. Познаваше характерната мъртвешка бледност на свежия труп. Матовият оттенък, който очите придобиваха, и сивкавата пелена, която падаше над тях. И след това тялото започваше да се смалява.

Но Попи и без това беше толкова мъничка. Джеймс винаги се беше страхувал да не я нарани. Тя беше толкова крехка, а той можеше да представлява опасност и за много по-силни от нея, ако не внимаваше. Това беше и една от причините винаги да запазва известна дистанция между тях.

Една от причините. Но не и главната.

Основната причина беше нещо, което не можеше да изрече, дори и пред себе си. Тя го изправяше пред прага на забраненото. Сблъскваше го с правила, които му бяха дълбоко внушени още с раждането му.

Никой от Нощните хора не можеше да се влюбва в смъртен. Наказанието за престъпването на този закон беше смърт.

Но сега всичко това нямаше значение. Той знаеше какво трябва да направи. И къде трябва да отиде.

Съвършено спокоен, Джеймс излезе от Интернет. Сетне стана, сложи си черните очила и излезе под безмилостното юнско слънце, затръшвайки вратата след себе си.

* * *

Попи огледа безрадостно болничната си стая. Тя не беше толкова ужасна, освен че беше доста студена, но тук все пак беше болница. Това беше истината, изкусно маскирана с розово-сините завеси на прозореца, телевизора на стената и обедното меню, украсено с герои от анимационни филми. Това беше място, в което нямаше как да попаднеш, освен ако не си много тежко болен.

„О, хайде стига — каза си тя. — Стегни се малко. Какво се случи с твоя *“попитивен”* поглед към живота? Къде е твоята покровителка Мери Попинс?“

„О, боже, аз даже съм можела и да се шегувам“, продължи да си мисли тя, установявайки, че се усмихва едва-едва. И сестрите тук бяха много мили, а леглото и беше направо невероятно. То имаше копчета от страни, с които можеше да го накараш да се накланя по най-различни начини.

Майка ѝ влезе в стаята, докато Попи си играеше с него.

— Обадох се на Клиф, ще дойде по-късно. А ти по-добре се преоблечи, за да бъдеш готова за изследванията.

Попи погледна синьо-бялата раирана болнична нощница и почувства мъчителен спазъм, който започна от стомаха ѝ и стигна чак до гърба ѝ. И някакъв глас дълбоко в нея като че ли каза: *„О, господи, още не. Никога няма да бъда готова.“*

Джеймс спря своята интегра на паркинга на Фери Стрийт близо до Стонъм. Туристите, които посещаваха Лос Анжелис, избягваха тази част на града.

Сградата беше стара и грохнала. Няколкото магазина на долния етаж пустееха, а счупените им витрини бяха закрити с картон. Графити покриваха белещата се боя на тухлите от сгуробетон.

Добре смогът тук беше по-тежък, отколкото другаде, а въздухът беше жълтеникав и гъст. Като отровно изпарение той помрачаваше дори и най-яркия ден и всичко наоколо изглеждаше нереално и зловещо.

Джеймс заобиколи сградата и там, сред многобройните входи на товарните рампи, имаше една врата, която не беше белязана с графити. Вместо табела с думи на нея имаше просто изображение на черно цвете.

Черен ирис.

Джеймс почука. Вратата се откряна няколко сантиметра и един мършав малчуган със смачкана тениска надникна отвътре с мъничките си блестящи очички.

— Аз съм, Улф — каза Джеймс, устоявайки на изкушението да отвори вратата с ритник. „Върколаци — помисли си той. — Защо

винаги са толкова ревниви към всеки, който навлиза в територията им?“

Вратата се отвори точно толкова, колкото да го пропусне, и след това мършавото момче погледна подозрително навън, преди да я затвори.

— Засега няма други нашественици — подхвърли Джеймс през рамо.

Помещението, в което влезе, напомняше за кафене — полумрак, малки кръгли маси, наблъскани една до друга, и дървени столове около тях. Там седяха няколко тийнейджъри, а в дъното на заведението две момчета играеха бiliarд.

Джеймс тръгна към една от масите, на която седеше момиче, свали черните си очила и се настани срещу нея.

— Здравей, Жизел.

Момичето вдигна глава. Тя имаше тъмна коса и сини очи. Продълговати загадъчни очи, сякаш очертани със син туш в древноегипетски стил.

Приличаше на вещица, което не беше случайно.

— Джеймс, липсваше ми. — Гласът ѝ беше мек и леко дрезгав. — Как вървят нещата? — Тя заслони с длани незапалената свещ на масата и направи бързо движение, сякаш пускаше на свобода невидима птица. В момента, в който отдръпна ръцете си, фитилът на свещта се запали и лумна ярък пламък.

— Неотразим, както винаги — каза тя, наблюдавайки го усмихната под танцуващата златна светлина.

— Същото може да се каже и за теб. Но честно казано, дойдох тук по работа.

Тя повдигна леко вежди.

— А кога е било иначе?

— Сега е различно. Искан да те помоля за... професионална помощ.

Тя разпери изящните си ръце и седефените ѝ нокти проблеснаха под светлината на свещта. На показалеца си имаше пръстен с черна далия.

— Моите сили са на твое разположение. Има ли някой, който трябва да бъде прокълнат? Или искаш да привлечеш към себе си късмет и успех? Знаем, че не ти е нужна магия за любов.

— Нужна ми е магия за изцеляване на болест. Не знам дали е необходимо нещо специално за конкретната болест, или ще бъде достатъчно да се направи някакво общо заклинание за здраве...

— Джеймс. — Тя се разсмя лениво, сложи длан върху ръката му и го помилва леко. — Никога не съм те виждала такъв.

Жизел беше права. Никога досега не му се беше случвало да изгуби контрол до такава степен. Той се бореше с вълнението си, опитвайки се да си наложи съвършено спокойствие.

— За каква болест говорим? — попита Жизел, когато той продължи да мълчи.

— За рак.

Тя отметна глава назад и се разсмя.

— Искаш да ми кажеш, че твоят вид боледува от рак? Не ти вярвам. Каквото и да ми разправяш, няма да ме убедиш, че вампирите не боледуват от човешки болести.

Това беше моментът, от който Джеймс се боеше.

— Съществото, за което, ти говоря, не е от нашия вид — каза той тихо. — Нито е от твоя. Тя е обикновено смъртно момиче.

Усмивката изчезна от лицето на Жизел и когато заговори, гласът ѝ вече не беше ленив и дрезгав:

— Искаш да кажеш, че не е от нашия свят? Сган? Да не си полудял, Джеймс?

— Тя не знае нищо за мен или за Нощния свят. Нямам намерение да нарушавам никакви закони. Просто искам тя да е добре.

Продълговатите сини очи се взираха изпитателно в лицето му.

— Сигурен ли си, че вече не си нарушил някои закони? — И когато Джеймс я погледна с недоумение, тя добави: — Сигурен ли си, че не си влюбен в нея?

Джеймс отговори на прямия ѝ поглед и каза тихо и заплашително:

— Не говори такива неща, ако не искаш неприятности.

Жизел погледна настрани, играейки си с пръстена си. Пламъкът на свещта трепна и изгасна.

— Джеймс, познавам те отдавна — каза тя, без да вдига очи. — Не искам да ти навличам неприятности. Вярвам ти, че не си нарушил никакви закони... но мисля, че и за двама ни ще бъде по-добре да

забравим този разговор. Просто си излез сега и аз ще се престоря, че никога не сме го водили.

— А магията?

— Няма никакви магии. А дори и да имаше, пак нямаше да ти помогна. Просто си върви.

Джеймс излезе от кафенето.

Оставаше една последна възможност. Потегли с колата към Брентууд — квартал, който се различаваше от този, който напускаше, колкото диамант от парче въглен. Паркира под навес за коли пред причудлива тухлена къща с фонтан. Пурпурен бръшлян се катереше по стените към покрив, покрит с испански керемиди.

Джеймс влезе под арката в двора и се спря пред врата, на която имаше табела със златни букви: *Джаспър Р Расмусен, доктор по медицина*. Баща му беше психолог.

Преди да успее да протегне ръка към дръжката, вратата се отвори и насреща му излезе жена — типична клиентка на баща му, на четирийсет и няколко години, очевидно богата, облечена в дизайнерски спортен костюм и сандали на висок ток.

Изглеждаше замаяна и сънлива, а на шията ѝ имаше две миниатюрни и бързо зарастващи следи от убождания.

Джеймс влезе в кабинета. Отпред имаше приемна, но не и секретарка. Отвътре се чуваше музика на Моцарт. Джеймс почука на вратата.

— Татко?

Вратата се отвори и през пролуката се видя фигурата на красив мъж с тъмна коса. Той носеше съвършено ушит сив костюм и риза с френски ръкавели. Всичко в него говореше за сила и целеустременост. Но не и топлина.

— Какво има, Джеймс? — попита той със същия глас, с който говореше и на клиентите си — дълбок, дискретен и самоуверен.

— Имаш ли минута?

Баща му погледна своя „Ролекс“.

— Всъщност следващият ми пациент трябва да дойде след половин час.

— Трябва да поговоря за нещо с теб.

Баща му го погледна изпитателно и махна с ръка по посока на едно меко кресло. Джеймс се настани удобно на него, но веднага след

това установи, че инстинктивно се навежда напред, опитвайки се да седне на края му.

— Какво ти се върти в главата?

Джеймс затърси правилните думи. Всичко зависеше от това дали ще накара баща си да разбере. Но кои бяха правилните думи? Най-накрая реши да кара без заобикалки.

— Става въпрос за Попи. Тя е болна от известно време и сега смятат, че има рак.

На лицето на доктор Расмусен се изписа изненада.

— Съжالياвам да чуя това. — Но в гласа му нямаше съчувствие.

— И при това ракът ѝ е много лош. Той е изключително болезнен и вероятността да се излекува е едно на сто.

— Това е много жалко. — Отново в гласа на баща му нямаше нищо друго, освен лека изненада. Изведнъж Джеймс се досети за причината. Той не беше изненадан, че Попи е болна, а че синът му си е направил труда да дойде при него, за да му съобщи това.

— Татко, ако тя има рак, това означава, че умира. Нима това ти е абсолютно безразлично?

Доктор Расмусен сплете пръсти и устреми поглед към яркочервения блясък на махагоновото си писалище. Накрая заговори бавно и спокойно:

— Джеймс, вече сме говорили за това. Знаеш, че аз и майка ти се безпокояхме заради близостта ти с Попи. Ти... прекалено много се привърза към нея.

Джеймс почувства, че го обзема студена ярост.

— Имаш предвид както се привързах към госпожица Емали?

Баща му дори не трепна.

— Нещо такова.

Джеймс се опита да прогони спомените, които нахлуха в ума му. Не можеше да мисли за госпожица Ема сега. Моментът налагаше да бъде абсолютно безстрастен и хладен. Това беше единственият начин да убеди баща си.

— Татко, опитвам се да ти кажа, че познавам Попи почти откакто се помня. Тя ми е нужна.

— И за какво по-точно? Доколкото знам, не и за онова, за което би следвало. Никога не си се хранил от нея, нали?

Джеймс преглътна, възпирайки пристъпа на гадене. Да се храни от Попи? Да я използва по такъв начин? Дори мисълта за това го хвърляше в ужас.

— Татко, тя ми е приятелка — рече той, отказвайки се от всякаква претенция за обективност. — Не мога да гледам как страда. Не мога! Трябва да ѝ помогна по някакъв начин.

Лицето на баща му се проясни.

— Разбирам те.

Смаян от думите му, Джеймс почувства дълбоко облекчение.

— Наистина ли?

— Джеймс, понякога ние не можем да удържаме чувството си на... състрадание към човешките същества. Аз, по принцип, не бих поощрявал това, но ти познаваш Попи отдавна. На теб ти е мъчно за нея и ако искаш да сложиш край на страданията ѝ, да, в такъв случай те разбирам.

Облекчението, което Джеймс бе почувствал, изчезна като дим. Той се вгледа в баща си и сетне промълви:

— Убийство от милост? Мислех, че Старейшините са наложи забрана над убийствата в този район.

— Просто бъди разумно дискретен. Ако нищо не буди подозрение, ние всички ще си затворим очите. И няма да има причина да се допитваме до Старейшините.

Джеймс чувстваше в устата си метален вкус. Той стана и се разсмя кратко.

— Благодаря ти, татко. Наистина ми помогна.

Баща му като че ли не долови сарказма му.

— Няма защо, Джеймс. А между другото, как са нещата вкъщи?

— Всичко е наред — отвърна Джеймс равнодушно.

— А в Училище?

— Училището свърши — каза Джеймс и излезе от кабинета.

Той се спря на двора, облегна се на тухлената стена и се загледа във водните струи на фонтана.

Възможностите се бяха изчерпали. Нямаше вече никаква надежда. Така гласяха законите на Нощния свят.

Ако Попи беше болна, тя щеше да умре.

4

Попи се взираше без апетит в обедния поднос с пилешки филинца и пържени картофи, когато в стаята влезе доктор Франклин.

Изследванията бяха приключили. Първото, САТ, не беше толкова страшно, макар и клаустрофобично, но второто, ЕРСР, беше направо ужасно. Попи сякаш още чувстваше тръбата в гърлото си, когато преглъщаше.

— Нима се отказваш от тази чудесна болнична храна? — пошегува се доктор Франклин. Попи успя да му се усмихне. Той продължи да говори за свършено невинни неща. Не спомена нищо за резултатите от изследванията и Попи нямаше никаква представа кога се очаква да са готови. Тя обаче подозираше, че доктор Франклин премълчава нещо. Нежният начин, по който потупа крака ѝ под одеялото, и сенките около очите му вероятно вещаеха нещо лошо...

И когато най-накрая предложи нехайно на майката на Попи „да се поразходят малко надолу по коридора“, подозренията ѝ се превърнаха в увереност.

„Иска да ѝ каже резултатите — мислеше си тя. — Те вече са дошли, но той не иска аз да ги чуя.“

И в следващия момент Попи вече имаше план. Тя се прозя и каза:

— Върви, мамо. На мен и без това малко ми се спи. — Сетне отпусна глава на възглавницата и затвори очи.

Веднага, щом излязоха, Попи скочи от леглото. Проследи с поглед отдалечаващите им се гърбове, докато вървяха надолу по коридора, насочвайки се към една врата. След това, както беше по чорапи, ги последва тихо.

Забави се за малко, когато минаваше покрай стаята на сестрите.

— Просто станах да се поразтъпча — обясни тя на една сестра, която я гледаше въпросително. Но когато сестрата взе една подложка за писане и тръгна към стаите на пациентите, Попи се завтече надолу.

Стаята в дъното на коридора беше приемна и тя я беше видяла по-рано. В нея имаше телевизор и всякакви кухненски

принадлежности, така че роднините, които дежуряха в болницата, да се чувстват комфортно. Вратата беше леко открехната и Попи се приближи крадешком. Тя чуваше ниския боботещ глас на доктор Франклин, но не разбираше какво казва.

Много внимателно Попи направи следващите няколко стъпки на пръсти. И рискува да надникне през вратата.

В следващия момент разбра, че няма никаква нужда да бъде предпазлива. Всички в помещението бяха погълнати в разговор.

Доктор Франклин се беше настанил на една от кушетките. Точно до него седеше чернокожа жена в бяла лекарска престилка и очила на верижка около врата ѝ.

На другата кушетка седеше вторият баща на Попи, Клиф. Тъмната му коса, която обикновено беше идеално вчесана, сега беше леко разрошена, а волевата му челюст леко играеше. Той беше прегърнал майка ѝ с едната си ръка. Доктор Франклин говореше и на двамата, сложил длан върху рамото на майка ѝ.

Госпожа Хилгард хлипаше тихо.

Попи се отдръпна от вратата.

„О, боже, намерили са ми рак!“

Тя никога преди не беше виждала майка си да плаче. Не и когато бабата на Попи беше умряла. Не и когато се развеждаше с бащата на Попи. Майка ѝ притежаваше изумителната способност да се справя с нещата и Попи не познаваше човек, който можеше да се сравни с нея в това отношение.

Но сега...

Значи имам рак. Сега вече е сигурно.

Но може би положението не беше чак толкова лошо. Майка ѝ беше потресена и това беше съвсем нормално. Но това не означаваше, че Попи обезателно ще умре. Тя имаше на своя страна цялата съвременна медицина.

Попи продължи да си повтаря това, докато се отдалечаваше от приемната.

Но не вървеше достатъчно бързо, защото преди да стигне достатъчно далече, за да не чува майка си, до слуха ѝ достигна вик, изпълнен с болка:

— О, детето ми! Моето малко момиче!

Попи замръзна на мястото си.

И след това гръмният гневен глас на Клиф:

— Искате да кажете, че вече не може да се направи *нищо*?

Едва дишайки и въпреки желанието си да побегне, Попи тръгна обратно към вратата на приемната.

— Доктор Лофтус е онколог, специалист по този вид рак. Тя може да ви обясни по-добре от мен — тъкмо казваше доктор Франклин.

След това заговори нов глас — този на лекарката. Първоначално Попи улови само няколко отделни думи и фрази, които като че ли не означаваха нищо: аденокарцинома, далачно венозна оклузия, трета фаза. Медицинска терминология. Накрая доктор Лофтус каза:

— Проблемът е в това, че туморът се е разпространил. Има метастази в черния дроб, лимфните възли и около панкреаса. Това означава, че не подлежи на ресекция... или с други думи, не можем да оперираме.

— А химиотерапия... — поде Клиф.

— Можем да пробваме комбинация от химиотерапия, лъчетерапия и препарат, който се казва 5-флуороурацил. Имаме някои добри резултати при използването на тази методика. Но не искам да ви подвеждам. В най-добрия случай можем да удължим живота ѝ с няколко седмици. На този етап търсим палиативни мерки — начини да намалим болката ѝ и да подобрим *качеството на живота*, който ѝ остава. Разбирате ли?

Попи чуваше риданията на майка си, но като че ли не можеше да се помръдне. Имаше чувството, че слуша някаква пиеса по радиото. Сякаш всичко това нямаше нищо общо с нея.

Доктор Франклин каза:

— У нас в Южна Калифорния се провеждат някои изследвания в областта на имунотерапията и криогенната хирургия, но и в този случай говорим повече за смекчаване на ефекта от болестта, отколкото за лечение...

— По дяволите! — избухна Клиф. — Говорим за *малко момиче*! Как се стигна до трета фаза, без никой да забележи. Та това дете танцува цяла нощ само преди два дни.

— Господин Хилгард, съжалявам — каза доктор Лофтус толкова тихо, че Попи едва успяваше да улови думите. — Този рак е наречен „тихата болест“, защото има много малко симптоми, преди

заболяването да напредне. Точно затова процентът на излекувалите се пациенти е толкова нисък. И трябва да ви кажа, че Попи е вторият тийнейджър с такъв тумор, който виждам. Доктор Франклин е направил изключително точна диагноза, когато е решил да я изпрати на изследвания.

— Трябваше да се досетя — каза майката на Попи с плътен глас. — Трябваше да я накарам да дойде по-рано. Трябваше... трябваше...

Чу се силен трясък и Попи надникна иззад вратата, забравяйки да се крие. Майка ѝ удряше пластмасовия плот на масата отново и отново. Клиф се опитваше да я спре.

Попи се отдръпна назад. „О, боже, трябва да се махна оттук. Не мога да гледам това. Не искам да гледам това!“

Тя се обърна и тръгна обратно по коридора. Краката ѝ се движеха, както обикновено. Странно, че все още я слушаха. И всичко около нея си беше същото като преди. Сестринската стая все още беше украсена за Четвърти юли^[1]. Чантата ѝ още лежеше на мекия диван до прозореца.

Всичко си беше същото — но как беше възможно това? Как беше възможно стените все още да стоят прави? Как беше възможно телевизорът все още да гърми в съседната стая?

„Аз ще умра“, мислеше си Попи.

Но колкото и да беше страшно, тя не беше уплашена. Онова, което чувстваше, беше огромно изумление, което ставаше все по-голямо и по-голямо. Мислите се рояха в главата ѝ хаотично, прекъсвани постоянно от три едни и същи думи: „Аз ще умра.“

„Сама съм си виновна (аз ще умра), защото не отидох по-рано на лекар.“

„Клиф ругаеше заради мен (аз ще умра), а пък аз дори не знаех, че ме харесва, камо ли, че ме обича.“

Мислите препускаха в ума ѝ. „В мен има нещо. Аз ще умра, защото вътре в мен има нещо, също като онзи пришълец във филма. И сега то е в мен. Точно в тази секунда.“

Попи сложи ръце върху стомаха си, вдигна тениската си и се вгледа в корема си. Кожата ѝ беше гладка и без никакво петънце. Не чувстваше никаква болка.

„Но то е тук и аз ще умра заради него. Ще умра скоро. Чудя се колко скоро? Не чух да говорят за това. Нужен ми е Джеймс!“

Пресегна се към телефона с чувството, че ръката ѝ е отделна от тялото. Докато набираше номера, си мислеше: „*Моля те, бъди там.*“

Но този път това не помогна. В слушалката звучеше монотонен сигнал. Когато най-накрая се включи телефонният секретар, тя каза:

— Обади се в болницата. — След това остави слушалката и се вгледа в пластмасовата кана с леденостудена вода на шкафчето до леглото ѝ.

„Той ще си дойде и ще ми се обади — мислеше си тя. — Просто трябва да се въоръжа с търпение.“

Попи не знаеше защо, но изведнъж очакваното обаждане на Джеймс се превърна в главна цел в живота ѝ. Трябваше да издържи, докато той се върнеше. Не беше нужно да мисли за нищо преди това. Просто трябваше да оцелее дотогава. И едва след като успееше да разговаря с Джеймс, щеше да реши какво да чувства и какво да прави.

Чу се тихо почукване на вратата. Сепната, Попи вдигна глава и видя майка си и Клиф. За момент единственото, което виждаше, бяха лицата им, които сякаш се носеха сами във въздуха. Очите на майка ѝ бяха зачервени и подути. Лицето на Клиф изглеждаше като смачкан лист хартия, а наболата му брада беше в рязък контраст с бледата му кожа.

„О, боже, нима се канят да ми кажат? Но те не могат да направят това! Не могат да ме накарат да чуя това!“

Изведнъж я обзе желание да побегне. Беше на ръба на паниката.

Но майка ѝ каза:

— Миличка, няколко твои приятели са дошли да те видят. Фил им се е обадил следобед, за да им каже, че си в болницата, и те току-що пристигнаха.

„Това е Джеймс“, помисли си Попи и нещо радостно трепна в гърдите ѝ. Но Джеймс не беше част от групата, която се беше скупчила пред вратата. Бяха главно момичета от училище.

„Няма нищо. Той щеше да ѝ се обади по-късно. Не трябваше да мисли за това сега.“

Всъщност оказа се невъзможно да мисли за каквото и да било при толкова много посетители в стаята ѝ. И така беше по-добре. Невероятно беше, че Попи можеше да седи тук и да си бърби с тях, докато част от нея беше на Нептун, но въпреки това тя разговаряше и това държеше ума ѝ изключен.

Никой не подозираше, че е сериозно болна. Дори и Фил, който беше нежен и внимателен, стараяйки се да се държи като идеалния брат. Говореха за обикновени неща, за забави, пързаляне с ролери, музика и книги. Неща от предишния живот на Попи, от който сякаш бяха минали сто години.

Клиф също участваше в разговора и беше дори по-мил от времето, когато ухажваше майка ѝ.

Но най-накрая посетителите си тръгнаха и остана само майка ѝ. Тя я докосваше и милваше по косата с треперещи ръце при всяка възможност. „Дори да не знаех, щях да се досетя“, мислеше си Попи, наблюдавайки необичайното поведение на майка си.

— Мисля тази нощ да остана тук — таза госпожа Хилгард, опитвайки се да се държи непринудено, но без успех. — Сестрата каза, че мога да спя на кушетката до прозореца, която по принцип била предвидена за родители. Чудя се само дали да се върна вкъщи, за да си взема някои неща.

— Да, върви — рече Попи. Не можеше да добави нищо друго, без да се издаде, че знае. Освен това майка ѝ несъмнено имаше нужда да остане насаме със себе си и да се успокои.

Веднага щом госпожа Хилгард си тръгна, в стаята влезе медицинска сестра с туника на цветя и зелени панталони, която премери температурата и кръвното ѝ налягане. И след това Попи остана сама.

Беше късно. Все още се чуваше звук от телевизор, идващ някъде отдалече. Вратата беше леко откряната, но коридорът навън тънеше в тъмнина. Скоро всичко притихна и отделението потъна в тишина.

Попи се почувства безкрайно самотна и болката я разяждаше някъде дълбоко вътре. Под гладката кожа на корема ѝ туморът напомняше за себе си. Но най-лошото от всичко беше, че Джеймс не се обади. Как можеше да постъпва така? Не знаеше ли, че се нуждае от него?

Не беше сигурна колко дълго щеше да издържи да мисли за *Това*?

Може би най-доброто решение беше да се опита да заспи. Да се изключи от всичко. Така щяха да си отидат и мислите.

Но веднага щом изгаси лампата и затвори очи, около ума ѝ закръжиха призраци и образи. Но това не бяха красиви момичета без

коса, а скелети и ковчези. Но най-страшна беше безкрайната чернота.

„Ако умра, вече няма да *бъда* тук. Ще *бъда* ли някъде другаде? Или просто изобщо няма да ме има?“

Това беше най-ужасното нещо, което си беше представяла — небитието! Попи вече мислеше за смъртта и нищо не можеше да направи. Изгуби контрол над себе си. Страхът я поглъщаше и я караше да потръпва под грубия чаршаф и тънките одеяла. *Аз ще умра, аз ще умра, аз ще умра...*

— Попи.

Тя отвори широко очи, но в първия момент не можа да разпознае черния силует в тъмната стая. Хрумна ѝ безумната идея, че самата Смърт е дошла да я вземе.

След това промълви тихо:

— Джеймс?

— Не знаех дали не спиш.

Попи протегна ръка към бутона отстрани на леглото, за да включи лампата, но Джеймс я спря:

— Не, недей. Наложил се да се промъкна покрай сестрите и не искам да ме изхвърлят.

Попи преглътна и впи пръсти в една гънка на одеялото.

— Радвам се, че си тук — каза тя. — Мислех си, че няма да дойдеш. — Истината беше, че ѝ се искаше да се хвърли в прегръдките му, да плаче и да крещи.

Но не го направи. И причината не беше само в това, че никога преди не беше правила нещо подобно — в самия него имаше нещо, което я спря. Нещо, което не можеше да определи точно, но то почти я плашеше.

Положението на тялото му? Обстоятелството, че не виждаше лицето му? Знаеше единствено, че Джеймс изведнъж бе станал някак непознат.

Той се обърна и много бавно затвори вратата.

Мрак. Сега единствената светлина идваше от прозореца. Попи се почувства странно откъсната от болницата и от целия останал свят. И чувството да бъде насаме с Джеймс, защитена от всичко, щеше да бъде приятно, ако не беше странното усещане, че пред нея стои непознат.

— Ти знаеш резултатите от изследванията — каза той тихо. И това не беше въпрос.

— Мама не знае, че знам — отвърна тя. Учуди се, че все пак успява да говори свързано, при положение че искаше единствено да крещи. — Подслушвах, когато докторите ѝ казаха... Джеймс, аз имам рак. И... при това много лош. Казват, че вече се е разсеял. И казват също, че ще... — Попи не можа да доизрече последната дума, въпреки че тя пицеше в ума ѝ.

— Че ще умреш — довърши Джеймс. Той все още изглеждаше спокоен и съсредоточен. И някак отчужден. — Четох за този рак в Интернет — продължи Джеймс, приближавайки се към прозореца и поглеждайки навън. — Знаем колко сериозна е болестта. В статиите се говореше за болка. За силна болка.

— Джеймс! — изстена Попи.

— Понякога лекарите прибегват до хирургическа намеса, но само за да спрат болката. Но каквото и да правят, няма да успеят да те спасят. Могат да те натъпчат с химикали и да те облъчат, но пак ще умреш. Може би преди края на лятото.

— Джеймс...

— Това е твоето последно лято...

— *Джеймс, за бога!* — почти изкрещя Попи, поемайки си въздух на пресекулки, вкопчена в одеялата. — Защо ми причиняваш това?

Той се обърна и с едно движение сграбчи китката ѝ, а пръстите му се сключиха около пластмасовата ѝ болнична гривна.

— Искам да знаеш, че те не могат да ти помогнат — каза той напрегнато дрезгаво. — Разбираш ли това?

— Да, разбирам го, — отвърна Попи, долавяйки истеричните нотки в гласа си. — Но това ли дойде да ми кажеш? Да ме *убиеш* ли искаш?

Пръстите му стиснаха болезнено ръката ѝ.

— Не! Искам да те спася! — След това Джеймс въздъхна дълбоко и повтори същите думи по-тихо, но не по-малко решително: — Искам да те спася, Попи!

Следващите няколко секунди Попи вдишваше дълбоко и издишваше, едва успявайки да сдържи риданията си.

— Е, не можеш — рече тя накрая. — Никой не може.

— Ето тук вече грешаш. — Той бавно освободи китката ѝ и хвана вместо нея пръчката на леглото. — Попи, има нещо, което трябва да ти кажа. Нещо за мен.

— Джеймс... — Попи вече дишаше по-спокойно, но не знаеше какво да каже. Доколкото можеше да прецени, Джеймс беше полудял. Донякъде, ако всичко останало не беше толкова ужасно, може би щеше да бъде поласкана. Джеймс бе изгубил съвършеното си самообладание... заради нея. Той беше достатъчно разстроен заради сполетялата я беда, че да изгуби напълно контрол над себе си.

— Значи все пак ти пука за мен — каза тя през смях, който приличаше повече на изхлипване. И сетне сложи длан на ръката му, която все още беше на леглото.

Джеймс се засмя тихо на свой ред. После сграбчи грубо ръката ѝ и миг по-късно се отдръпна.

— Ти нищо не разбираш. — Гласът му прозвуча хрипливо и напрегнато. Поглеждайки през прозореца, той добави: — Мислиш си, че знаеш всичко за мен, но не е така. Има нещо много важно, което не знаеш.

Тези негови думи вече я слисаха напълно. Тя не разбираше защо Джеймс продължаваше да ѝ опява за себе си, при положение че тя беше тази, която щеше да умре. И въпреки това положи усилие да му говори мило:

— Можеш да ми кажеш всичко, знаеш го.

— Но това е нещо, на което едва ли ще повярваш. А от друга страна, ще бъде нарушение на Законите.

— На законите?

— Да, на Законите. Аз се подчинявам на закони, различни от твоите. Човешките закони не означат много за нас, но нашите собствени закони не могат да бъдат нарушавани.

— Джеймс... — промълви Попи, пребледняла от ужас. Той наистина беше изгубил ума си.

— Не знам как да го кажа. Чувствам се като герой от глупав филм на ужасите. — Джеймс сви рамене и без да се обръща, каза: — Знаем как звучи това, но... Попи, аз съм вампир.

Попи остана да седи неподвижно. Но в следващия момент се хвърли към масичката до леглото си, сграбчи няколко пластмасови купи, които бяха сложени там една в друга, и ги запокити по него.

— Ах, ти копеле! — изкрещя тя и потърси нещо друго, с което да го замери.

[1] Националният празник на Съединените щати. — Б.пр. ↑

5

Джеймс се наведе, за да избегне летящата към него книга.

— Попи...

— Негодник! Змия такава! Как можеш да ми причиняваш това? Ти разглезен, егоистичен, незрял...

— Шт! Ще те чуят...

— Нека ме чуят! Аз съм в болницата и току-що разбрах, че ще умра, а ти не можеш да измислиш нищо друго, освен да си правиш шеги. Идиотски откачени шеги. Направо не мога да повярвам! Смяташ ли, че това е смешно? — Попи се беше задъхала от негодувание. А Джеймс, който правеше успокояващи движения с ръцете си, изведнъж замръзна на мястото си и погледна към вратата. — Сестрата идва насам — каза той.

— Чудесно, тъкмо ще я помоля да те изхвърли навън — закани се Попи. Гневът ѝ беше започнал да стихва и в очите ѝ напиреха сълзи. Никога преди не се беше чувствала толкова предадена и изоставена. — Да знаеш, че те мразя — прошепна тя накрая.

Вратата се отвори и в стаята влезе сестрата със зелените панталони и туниката на цветя.

— Има ли някакъв проблем тук? — попита тя, запалвайки лампата. И в следващия момент видя Джеймс. — Аха, разбирам. Ти не ми приличаш на член на семейството. — Сестрата се усмихваше, но гласът ѝ звучеше повелително и властно.

— Да, той не ми е никакъв и искам да си върви — обади се Попи.

Сестрата пооправи възглавниците и сложи нежно ръка на челото ѝ.

— Само членове на семейството могат да остават тук през нощта — каза тя на Джеймс.

Попи се загледа в екрана на телевизора, очаквайки Джеймс да си тръгне. Но той не го направи. Вместо това заобиколи леглото и застана до сестрата, която вдигна глава към него, докато продължаваше да

оправя завивките на Попи. Сетне движенията ѝ се забавиха и накрая тя се спря.

Попи я гледаше в почуда. Сестрата се взираше безмълвно в Джеймс. Ръцете ѝ бяха отпуснати върху одеялата и тя изглеждаше като хипнотизирана.

А Джеймс просто я гледаше втренчено. Сега, когато лампата беше запалена, Попи виждаше лицето му и отново я обзе странното чувство, че не го познава. Той изглеждаше много блед и почти напрегнат, сякаш правеше нещо, което изискваше усилие. Беше стиснал челюсти и очите му... очите му бяха с цвета на сребро. Истинско сребро, което проблясваше под светлината.

Неизвестно защо, в ума на Попи се мярна образът на изгладняла пантера.

— Както виждате, тук всичко е наред — каза Джеймс на сестрата, сякаш продължавайки някакъв разговор, който бяха водили.

Сестрата премига веднъж и огледа стаята, сякаш току-що се беше събудила от сън.

— Да, да... всичко е наред рече тя. — Обадете ми се, ако... — тя отново се огледа объркано. — Ако, въ, имате нужда от нещо.

Сестрата излезе от стаята. Попи я изпрати с поглед, почти забравила да диша. След това бавно, завъртайки само очите си, погледна към Джеймс.

— Знам, че това е изтъркан номер — каза Джеймс. — Честно прилагана демонстрация на власт. Но върши работа.

— Наговорил си се със сестрата предварително — прошепна Попи едва чуто.

— Не.

— Или е някакъв психологически трик?

— Не — каза Джеймс и седна на един пластмасов оранжев стол.

— Тогава значи полудявам. — За първи път от началото на вечерта Попи не мислеше за болестта си. Всъщност не можеше да мисли за каквото и да било. В ума ѝ цареше хаос и смут. Чувстваше се като Дороти от „Вълшебникът от Оз“, след като умът ѝ беше отнесен от торнадото.

— Не, не полудяваш. Може би аз не подходах правилно. Казах ти вече, че не знам как да го обясня. Виж, знам, че ти е много трудно да

ми повярваш. Моят вид полага огромни усилия смъртните да отхвърлят самото ни съществуване. От това зависи нашият живот.

— Джеймс, извинявай, аз... — Попи установи, че клепачите ѝ треперят. И затвори очи. — Може би е по-добре просто да...

— Попи, *погледни ме*. Казвам ти самата истина. Кълна се. — Джеймс се втренчи в нея за миг и въздъхна дълбоко. — Е добре. Не исках да правя това, но...

Той се изправи и се наведе над нея. Тя не трепна, но усети как очите ѝ се разтварят широко.

— Гледай сега — каза той и повдигна леко устната си, откривайки зъбите си.

Съвсем невинно движение, но ефектът от него беше изумителен. Трансформиращ. В следващия момент Джеймс престана да бъде бледото и обикновено момче, което тя познаваше, и се превърна в нещо, което никога не беше виждала. Вид, различен от човешкия.

В очите му проблясваше сребро, а цялото му лице придоби хищнически израз. Но Попи почти не забеляза това, защото не можеше да откъсне поглед от зъбите му.

Това не бяха човешки зъби, а дълги и остри като на котка. Бяха леко извити и завършваха с тънки пронизващи върхове. Нямаха нищо общо с фалшивите вампирски зъби, които продаваха в сувенирните магазини. Те бяха силни, страховити и съвсем истински.

Попи изпищя.

Джеймс затисна устата ѝ с ръка.

— Нали не искаме онази сестра да дойде пак?

Когато отдръпна ръката си, Попи каза:

— О, боже! О, боже...

— Помниш ли всички онези пъти, когато казваше, че мога да чета мислите ти? — рече Джеймс. — Случаите, когато чувах нещо, които ти не можеш да чуеш, или се движех с непосилна за тебе скорост?

— О, боже мой!

— Това е самата истина, Попи. — Джеймс взе оранжевия стол и усуква силно единия от металните му крака. Направи го леко и изящно. — Ние сме по-силни от хората — каза той. Сетне изправи крака на стола и го върна на мястото му. — Освен това виждаме по-добре в тъмното. Създадени сме да бъдем ловци.

Попи най-накрая успя да свърже една цяла мисъл:

— Не ме интересува какво можеш да правиш — каза тя дрезгаво. — Не е възможно да си вампир. Познавам те от петгодишен. И всяка година ти растеше също като мен. Как ще ми обясниш това?

— Всичко, което знаеш за вампирите, е измислица. — Виждайки изумения ѝ поглед, Джеймс въздъхна и продължи: — Всичко, което знаеш за нас, си го научила от книгите и филмите. И мога да ти гарантирам, че всичко това е написано от хората. Никой в Нощния свят не би нарушил Кодекса на мълчанието.

— Нощният свят? Къде е този Нощен свят?

— Той не е географско място, а по-скоро общество на вампири, вещици и върколаци. Прекрасни създания. Ще ти обясня по-късно — каза Джеймс мрачно. — А засега, приеми този прост факт — аз съм вампир, защото родителите ми са вампири. Такъв съм се родил. Ние сме от вида ламия.

Попи беше в състояние да мисли единствено за господин и госпожа Расмусен с луксозната им къща и техния златист мерцедес.

— Твоите родители.

— Ламия е просто стара дума за вампири, но за нас това означава, че сме се родили такива — каза Джеймс, без да обръща внимание на смаяния ѝ поглед. — Ние се раждаме и остаряваме като смъртните, но за разлика от тях можем да спрем да стареем, когато пожелаем. Ние дишаме. Можем да ходим под дневната светлина. И дори можем да ядем обикновена храна.

— Твоите родители — промълви Попи отново, едва чуто.

Той я погледна.

— Да, моите родители. Виж, защо според теб майка ми се занимава с интериорен дизайн? Причината не е в това, че се нуждаем от пари. По този начин тя просто се среща с много хора. Както и баща ми, който има широк кръг от познанства благодарение на това, че е психоаналитик. Достатъчно е да останат няколко минути насаме с клиентите си и след това те не си спомнят нищо.

Попи се размърда неспокойно.

— Значи, въ... ти пиеш човешка кръв, така ли? — Въпреки всичко, което беше видяла, тя едва не се разсмя, когато зададе този въпрос.

Джеймс се вгледа във връзките на маратонките си „Адидас“.

— Да, точно така, аз пия човешка кръв — отговори той тихо. Сетне вдигна глава и срещна спокойно погледа ѝ.

Очите му блестяха като чисто сребро. Попи се облегна назад върху купчината възглавници на леглото си. Сега щеше да ѝ е по-лесно да му повярва, защото по-рано този ден вече се беше случило нещо немислимо. Светът, който познаваше, вече се беше преобърнал с главата надолу и какво значение би имало още едно невероятно нещо?

„Аз ще умра, а моят най-добър приятел е чудовище кръвопиец“, мислеше си тя.

Свадата им беше приключила и не ѝ бяха останали никакви сили. Попи и Джеймс се спогледаха мълчаливо.

— Добре — каза тя накрая и тази думичка означаваше, че приема всичко, което бе чула.

— Не ти казах всичко това просто за да ми олекне — продължи Джеймс все така тихо. — Вече ти споменах, че мога да те спася, помниш ли?

— Смътно. — Попи премига бавно и попита язвително: — И как по-точно?

Той отмести поглед към празното пространство.

— По начина, по който си мислиш.

— Джейми, аз вече не съм в състояние да мисля.

Без да я поглежда, той сложи нежно ръка върху крака ѝ и го разтърси леко, давайки израз на обичта си.

— Аз мога да те превърна във вампир, хлапе.

Попи сложи двете си юмручета пред лицето си и се заплака.

— Хей! — Джеймс дръпна ръката си от крака ѝ, прегърна я тромаво и я притегли към себе си. — Недей. Всичко ще бъде наред. Или поне това е по-добрият вариант от алтернативата.

— Ти си... напълно... луд — изхлипа Попи. И щом сълзите ѝ потекоха, вече не можеше да ги спре. Те ѝ носеха утеха и ѝ беше добре в прегръдките на Джеймс. Той излъчваше сила, сигурност и ухаеше приятно.

— Ти каза... че трябва да си роден вампир... за да бъдеш такъв — измънка тя между хълцанията си.

— Не. Казах, че аз съм се родил вампир. Но има и друг вид вампири. Такива, които са били създадени. Те биха били много, ако

нямаше специален закон, който забранява да превръщаш във вампир всеки срещнат на улицата.

— Но аз не мога. Не мога да бъда нещо, което не съм. Аз съм си просто аз. Не мога да бъда друга.

Джеймс я отгласна нежно, за да я погледне в очите.

— В такъв случай ще умреш. Нямаш никакъв друг избор. Аз проучих нещата тук-там, даже говорих с една вещица. Нощният свят не може да ти помогне по никакъв друг начин. Всичко се свежда до това искаш ли да живееш, или не.

Умът на Попи, който отново беше започнал да се лута, изведнъж се концентрира над този въпрос. Той беше като светло петно от фенерче в тъмна стая.

Искаше ли да живее?

О, боже, *разбира се*, че искаше.

До днес тя бе смятала това за свое безусловно право. *Правото да живее*. Дори не се чувстваше благодарна за тази привилегия. Но вече знаеше, че животът не е точно подарък — той беше нещо, за което трябваше да се бориш.

„Събуди се, Попи! — нашепваше ѝ гласът на разума. — Той казва, че може да те спаси.“

— Дай ми минута, Джеймс. Трябва да помисля — каза Попи задавено. Сълзите ѝ бяха спрели. Тя се освободи от прегръдката му и се втрени ожесточено в бялото болнично одеяло.

„Добре. Мисли, мисли, момиче. Ти винаги си знаела, че Джеймс има тайна. Не си си представяла нищо подобно, но какво от това? Той все пак си е Джеймс. Може и да е ужасен безсмъртен демон, но все пак го е грижа за теб. *И никой друг, освен него не може да ти помогне.*“ Изведнъж установи, че стиска ръката на Джеймс, без дори да го гледа.

— И какво е да си такъв? — попита тя през стиснати зъби.

— Различно е — отвърна той спокойно и делово. — Не е нещо, което бих ти препоръчал, ако имаше друг избор, но... иначе няма нищо страшно. Ще се чувстваш зле, докато тялото ти се променя, но след това никога повече няма да боледуваш. Ще бъдеш силна и бърза... и безсмъртна.

— Ще живея вечно? Но ще мога ли да спра да старея? — За миг се видя във въображението си като някаква безсмъртна старица.

Джеймс се намръщи.

— Попи, ти ще спреш да старееш веднага. Това се случва със създадените вампири. Първо ще умреш като смъртна. Известно време ще изглеждаш мъртва и ще бъдеш в безсъзнание. И след това... ще се събудиш.

— Разбирам.

„Нещо като Жулиета в гробницата“, каза си Попи наум и след това си помисли: — „О, боже... ами мама и Фил?“

— Има и още нещо, което трябва да знаеш — продължаваше да говори Джеймс. — Определен процент хора не успяват да преминат през това.

— Да преминат през кое?

— През трансформацията. Хората над двайсет години почти никога не успяват. Те просто не се събуждат. Телата им не могат да се пригоят към новата форма и изгарят. Тийнейджърите обикновено оцеляват, но невинаги.

Странно, но тази новина успокои Попи. Предизвестената опасност правеше нещата по-достоверни от абсолютната сигурност. За да живее, трябваше да рискува.

Тя погледна Джеймс.

— Как ще го направиш?

— По традиционния начин — каза той с лека усмивка. И след това добави сериозно: — Ще си обменим кръвта.

„Страхотно, няма що — помисли си Попи. — Страхувах се от обикновена инжекция. А сега ще пият кръвта ми през дупки, направени от кучешки зъби.“ Тя преглътна, премига с очи и се втренчи в нищото.

— Изборът е твой, Попи. Ти решаваш.

Настъпи дълго мълчание и след това тя каза:

— Искам да живея, Джейми.

Той кимна.

— Това означава да си тръгнеш оттук. И да напуснеш родителите си. Те не трябва да научат нищо.

— Да, предполагам, че това е част от сделката. Също като онези хора, които получават нова самоличност от ФБР, а?

— По-сложно е от това. Ти ще живееш в нов свят, Нощния свят. А той е самотно място, пълно с тайни. Но ще странстваш из него,

вместо да лежиш под земята. Той стисна ръката ѝ. След това каза тихо и сериозно: — Искаш ли да започнем?

Единственото, което ѝ дойде наум, беше да затвори очи и да се обгърне с ръце, както правеше, когато ѝ бият инжекция.

— Готова съм — каза тя през стиснати устни.

Джеймс се засмя отново, но този път по-искрено, и седна до нея.

— Свикнал съм хората да са хипнотизирани, когато правя това. Непривично ми е, че си в съзнание.

— Добре, ако започна да крещя, можеш да ме хипнотизираш — каза Попи, без да отваря очи. „Успокой се — повтаряше си тя решително. — Колкото и да боли, колкото и ужасно да е това, ти ще се справиш. Трябва. От това зависи животът ти.“

Сърцето ѝ биеше силно и разтрисаше цялото ѝ тяло.

— Ето тук — каза Джеймс, докосвайки гърлото ѝ с хладните си пръсти, сякаш търсеше пулс.

„Просто го направи — мислеше си Попи. — Да свършваме с това.“

Тя почувства топлина, когато Джеймс се наклони към нея, обхващайки нежно раменете ѝ. Всяка нейна клетка усещаше близостта му. След това почувства хладен дъх до гърлото си и бързо, преди да успее да се отдръпне, едно двойно ужилване.

Онези зъби потънаха в плътта ѝ и направиха две малки ранички, през които да пие кръвта ѝ...

„*Сега наистина ще заболи*“, помисли си Попи. Силите ѝ я напуснаха. Животът ѝ беше в ръцете на ловец. Тя беше заек, около който се беше омотала змия. Мишка в ноктите на котка. Вече не беше най-добрата приятелка на Джеймс. Тя беше обяд...

Попи, какво правиш? Не се съпротивлявай. Така ще боли повече.

Джеймс ѝ говореше — но топлата уста до гърлото ѝ не се движеше. Гласът беше в главата ѝ.

Не се съпротивлявам, отвърна му Попи. *Просто се готвя за момента, когато ще ме заболи.*

Чувстваше парене там, където зъбите бяха пронизали шията ѝ, и очакваше то да стане по-болезнено. Но това не се случи. Усещането се промени.

„О“, помисли си Попи.

Паренето беше станало даже приятно. Обзе я чувство на свобода и отдаване.

И близост. Тя и Джеймс се приближаваха все повече един към друг, като две капки вода, които накрая се сливат в една.

Чувстваше ума на Джеймс. Мислите му... и чувствата му. Емоциите му прииждаха и се вливаха в нея.

Нежност... безпокойство... обич. Студена мрачна ярост към болестта, която я заплашваше. Отчаяние, че няма никакъв друг начин да ѝ помогне. И копнеж, страстен копнеж да ѝ внуши чувствата си, да я направи щастлива.

„Да“, помисли си Попи.

Заля я сладостна вълна, от която ѝ се зави свят. Откри, че търси опипом ръката на Джеймс и миг по-късно пръстите им се сплетоха.

Джеймс, мислеше си тя с почуда и радост. И призивът и беше като нежна ласка.

Попи. Тя почувства собственото му удивление и възторг.

И през цялото време упойното удоволствие нарастваше, карайки Попи да потръпва от силата му.

„Как съм могла да бъда толкова глупава? — мислеше си Попи. — Да се боя от това! То не е страшно. То е... то е прекрасно.“

Тя не помнеше някога през живота си да е била толкова близо до някого. Сякаш бяха едно същество. Не хищник и жертва, а партньори в танц. Попи и Джеймс.

Можеше да докосне душата му.

Странно, но това го уплаши и тя го почувства.

Попи, *недей... толкова много тъмни неща... Не искам да ги видиш...*

Да, наистина тъмни, мислеше си Попи. Но не тъмни и ужасни. А по-скоро тъмни и самотни. Каква безкрайна самота. Чувство, че не принадлежиш на нито един от двата свята, които познаваш. Че си отхвърлен отвсякъде. Освен от...

И изведнъж Попи видя себе си. В ума му тя беше крехка и изящна, въздушна фея с изумрудени очи. Ефирен дух с ядро от чиста стомана.

„Аз не съм точно такава — мислеше си тя. — Не съм висока и красива като Жаклин и Микаела...“

Думите, които чу в ума си, сякаш не бяха отправени към нея. По-скоро Джеймс като че ли си мислеше нещо, припомняйки си откъс от отдавна забравена книга.

Обичаш едно момиче не заради красотата му. Обичаш го, защото то пее песен, която само ти можеш да разбереш...

В следващия момент ѝ се стори, че я обгръща нечия закрила. Ето какво чувстваше Джеймс към нея — най-накрая го разбра. Като че ли тя беше нещо скъпоценно, което трябва да бъде защитавано на всяка цена...

На всяка цена. Без значение какво щеше да се случи с него. Попи се опита да проследи тази мисъл по-дълбоко в ума му, за да разбере какво означава. Той като че ли живееше по някакви правила — *не, закони...*

Попи, не е учтиво да се ровиш в нечий ум, без да си поканена. В думите му имаше нотки на отчаяние.

Попи се отдръпна мислено. Тя не искаше да наднича в душата му. Искаше просто да помогне.

Знам, мисълта на Джеймс достигна до нея заедно с прилив на нежност и благодарност. Попи се отпусна и просто се наслаждаваше на чувството за единение помежду им.

„Бих искала това да продължи завинаги“, мислеше си тя и точно в този момент всичко свърши. Топлината до шията ѝ изчезна и Джеймс се отдръпна.

Попи възкликна негодуващо и се опита да го претегли към себе си, но той не ѝ позволи.

— Не... има още нещо, което трябва да направим — прошепна Джеймс, но сетне замълча. Просто я държеше за раменете, притиснал устни до челото ѝ. Попи се чувстваше спокойна и безметежна.

— Ти не ми каза, че ще бъде толкова хубаво — рече тя.

— Аз сам не знаех — отвърна той искрено. — Никога преди не е било така.

Те просто седяха тихо и Джеймс нежно милваше косата ѝ.

„Толкова е странно — мислеше си Попи. — Всичко си е както преди, но въпреки това е различно“. Имаше усещането, че се е добрала до твърда земя, след като едва не се беше удавила в океана. Ужасът, който бе пулсирал в нея през целия ден, най-накрая беше стихнал и за

първи път в живота си тя се почувства съвършено спокойна и защитена.

Около минута по-късно Джеймс тръсна глава, сякаш се беше сепнал от нещо.

— Какво друго трябва да направим? — попита Попи.

Вместо отговор Джеймс вдигна собствената си китка към устата си и направи рязко движение с главата си, сякаш късаше парче плат със зъбите си.

Когато отпусна китката си, Попи видя кръв. Тя се стичаше на тънка струйка надолу по ръката му. Беше толкова червена, че изглеждаше почти нереална.

Попи преглътна с усилие и поклати неодобрително глава.

— Не е толкова страшно — каза Джеймс тихо. — И ти трябва да го направиш. Без моята кръв в теб, когато умреш, ти няма да се превърнеш във вампир, а просто ще умреш. Като всяка друга човешка жертва.

„А аз искам да живея — мислеше си Попи. — Е, добре тогава.“ Затваряйки очи, тя позволи на Джеймс да насочи главата ѝ към китката му.

Онова, което усети в устата си, нямаше вкус на кръв или поне не беше като кръвта, която бе опитвала, когато си прехапеше езика или си порежеше пръста и го пхнеше в устата си. Кръвта на Джеймс беше странна. Тя беше гъста и силна.

Като някакъв магически еликсир, помисли си Попи замаяно. И отново почувства докосването на ума на Джеймс. Опиянена от близостта им, тя продължи да пие.

Точно така. Трябва да изпиеш много от нея, говореше и Джеймс. Но мисловният му глас бе станал някак по-слаб отпреди. Изведнъж Попи я обзе тревога.

Но какво ще стане с теб?

— С мен всичко ще бъде наред — каза Джеймс гласно. — Ти си тази, за която се безпокоя. Ако не изпиеш достатъчно, ще бъдеш в опасност. — Е, той знаеше по-добре. Освен това Попи се чувстваше все по-добре, докато странният упоителен еликсир се вливаше в нея. Тя се наслаждаваше на топлината, която като че ли идваше отвътре от нея. Обзе я чувство на покой и безметежност.

И изведнъж, без предупреждение, спокойствието беше разтърсено от глас, пълен с негодувание и изумление:

— Какво правите? — рече гласът и когато Попи вдигна глава, видя на вратата Филип.

6

Джеймс скочи мигновено на крака, взе една пластмасова чаша от масичката до леглото и я подаде на Попи. Тя го разбра. Замаяна и зашеметена, Попи я взе, отпи голяма глътка вода и облиза устните си, за да скрие всякакви следи от кръвта.

— Какво правите? — попита Филип, влизайки в стаята. Очите му бяха приковани в Джеймс, което даде възможност на Попи да застане в такова положение, че да не се виждат следите от ухапването на Джеймс.

— Не е твоя работа — каза тя и в следващия момент си даде сметка, че бе направила грешка. Филип, който обикновено беше еталон за спокойствие и уравновесеност, тази нощ не изглеждаше много стабилен.

„Мама му е казала“, помисли си Попи.

— Исках да кажа, че не правим нищо — поправи се тя. Но това не помогна. Очевидно днес Фил беше в такова разположение на духа, че във всичко виждаше заплаха за сестра си. И Попи не можеше да го обвинява, че ги беше заварил двамата в странна прегръдка на едно смачкано легло.

— Джеймс ме успокояваше, защото бях много уплашена — каза Попи и дори не се опита да обясни защо Джеймс придържаше главата ѝ до ръката си. Тя погледна скришом китката на Джеймс и видя, че раната му вече се е затворила и белегът бързо изчезва.

— Наистина всичко е наред — намеси се Джеймс и стана, опитвайки се да улови очите на Филип със сребърния си хипнотизиращ поглед. Но Фил дори не го погледна. Той се взираше в Попи.

„Не се получава — помисли си Попи. — Може би Фил е твърде ядосан, за да бъде хипнотизиран. Или твърде *неподатлив* по природа.“

Тя погледна въпросително към Джеймс, който ѝ отговори с едва забележимо поклащане на главата. Той също не знаеше какъв е проблемът.

Но и двамата бяха наясно с последствията. Джеймс трябваше да си тръгне. Попи се почувства измамена и разочарована. Единственото, което искаше, беше да разговаря с Джеймс и да се наслаждава на онова, което бяха открили един за друг, но не можеше. Не и докато Фил беше тук.

— Ти какво правиш тук? — попита тя с раздражение.

— Докарах мама. Знаеш, че не обича да кара през нощта. И ти донесох това. — Фил сложи музикалната й уредба на масичката до леглото. — А също и това — добави той, показвайки й черна кутия за CD-та. — Любимата ти музика.

Попи почувства гневът ѝ да стихва.

— Много мило — рече тя. Беше трогната, особено от това, че Фил не беше казал, както обикновено „Любимата ти смахната музика.“

— Благодаря ти.

Фил сви рамене, стрелвайки Джеймс с поглед.

„Бедният Фил“, помисли си Попи. Брат ѝ всъщност изглеждаше дълбоко разстроен. — И очите му бяха подути.

„Къде е мама“, тъкмо се канеше да попита тя, когато майка ѝ влезе в стаята.

— Върнах се миличка — каза госпожа Хилгард с правдоподобна жизнерадостна усмивка. В следващия момент на лицето ѝ се изписа изненада. — Джеймс... много мило от твоя страна, че си дошъл.

— Да, но той тъкмо си тръгваше — вметна Фил многозначително. — Аз ще го изпратя.

Джеймс не се впусна в спор, който знаеше, че не може да спечели. Вместо това се обърна към Попи и каза:

— Ще се видим утре.

Имаше нещо особено в сивите му, вече не сребърни очи, което беше отправено само към нея. Нещо, което никога не беше виждала през всичките тези години, откакто го познаваше.

— Довиждане, Джеймс — каза Попи тихо. — И... благодаря ти. — Знаеше, че той ще разбере за какво.

Едва когато Джеймс вече беше излязъл, следван по петите от Филип, напомнящ в този момент на охранител в бар, който прогонва шумен клиент, през главата на Попи пробяга тревожна мисъл.

Джеймс беше казал, че тя ще бъде в опасност, ако не получи достатъчно кръв. Но не беше ли ги прекъснал Филип твърде рано?

Достатъчно ли негова кръв течеше във вените ѝ? И какво щеше да се случи, ако не беше така?

Тя самата не знаеше и нямаше как да попита Джеймс.

Фил неотстъпно следваше Джеймс през целия път, докато излизаха от клиниката.

„Не днес“, мислеше си Джеймс. Днес не беше подходящия ден да се занимава с Филип Норт. Но търпението му се изчерпваше и умът му трескаво изчисляваше дали Попи е получила достатъчно кръв, за да е в безопасност. Предполагаше, че да, но колкото по-бързо приемеше втора доза от кръвта му, толкова по-добре.

— „Ще се видим утре“. Е, няма да я видиш утре — каза Фил и изведнъж спря, щом влязоха в подземния паркинг.

— Фил, остави ме на мира.

Вместо това, Филип се изпречи на пътя му и се закова на място, принуждавайки го също да спре. Дишаше учестено и зелените му очи горяха в полумрака на паркинга.

— Добре, приятел — каза той, — не знам какво си мислиш, че правиш с Попи, но всичко свърши. Отсега нататък стой далече от нея. *Разбра ли?*

В ума на Джеймс се мярна картина как счупва врата на Филип като молив. Но Филип беше брат на Попи и зелените му очи изумително приличаха на нейните.

— Никога не бих наранил Попи — каза той уморено.

— О, я стига. Да не искаш да ми кажеш, че не я сваляш.

Джеймс се забави с отговора. До вчера откровено можеше да отрече твърдението, че „сваля“ Попи. Защото това щеше да означава смъртна присъда както за нея, така и за него. Едва когато тя получи смъртна присъда от другаде, Джеймс си позволи да мисли за чувствата си към нея.

А преди малко... преди малко той беше толкова близо до нея. Беше докоснал ума ѝ и бе открил, че е дори по-смела и по-доблестна, отколкото си мислеше. Дори по-състрадателна и по-уязвима.

Искаше отново да бъде близо до Попи. Тревожеше се за нея и чувстваше как гърлото му се стягаше от безпокойство. Те си

принадлежаха един на друг. Но той знаеше, че това може и да не е достатъчно.

Споделената кръв изграждаше силна връзка между двама души, но Джеймс не искаше да се възползва от това, нито от чувството на благодарност, което Попи изпитваше към него. Докато не се успокоеше и не станеше способна да взима самостоятелни решения, трябваше да се държи на известно разстояние от нея. Това беше единственото почтено нещо, което можеше да направи.

— Последното, което искам, е да я нараня — повтори Джеймс. — Защо не ми вярваш? — Той отново направи колеблив опит да улови погледа на Фил, но пак не успя, също както и в болницата. Филип, изглежда, беше един от онези редки смъртни, които не се поддаваха на мисловен контрол.

— Защо не ти вярвам ли? Ами защото те познавам. Теб и твоите... приятелки. — Филип произнесе думата с такъв оскърбителен тон, че тя прозвуча като ругатня. — Ти ходиш с по шест-седем на година и когато приключиш с тях, ги захвърляш като носни кърпички.

На Джеймс му стана забавно, защото по случайност Фил беше абсолютно прав. Той се *нуждаеше* от шест приятелки на година. След два месеца заедно връзката между тях ставаше опасно силна.

— Попи не ми е такава приятелка и аз няма да я захвърля — каза той, доволен от начина, по който избягна откровената лъжа. Попи наистина не беше негова приятелка в обикновения смисъл на думата. Те бяха слели душите си и близостта им изобщо не беше под знака на общоприетите закачки, срещи и прочее.

— Значи казваш, че няма да се опитваш да сваляш сестра ми? Дано да е *така*. — И докато говореше, Фил направи може би най-опасното нещо в живота си. Той сграбчи Джеймс за ризата.

„Глупав *смъртен*“, мислеше си Джеймс. За момент се замисли дали да не счупи всяка една кост на ръката му, или да го запрати към предното стъкло на някоя от колите. Или...

— Ти си брат на Попи — каза той през зъби. — И затова ще ти дам шанс да ме пуснеш.

Фил се вгледа в него за кратко и сетне отдръпна ръката си, леко стреснат. Но не и достатъчно стреснат, че да изгуби дар слово.

— Трябва да я оставиш на мира — каза той. — Ти не разбираш. Тази нейна болест... е много сериозна. Точно сега тя не трябва да се

тревожи за абсолютно нищо. Сега ѝ е *нужно*... — Филип замълча и преглътна.

Изведнъж Джеймс се почувства безкрайно уморен. Не можеше да вини Фил за това, че е разстроен. Умът му в този момент беше пълен с кристално ясни картини за смъртта на Попи. Обикновено Джеймс получаваше само обща представа за мислите на хората, но тези на Фил бяха толкова гръмки, че почти го оглушаваха.

Полуистините и увъртанията нямаше да помогнат. Време беше за открити лъжи. Такива, които да накарат Фил да го остави на мира.

— Знам, че Попи е тежко болна — каза Джеймс. — Попаднах на една статия в Интернет и затова дойдох тук, схващаш ли? Просто ми стана мъчно за нея. Попи ми е просто приятелка, нищо повече, но на нея ѝ е приятно, когато се преструвам, че я харесвам.

Филип се поколеба, гледайки го с тежък, подозрителен поглед. После поклати бавно глава.

— Няма нищо лошо в това да сте приятели, но не е хубаво да я заблуждаваш. Твоите преструвки по никакъв начин няма да ѝ помогнат. И освен това тя изглеждаше доста зле... когато ви заварих в стаята.

— Зле?

— Бледа и отпаднала. Ти познаваш Попи, знаеш как преживява всичко. Не би трябвало да си играеш с чувствата ѝ. — Фил присви очи и каза: — Затова може би е по-добре да стоиш далече от нея за известно време. Просто, за да не си въобрази нещо.

— Както кажеш — отвърна Джеймс. Всъщност той почти не го слушаше.

— Добре — рече Фил. — Разбрахме се. Но те предупреждавам, ако не удържиш на думата си, ще си имаш проблеми.

Джеймс не го чу и този път. Което беше грешка.

Попи лежеше в тъмната болнична стая и слушаше дишането на майка си.

„Ти не спиш — мислеше си тя — и аз не спя. И ти знаеш, че не спя, и аз зная, че не спиш...“

Но и двете не намираха сили да продумат. На Попи ужасно ѝ се искаше да каже на майка си, че всичко ще бъде наред, но как би могла

да го направи? Не можеше да издаде тайната на Джеймс. А дори и да можеше, майка ѝ нямаше да ѝ повярва.

„Трябва да намеря начин — мислеше си Попи. — Трябва.“ И в следващия момент ѝ се доспа. Това беше най-дългият ден в живота ѝ и във вените ѝ течеше чужда кръв, която вършеше странното си вълшебство. Тя не можеше... просто не можеше... да държи очите си отворени.

На няколко пъти през нощта в стаята влиза медицинската сестра да провери състоянието ѝ, но Попи нито веднъж не се събуди. За първи път от седмици никаква болка не наруши съня ѝ.

На следващата сутрин се събуди объркана и отпаднала. Черни точици танцуваха пред погледа ѝ, когато се надигна в леглото.

— Гладна ли си? — попита майка ѝ. — Донесоха ти закуска.

Миризмата на болничните яйца извика у Попи пристъп на гадене. Но виждайки тревогата на майка си, тя се престори, че хапва нещо от подноса, преди да отиде да се измие в банята. Огледа шията си в огледалото. И колкото и да беше странно, там не беше останала никаква следа.

Когато се върна в стаята, майка ѝ плачеше. Нямаше потоци от сълзи, нито ридания. Просто попиваше очите си със салфетка. Попи не можеше да понесе това.

— Мамо, ти се тревожиш как да ми го кажеш... но аз знам всичко.

Думите бяха изречени, преди Попи да успее да си даде сметка за последствията.

Госпожа Хилгард вдигна ужасено глава и се вгледа в Попи със сълзи на очите.

— Миличка... ти знаеш...?

— Знам каква е болестта ми и знам колко е сериозна — каза Попи. Дори това да беше грешният подход, вече беше късно за друг. — Подслушвах, когато ти и Клиф разговаряхте с докторите.

— О, господи!

„Какво мога да ѝ кажа? — чудеше се Попи. — Всичко е наред, мамо, защото аз няма да умра. Защото ще се превърна във вампир. Или поне така се надявам. Не мога да съм сигурна, защото понякога хората не оцеляват при трансформацията. Но с малко повече късмет след няколко седмици вече ще пия кръв!“

Сега си спомни, че не беше попитала Джеймс кога точно ще настъпи промяната.

Майка ѝ дишаше дълбоко в опит да се успокои.

— Попи, искам да знаеш колко много те обичам. Клиф и аз ще направим всичко — *всичко*, което можем, за да ти помогнем. Точно сега той преглежда едни болнични протоколи от експериментални изследвания. Има нови методи за лечение, Попи. Ако можем просто... да спечелим време... докато бъде намерено някакво лекарство...

Това беше непоносимо. Попи чувстваше болката на майка си съвсем осезаемо. Тя прииждаше като вълни на прибой, отекваше в кръвта ѝ и я караше да се чувства замаяна.

„Всичко е от тази кръв — мислеше си Попи. — Тя прави нещо с мен... променя ме.“

Сетне тръгна към майка си. Толкова много ѝ се искаше да я прегърне, да я утеши.

— Мамо, аз не се страхувам — каза тя глухо, притисната до рамото на майка си. — Не мога да ти обясня защо, но не съм уплашена. И не искам да се чувстваш нещастна заради мен.

Ридаейки, майка ѝ я притисна ожесточено в обятията си, сякаш самата Смърт се опитваше да изтръгне Попи от ръцете ѝ.

Попи също плачеше. Истински сълзи, защото, макар и да знаеше, че няма да умре, тя щеше да изгуби толкова много. Старият ѝ живот, семейството ѝ, всичко скъпо и познато. Хубаво беше да си поплаче. Така щеше да ѝ стане по-леко.

Но малко по-късно Попи отново забрави за себе си.

— Искам просто да не страдаш и да не се тревожиш за мен — каза момичето и вдигна очи към майка си. — Е, ще се опиташ ли поне? Заради мен?

„О, боже, започвам да звуча като Бет от «Малки жени»^[1] — мислеше си тя. — Света Попи. А истината е, че ако действително умирах, щях да се тръшкам и да крещя до небето.“

Въпреки това успя да успокои някак майка си, която се отдръпна с все още мокри от сълзите очи, но изпълнена с тиха гордост от дъщеря си.

— Ти наистина си особено момиче, Попет — беше единственото, което каза, но устните ѝ трепереха.

Попи погледна настрани, ужасно смутена, докато нов пристъп на световъртеж не я спаси от неловката ситуация. Тя позволи на майка си да я отведе до леглото.

И именно сега най-сетне намери начин да формулира въпроса, който искаше да ѝ зададе.

— Мамо — започна тя бавно, — какво би казала, ако има лечение за мен — например в някоя друга страна или нещо такова — и аз бих могла да замина за там и да се излекувам, но не и да се върна? Искам да кажа, че ти ще знаеш, че съм добре, но никога повече няма да ме видиш. — Тя погледна майка си напрегнато. — Би ли искала да направя това?

Майка ѝ отговори без колебание:

— Миличка, бих искала да се излекуваш, дори ако за това трябва да отидеш на Луната. Стига да си щастлива. — Тя замълча за момент и след това продължи по-спокойно: — Но, скъпа, такова място няма. Макар много да бих искала да има.

— Знам. — Попи погали нежно ръката ѝ. — Просто попитах. Обичам те, мамо.

По-късно сутринта дойдоха доктор Франклин и доктор Лофтус. Срещата с тях не беше толкова ужасна, колкото Попи бе очаквала, като изключим това, че се чувстваше доста неловко, докато се дивяха на „изумителния ѝ дух“. Те говореха за „качеството на живота“ на болните, коментираха, че в медицината няма два еднакви случая, и споменаха, че макар и рядко, но някои пациенти се възстановяват напълно. Света Попи умираше от неудобство, но слушаше внимателно и кимаше — докато не започнаха да говорят за нови изследвания.

— Бихме искали да направим ангиография и лапаротомия — каза доктор Лофтус. — Ангиографията е...

— Тръбички, забити във вените ми — рече Попи, преди да се замисли.

Всички я погледнаха, изненадани. След това доктор Лофтус се усмихна унило.

— Ти май си чела за това.

— Не, просто... като че ли съм чувала за нещо подобно — каза Попи. Тя знаеше, че образите идваха от главата на доктор Лофтус. Може би трябваше да спре да говори, за да не събуди подозрения, но

беше твърде разстроена, за да се вслуша в гласа на разума. — А лапаротомията е нещо като операция, нали?

Доктор Лофтус и доктор Франклин се спогледаха.

— Да, това е малка операция — потвърди доктор Франклин.

— Но тези изследвания не са задължителни, нали? Искам да кажа, вие вече знаете какво ми е. И освен това изследванията са болезнени.

— Попи... — поде майка ѝ тихо, но доктор Лофтус я прекъсна, говорейки бавно:

— Истината е, че понякога се налага да направим някои изследвания, за да потвърдим диагнозата. Но в твоя случай... те действително не са нужни, Попи. Ние сме уверени, че диагнозата ни е точна.

— Тогава не виждам защо трябва да ми ги правите — каза Попи простичко. — Бих искала да се прибера у дома.

Докторите се спогледаха отново и завъртяха глави към госпожа Хилгард. След това, без изобщо да се стараят да бъдат дискретни, тримата възрастни излязоха в коридора, за да обсъдят нещата.

Когато се върнаха, Попи знаеше, че е спечелила.

— Можеш да се прибереш вкъщи, Попи — каза тихо доктор Франклин. — Поне докато не са се появили други симптоми. Сестрата ще обясни на майка ти за какво да следите.

Докато майка ѝ разговаряше със сестрата в коридора, Попи се обади на Джеймс, който вдигна след първото позвъняване.

— Как си? — попита той.

— Замаяна, но иначе доста добре — прошепна Попи. — Прибирам се вкъщи.

— Ще дойда днес следобед — рече Джеймс. — Обади ми се, когато си сигурна, че ще бъдеш сама поне един час. И Попи... не казвай на Фил, че ще дойда.

— Защо?

— Ще ти обясня по-късно.

* * *

Когато най-накрая се прибра у дома, се почувства някак странно. Клиф и Фил си бяха вкъщи. Всички бяха непривично мили с нея и все така се преструваха, че нищо необичайно не е станало. (Попи беше чула сестрата да казва на майка ѝ, че най-доброто решение е да се опитат да поддържат нормалния ритъм на живота в дома си.)

„Все едно имам рожден ден“ — мислеше си Попи смаяна. — „Или пък рожденият ми ден е съвпаднал с датата на дипломирането ми.“ На всеки няколко минути на входната врата се позвъняваше и пристигаха нови и нови букети цветя. Скоро стаята ѝ заприлича на цветна градина.

Много ѝ беше мъчно за Фил. Той беше толкова покрусен... и толкова смел. Искаше ѝ се да го утеши, както беше утешила майка си. Но все не намираше верните думи.

— Ела тук — заповяда му Попи, решавайки да действа без заобикалки. И когато Фил се подчини, тя го прегърна силно.

— Ти ще победиш това нещо — прошепна той. — Знам, че ще успееш. Никой никога не е имал такава воля за живот като теб. И никой никога не е бил толкова упорит.

И тогава именно Попи разбра колко много ще ѝ липсва той.

Когато го пусна, се почувства замаяна.

— Може би е по-добре да си легнеш — каза нежно Клиф, а майка ѝ я придружи до стаята ѝ.

— Татко знае ли? — попита Попи, докато майка ѝ подреждаше стаята ѝ.

— Опитах се да се свържа с него вчера, но от телефонната централа ми казаха, че се е преместил във Върмонт. Но не знаят точно къде.

Попи кимна. Такъв си беше баща ѝ — вечно в движение. Той работеше като диджей, когато не беше художник или илюзионист. Бяха се разделили с майка ѝ, защото не беше много добър в нито едно от тези неща, или поне не достатъчно добър, за да му плащат добре за тях.

Клиф беше всичко онова, което баща ѝ не беше: отговорен, дисциплиниран и предприемчив. Той подходеше идеално на майката на Попи и Фил. Дватама толкова много си приличаха, че Попи понякога се чувстваше като чужда в собственото си семейство.

— Татко ми липсва — каза тя тихо.

— Знам. Понякога и на мен ми липсва — отвърна майка ѝ за нейна изненада. И сетне добави решително: — Ще го намерим, Попи. Веднага щом разбере, той ще дойде.

Попи се надяваше да е така. Защото предполагаше, че няма да има шанса да го види... след това.

Едва час преди вечеря, когато Фил и Клиф излязоха по работа и майка ѝ легна да подремне, Попи можа да се обади на Джеймс.

— Идвам веднага — каза той. — Ще вляза сам.

Десет минути по-късно Джеймс действително се появи в стаята на Попи. Тя чувстваше някаква странна неловкост. Нещата между двамата се бяха променили. Вече не бяха само най-добри приятели.

Дори не се поздравиха. Веднага щом той влезе, очите им се срещнаха и останаха приковани едни в други като че ли цяла вечност.

Този път спазъмът, който Попи чувстваше всеки път, когато видеше Джеймс, не беше мъчителен, а накара сърцето ѝ да се разтупти от радост и щастие. Той държеше на нея. И тя можеше да прочете това в очите му.

„Почакай — шепнеше вътрешният ѝ глас. — Не се хвърляй на врата му. Ти си му скъпа, да, но това не означава, че е влюбен в теб. Има разлика.“

„Млъкни“, заповяда тя трезво на ума си. А на глас каза:

— Защо не искаш Фил да знае, че си тук?

Джеймс хвърли якето си на един стол и седна на леглото на Попи.

— Е, да речем, че просто не искам да ни прекъсват — каза той, махвайки с ръка. — Как е болката?

— Отмина — отвърна Попи. — Не е ли странно това? Тя не ме събуди нито веднъж през цялата нощ. И има още нещо. Мисля, че започвам... ами, мисля, че започвам да чета мисли.

Джеймс се усмихна леко, само с ъгълчето на устата си.

— Това е добре. Тревожех се... — Той се прекъсна и отиде да включи CD-плейъра на Попи. В стаята се разнесоха жаловити вопли на банту^[2]. — Тревожех се, че не си получила достатъчно кръв миналата вечер — каза Джеймс тихо, сядайки отново на стола си. Този път ще трябва да приемеш повече... както и аз.

Попи почувства нещо да трепва в нея. Отвращението ѝ си беше отишло. Все още се страхуваше, но само заради последствията от

онова, което щяха да направят. Това не беше просто начин да бъдат близо един до друг и да заситят Джеймс. Те правеха това, за да променят нея.

— Единственото, което не разбирам, е защо не си ме ухапвал никога преди? — Тонът ѝ беше безгрижен, но когато произнесе думите, тя разбра, че в тях се съдържа сериозен въпрос. — Искам да кажа, ти си правил това с Микаела и Жаклин, нали? А също и с другите момичета?

Джеймс извърна глава настрани, но гласът му беше спокоен:

— Аз не съм обменял кръв с тях. Но съм се хранил от тях, да.

— Но не и от мен?

— Не, не и от теб. Как бих могъл да ти го обясня? — Той вдигна глава към нея. — Попи, получаването на кръв може да означава много различни неща... въпреки че Старейшините искат да виждаме в него само хранене. Те казват, че единственото, което трябва да чувстваме, е удоволствие от лова. И това действително беше всичко, което съм чувствал и аз... по-рано.

Попи кимна, опитвайки се да изглежда удовлетворена от чутото. Тя не попита кои са Старейшините.

— На всичкото отгоре, това може да бъде опасно — рече Джеймс. — Ако бъде направено с омраза, то може да убива. Искам да кажа завинаги.

На Поли и стана почти забавно.

— Ти не би убил никого.

Джеймс се вгледа напрегнато в нея. Навън беше облачно и светлината в стаята на Попи беше приглушена. Може би затова лицето на Джеймс изглеждаше бледо, а очите му бяха сребристи.

— Истината е, че съм го правил — каза Джеймс глухо и мрачно. — Случвало се е да не обменя достатъчно кръв и човекът да не успее да се превърне във вампир.

[1] Роман от американската писателка Луиза Мей Олкът (1832–1888). — Б.пр. ↑

[2] Езиково семейство от 400 родствени езика, които се говорят в Южна и Централна Африка. — Б. пр. ↑

— Тогава сигурно си имал причина да го направиш — каза Попи убедено и когато Джеймс я погледна, тя сви рамене. — Аз те познавам. Джеймс погледна настрана.

— Нямахте причина, но имаше някои... смекчаващи вината обстоятелства. Може да се каже, че бях принуден.

Гласът му прозвуча толкова уморено... толкова тъжно.

„Това е един самотен свят, пълен с тайни — мислеше си Попи. — И той е принуден да пази тайните му от всички, включително и от мен.“

— Сигурно си се чувствал ужасно — каза тя, почти без да съзнава, че говори на глас. — Искам да кажа, че през целия си живот е трябвало да таиш това. Не си можел да го споделиш с никого. Преструвал си се...

— Попи! — Джеймс потръпна от потиснатото чувство, което кипеше в гърдите му. — Недей!

— Искаш да кажеш, че не трябва да ти съчувствам?

Той поклати глава.

— Никой преди не ме е разбирал. — Джеймс замълча и сетне продължи: — Как намиращ сили да се тревожиш за мен? Когато си изправена пред такова изпитание?

— Предполагам, защото държа на теб.

— А аз предполагам, че по същата причина не постъпвах с теб така, както с Микаела и Жаклин.

Попи се вгледа в изваяните черти на лицето му, в кестенявата копъринена коса, която падаше над челото му... и затаи дъх. Кажи „Обичам те“, нареди му тя мислено. Кажи го, твърдоглаво момче такова.

Но в този момент те не бяха свързани и Джеймс не даде и най-малък знак, че я е чул. Вместо това се обърна към нея енергично и делово:

— По-добре да започваме. — Той стана и дръпна завесите. — Дневната светлина намалява силата на вампирите.

Попи се възползва от паузата, за да отиде при CD-плейъра си. В този момент вървеше холандска жизнерадостна песен, която може би беше подходяща за някой нощен клуб в Амстердам, но не беше особено романтична. Тя натисна едно копче и в стаята се разнесе печална португалска мелодия.

Сетне Попи дръпна завесите на леглото си и двамата с Джеймс се озоваха в един малък, сумрачен, уединен свят, обгърнати в полупрозрачна бяла черупка.

— Готова съм — прошепна тя тихо и Джеймс се приведе към нея. Дори в полумрака Попи се почувства хипнотизирана от очите му. Те бяха като прозорци към някакъв друг свят, далечен и вълшебен.

„Нощният свят“, помисли си тя и наклони главата си назад, когато Джеймс я взе в прегръдките си.

Този път двойното ужилване по шията ѝ беше сладостно. Но най-приятно беше, когато умът на Джеймс докосна нейния. Чувството за единение, за цялост изведнъж се разля в нея като звездна светлина.

И отново я обзе усещането, че двамата се разтапят, разтварят се и се сливат в едно навсякъде, където се докоснеха. Тя чувстваше собствения си пулс да отеква в него.

По-близо, по-близо... и сетне изведнъж почувства, че той се отдръпва.

Джеймс? Какво има?

Нищо, отвърна той, но Попи беше почти сигурна, че това не е вярно. Той се опитваше да отслаби растящата връзка между тях... но защо?

Попи, не бих искал да те заблуждавам. Онова, което чувстваме е... изкуствено.

Изкуствено? Това беше най-истинското нещо, което някога бе изживявала. По-истинско от най-истинските неща. Заедно с радостта Попи почувства в нея да се надига обида и гняв към Джеймс.

Не искам да кажа, че това не ми харесва — отвърна той и в мисълта му се прокрадваше отчаяние. — Ти просто не можеш да устоиш на кръвната връзка. Не би могла, дори и да ме мразеше. Това просто не е честно...

Попи не я беше грижа кое е честно. *Ако и ти не можеш да ѝ устоиш, тогава защо се съпротивляваш?* — попита тя тържествуващо.

В следващия момент Попи чу нещо като мисловен смях и те се притиснаха един към друг, чувствайки да ги залива вълна на чиста емоция.

„Кръвната връзка — мислеше си Попи, когато Джеймс най-накрая вдигна глава. — Няма значение дали той ще каже, че ме обича. Сега ние сме свързани. И нищо не може да промени това.“

И само след миг тя щеше да запечата тази връзка, взимайки част от кръвта му. „Опитай се да устоиш на това“, помисли си тя и се стресна, когато Джеймс се засмя тихо.

— Отново ли четеш мислите ми? — попита тя.

— Не точно. По-скоро ти проектираш мислите си. И си много добра в това. Ще станеш силен телепат.

Любопитно... но точно сега Попи не се чувстваше особено силна. Изведнъж тя се почувства слаба като невръстно котенце. Отпусната като вехнещо цвете. Имаше нужда от...

— Знам — прошепна Джеймс. Все така придържайки я, той повдигна едната си китка към устата си, но Попи задържа ръката му.

— Джеймс? Колко пъти трябва да правим това... за да се променя?

— Мисля, че още веднъж — отвърна Джеймс тихо. — Този път взех много от кръвта ти и искам и ти да направиш същото. И следващият път, когато го направим...

„Аз ще умра — помисли си Попи. — Е, поне знам колко още ми остава да бъда човек.“

Устните на Джеймс се отдръпнаха назад, откривайки дълги изящни зъби, и той ги заби в собствената си китка. В движението му имаше нещо змийско. Кръвта бликна, с цвета на сироп от буркан с черешово сладко.

И точно когато Попи се наведе напред, отваряйки устни, на вратата се почука.

Попи и Джеймс замръзнаха на местата си виновно.

Почукването се повтори. Замаяна и отслабнала, Попи като че ли не можеше да помръдне. „О, господи — мислеше си тя. — Моля те, нека това да не е...“

Вратата се отвори.

... Фил.

Филип заговори, подавайки глава.

— Попи, спиш ли? Мама каза...

В следващия миг той се прекъсна и се спусна към ключа на стената. Изведнъж стаята бе залята от светлина.

„О, страхотно“, помисли си Попи отчаяно. Фил надничаше през тънките драперии около леглото и тя срещна погледа му.

— Какво... става тук? — каза той с глас, който можеше да му осигури главната роля във филма „Десетте божии заповеди“. И после, преди Попи да измисли какво да отговори, той се наведе напред и сграбчи Джеймс за ръката.

— Фил, недей! — извика Попи. — Фил, идиот такъв...

— Имаме уговорка с теб — озъби се Фил на Джеймс. — И ти я наруши.

Сега и Джеймс стискаше ръката на Фил не по-малко яростно. Уплашена, Попи си помисли, че двамата всеки миг ще се сбият.

О, боже, само да можеше да разсъждава правилно. Чувстваше се толкова безпомощна в този момент.

— Ти нищо не разбираш — каза Джеймс на Фил през стиснати зъби.

— Така ли? Влизам тук и ви заварвам двамата в леглото с дръпнати завеси и ти казваш, че нищо не разбирам?

— Не сме били в леглото, *а на леглото* — намеси се Попи, но Фил не ѝ обърна внимание.

Джеймс разтърси Фил. Направи го съвсем леко, с минимално усилие, но главата на Фил се разклати страховито напред-назад. Попи разбра, че в този момент Джеймс не е в състояние да разсъждава трезво, спомни си за усукания метален крак на стола в болницата и реши, че е време да се намеси.

— Пусни го — каза тя и протегна ръце в опит да ги разтърве. — Хайде, момчета, престанете! — И сетне добави отчаяно: — Фил, знам, че не разбираш, но Джеймс се опитва да ми помогне...

— Да ти помогне? Не мисля така. — И после се обърна към Джеймс: — Погледни я, не виждаш ли, че тези глупави преструвки ѝ вредят? Всеки път, когато те заваря при нея, я намирам бяла като платно.

— Ти не разбираш нищо — озъби се Джеймс в лицето на Фил. В това време Попи се беше замислила над странните думи на брат си отпреди малко.

— Глупави преструвки? За какви глупави преструвки говориш? — попита тя. Гласът ѝ не беше много висок, но в този момент настъпи мълчание.

Двете момчета погледнаха към нея.

Сетне всички сбъркаха. По-късно Попи щеше да си даде сметка, че ако се бяха държали по-сдържано, онова, което се случи, можеше да бъде избягнато. Но никой от тях не го направи.

— Съжалявам — обърна се Фил към Попи. — Не исках да ти казвам, но...

— Млъкни! — каза Джеймс гневно.

— Не, трябва да го направя. Този... глупак само си играе с теб. Той сам ми призна това. Каза ми, че те съжалява и е решил да се преструва, че те харесва, за да ти стане по-леко. Самочувствието му е толкова голямо, че не може да се побере дори в стадиона „Доджър“.

— Да се преструва? — рече Попи, облягайки се назад. Главата ѝ шумеше, а в гърдите ѝ напираше гняв.

— Попи, той си е изгубил ума! — извика Джеймс. — Чуй ме...

Но Попи не го слушаше. Проблемът беше, че тя чувстваше колко разстроен е Филип, и неговото огорчение беше много по-убедително от яростта на Джеймс. Филип, честният, прямият, надеждният Филип, почти никога не лъжеше.

Той не лъжеше и сега. Което означаваше... че може би Джеймс лъже.

В този момент гневът ѝ изригна.

— Ти... — прошепна тя. — Ти... — Попи като че ли не можеше да намери достатъчно обидна дума. По някаква причина се чувстваше по-наранена и предадена, откогато и да било. Беше си мислила, че познава Джеймс. Беше му вярвала като на самата себе си, което правеше предателството му още по-болезнено. — Значи всичко е било преструвки? Така ли?

Някакъв вътрешен глас ѝ казваше да не прибързва и да *мисли*. Че се намира в състояние, в което не трябва да взима важни решения. Но в същото време се намираще в такова разположение на духа, че

изобщо не ѝ беше до никакви вътрешни гласове. Собственият ѝ гняв ѝ пречеше да прецени дали за огорчението ѝ има основателна причина.

— Значи просто си ме съжалявал? — прошепна тя и сетне даде воля на цялата ярост и мъка, които беше трупала в душата си през последните два дни. Беше заслепена от обида и единственото, което искаше, беше да накара Джеймс да изпитва същата болка като нейната.

Джеймс дишаше учестено и говореше бързо:

— Попи... точно затова не исках Фил да знае...

— И никак не е чудно — бушуваше Попи. — Никак не е чудно, че така и не каза, че ме обичаш — продължи тя, без изобщо да я е грижа дали Филип я слуша. — Никак не е чудно, че правеше всички онези други неща, без дори да ме целунеш. Е добре, не ми е нужно твоето съжаление...

— Какви други неща? Какви други неща? — изкрещя Фил. — Ще те убия, Расмусен.

Той се освободи от Джеймс и замахна към него. Джеймс се наведе светкавично и юмрукът му само бръсна косата му. Фил замахна отново, но Джеймс се завъртя настрани и го сграбчи отзад, хващайки главата му в ключ.

Попи чу нечии стъпки в коридора.

— Какво става тук? — ахна майка ѝ, смаяна, виждайки сцената в стаята на Попи.

Само миг по-късно зад госпожа Хилгард се появи Клиф.

— Какви са тези викове? — попита той, стиснал сурово челюст.

— Ти си този, който я застрашава — прошепна ожесточено Джеймс в ухото на Фил. — И то точно сега. — В този момент той изглеждаше нечовешки страшен и свиреп.

— Пусни брат ми! — извика Попи. Изведнъж в очите ѝ заплуваха в сълзи.

— О, боже, скъпа... — каза майка ѝ задавено, сетне се спусна към леглото на Попи и я прегърна. — Момчета, веднага излезте от тук!

Дивата ярост изчезна от лицето на Джеймс и той отслаби хватката си.

— Виж, извинявай. Аз просто трябва да остана. Попи...

В следващия момент Филип връза лакът в корема му. Ударът не можеше да го нарани толкова, колкото едно човешко същество, но

Попи видя яростта на лицето му, когато Джеймс се изправи. Той вдигна Фил от земята и го запрати към скрина на Попи.

Майката на Попи нададе вик, а Клиф скочи между Фил и Джеймс.

— Достатъчно! — изрева той и се обърна към Фил: — Добре ли си? — И сетне към Джеймс: — Защо е всичко това?

Фил разтърка главата си. Джеймс мълчеше. А Попи нямаше сили да говори.

— Добре, както и да е — рече Клиф. — Предполагам, че точно сега всички сме малко изнервени. Но мисля, че е по-добре да си вървиш, Джеймс.

Джеймс погледна към Попи.

Попи, треперейки като от силна болка, му обърна гръб и се отпусна в прегръдките на майка си.

— Ще се върна — каза Джеймс тихо. Думите му може би означаваха обещание, но прозвучаха като заплаха.

— Не и в близко време. Не! — каза Клиф заповеднически и в този момент приличаше на военен. Поглеждайки над ръката на майка си, Попи видя кръв по русата коса на Филип. — Мисля, че всички трябва да се поуспокоим. Хайде, Джеймс, размърдай се.

Клиф го поведе към вратата. Попи подсмъркна, треперейки, опитвайки се да не обръща внимание на пристъпа на световъртеж и тревожния шепот на гласовете в главата си. От колоните на CD-плейъра гърмеше дива степ музика от Англия.

През следващите два дни Джеймс се обади осем пъти. Попи вдигна телефона при първото позвъняване. Беше след полунощ и тя механично посегна към слушалката, все още в полусън.

— Попи, не затваряй — каза Джеймс.

Но Попи затвори. Малко по-късно телефонът позвъня отново.

— Попи, ако не искаш да умреш, трябва да ме изслушаш.

— Това е изнудване. А ти си извратен негодник — каза Попи, стискайки слушалката. Езикът ѝ беше удебелял, а главата ѝ се пръскаше.

— Това е самата истина, Попи, чуй ме. Ти не прие никаква кръв днес. Аз те отслабих, а ти не получи нищо в замяна. И това може да те

убие.

Попи чу думите, но те ѝ се струваха нереални. Тя установи, че нищо не я интересува, и се отпусна в обгръщащата я мъгла, в която нямаше място за мисли.

— Не ме е грижа.

— Напротив, грижа те е и ако беше в състояние да разсъждаваш, щеше да знаеш това. Причината за това е промяната, която настъпва в теб. Умът ти е напълно объркан. Ти си прекалено параноична, нелогична и дезориентирана, за да си дадеш сметка за тези неща.

Чутото подозрително приличаше на онова, което Попи сама бе разбрала по-рано. Тя смътно съзнаваше, че се държи като Мариса Шафър, която изпи цял стек бира на партито на Джан Неджар в Ню Йорк. Тогава Мариса непрекъснато бръщолевеше глупости и просто не можеше да се спре.

— Искам да знам само едно — рече Попи. — Наистина ли каза онези неща на Филип?

Тя чу Джеймс да въздъхва.

— Вярно е, че ги казах. Но това не беше вярно. Просто исках да се отърва от него.

Но Попи беше вече твърде разстроена, за да е в състояние да се успокои.

— Защо трябва да вярвам на някого, който през целия си живот е лъгал? — каза тя и отново затвори телефона, когато първите сълзи потекоха по лицето ѝ.

През целия следващ ден Попи остана в мъглата на отрицанието. Всичко ѝ се струваше нереално: свадата с Джеймс, предупреждението му, болестта ѝ. И най-вече болестта ѝ. Умът ѝ приемаше специалното отношение, което получаваше от всички, без да си прави труда да търси обяснение за него. Не обърна внимание дори на дочутите думи на майка ѝ към Фил за това как „бедната Попи бързо гасне и се топи“.

Попи вече знаеше, че може да чува приглушените разговори в коридора, сякаш се водеха в собствената ѝ стая. Всичките ѝ сетива бяха изострени, въпреки че умът ѝ беше замъглен. Когато се погледнеше в огледалото, се сепваше от бледостта си. Кожата ѝ беше прозрачна като восък. Очите ѝ бяха толкова зелени и напрегнати, че сякаш горяха.

Другите шест пъти, когато Джеймс се обади, госпожа Хилгард му каза, че Попи си почива.

Клиф поправи счупената рамка на скрина на Попи.

— Кой би могъл да предположи, че това момче е толкова силно?

Джеймс затвори мобилния си телефон и стовари юмрук върху таблото на своята интегра. Беше четвъртък следобед.

Обичам те. Това трябваше да каже на Попи. Но сега беше твърде късно — тя дори не искаше да разговаря с него.

Защо просто не ѝ го каза? Сега всичките му оправдания изглеждаха нелепи. Той не се беше възползвал от невинността на Попи и чувството ѝ на благодарност... Е, браво. Вместо това проникна във вените ѝ и разби сърцето ѝ.

И в крайна сметка беше ускорил смъртта ѝ.

Но моментът не беше подходящ да мисли за тези неща. Защото сега трябваше да участва в един маскарад.

Той излезе от колата и дръпна рязко якето си, докато вървеше към просторната къща в стил ранчо.

Отключи и влезе, без да извика, че си е дошъл. Не беше и нужно да го прави. Майка му щеше да усети присъствието му.

Таваните на стаите бяха сводести като на катедрала, а стените бяха съвсем голи, както беше модно напоследък. Имаше само една особеност — всички светли отвори на тавана бяха закрити с елегантни драперии, направени по мярка. Това правеше интериора просторен, но и сумрачен. Почти като в пещера.

— Джеймс — каза майка му, идвайки от задното крило. Тя имаше смолисточерни лъскави коси и съвършена фигура, която бе по-скоро подчертана, отколкото скрита от бродираната ѝ със злато и сребро рокля. Очите ѝ бяха хладно сиви и с тежки мигли като тези на Джеймс. Тя целуна въздуха до бузата му.

— Получих съобщението ти — каза Джеймс. — Какво искаш?

— Предпочитам да почакам, докато баща ти се прибере...

— Мамо, извинявай, но наистина бързам. Имам да свърша някои неща — днес дори не съм намерил време да се нахраня.

— Личи си — каза майка му и се вгледа за момент в него с немигащи очи. Сетне въздъхна и тръгна към всекидневната. — Нека

поне да седнем... Напоследък си малко напрегнат, нали? Особено в последните дни.

Джеймс седна на тъмночервената кожена кушетка. Сега беше моментът да покаже на какво е способен. Ако успееше да скрие истината от майка си през следващата една минута, всичко щеше да бъде наред.

— Сигурен съм, че татко ти е казал защо — отвърна той хладно.

— Да. Малката Попи. Много тъжно, нали? — Абажурът на единствения лампион в стаята беше наситено червен и върху лицето на майка му падаше рубинена светлина.

— В началото се разстроих много, но сега вече го превъзмогнах — каза Джеймс. Той се стараеше гласът му да звучи равнодушно и се беше съсредоточил по никакъв начин да не допусне нещо да премине през аурата му. Чувстваше как майка му леко докосва ума му. Като насекомо, което нежно го гали с антената си, или като змия, която стрелва напред черния си раздвоен език.

— Изненадана съм — каза накрая майка му. — Мислех, че я харесваш.

— Харесвах я. Но в края на краищата те не са истински хора, нали? — Той се замисли за момент и продължи: — Това е все едно да загубиш домашен любимец. Предполагам, че просто ще трябва да си намеря нов.

Това беше смел ход. Джеймс направи волево усилие да отпусне всеки свой мускул, когато усети мисловните пипала изведнъж да се стягат и увиват около него, търсейки пукнатина в бронята му. Насочи мислите си изцяло към Микаела, опитвайки се да излъчва нещо подобно на нехайна симпатия.

Тактиката му се увенча с успех. Изследващите пипала се отдръпнаха, а майка му се облегна грациозно назад и се усмихна.

— Радвам се, че гледаш така на нещата. Но ако почувстваш, че имаш нужда да поговориш с някого... баща ти познава някои много добри психотерапевти.

Тя, разбира се, имаше предвид психотерапевти вампири, които трябваше да му набият в главата, че човешките същества могат да служат само за храна.

— Знам, че не би искал да си навлечеш неприятности — добави майка му. — Това ще се отрази на цялото ни семейство, знаеш го.

— Разбира се — отвърна Джеймс и сви рамене. — А сега трябва да тръгна. Нали ще поздравиш татко?

Той целуна въздуха до бузата ѝ.

— О, между другото — каза госпожа Расмусен, отправяйки се към вратата. — Братовчед ти Аш пристига другата седмица. Предполагам, че би искал да отседне в твоя апартамент, и съм сигурна, че няма да имаш нищо против да си правите компания.

„Само през трупа ми“, помисли си Джеймс. Той съвсем беше забравил за посещението на Аш. Но сега не беше моментът за спорове. Джеймс излезе от къщи, чувствайки се като жонгльор, който се опитва да жонглира с твърде много кегли.

В колата той извади мобилния си телефон, но го затвори, без да набере номер. Нямахме смисъл да се обажда повече. Трябваше да промени стратегията си. Времето на половинчатите мерки беше свършило. Моментът изискваше сериозна офанзива, насочена там, където беше най-големият му проблем.

Прекара няколко минути в размисъл, после потегли по Макдоналд Драйв и паркира няколко къщи по-надолу от дома на Попи.

Сетне зачака.

Беше готов да седи тук, ако трябва цялата нощ, но не се наложи. Около залез-слънце вратата на гаража се отвори и един бял фолксваген джета излезе на заден ход. Джеймс видя русата глава на шофьора.

„Здравей, Фил. Радвам се да те видя“, каза си той мислено.

Скоро фолксвагенът потегли и Джеймс го последва.

8

Когато колата на Фил зави към паркинга на супермаркета „Севън-Илевън“, Джеймс се усмихна. Зад магазина имаше удобна пуста площадка и ставаше все по-тъмно. Той насочи своята интегра към паркинга и спря на място, откъдето можеше да наблюдава изхода. Когато Фил излезе с пазарска торба, Джеймс се хвърли към него в гръб.

Фил извика и оказа съпротива, изпускайки торбата си. Това обаче нямаше значение, защото слънцето вече беше залязло и Джеймс разполагаше с пълната си сила.

Той повлече Фил към площадката зад магазина и го притисна към стената до една боклукчийска кофа — класическа картина на полицай, който задържа престъпник.

— Сега ще те пусна — каза Джеймс. — Не се опитвай да избягаш. Това ще бъде грешка.

Фил замръзна на мястото си, когато позна гласа му.

— Не искам да бягам, Расмусен. Вместо това смятам да ти размажа физиономията.

— Добре, опитай. — Джеймс смяташе да добави „Направи ми тази услуга“, но размисли и се отказа. Той пусна Фил, който се обърна и го погледна с дълбока ненавист.

— Какво става? Няма ли момичета, на които да скачаш? — каза той, дишайки тежко.

Джеймс скръцна със зъби. Размяната на обиди нямаше да донесе нищо добро, но той вече знаеше, че ще му е много трудно да запази самообладание.

— Не съм дошъл тук да се бия с теб. Дойдох да те попитам нещо. Вълнува ли те какво ще стане с Попи?

— Нямам никакво намерение да отговарям на тъпи въпроси — отвърна Фил и разкърши рамо, сякаш се готвеше да нанесе удар.

— Защото, ако е така, ще я накараш да говори с мен. Ти си този, който я убеди да не разговаря с мен, и затова пак ти трябва да я убедиш

да го направи.

Фил обходи паркинга с поглед, сякаш търсейки свидетел за този налудничав разговор.

Джеймс заговори бавно и ясно, произнасяйки отчетливо всяка отделна дума.

— Аз мога да ѝ помогна.

— Защото си Дон Жуан, така ли? И ще я излекуваш с любовта си. — Думите му бяха насмешливи, но гласът на Фил трепереше от стаената омраза. Това не беше само омраза към Джеймс, но и към вселената, която беше наказала Попи с тази болест.

— Не. Ти нищо не разбираш. Виж, ако си мислиш, че правим секс с нея, или че си играя с чувствата ѝ, това изобщо не е така. Оставих те да мислиш така, защото ми омръзнаха постоянните ти нападки и защото не исках да знаеш какво правим.

— Да, разбирам — каза Фил с глас, изпълнен в равна степен със сарказъм и презрение. — И какво по-точно правите? Наркотици?

— Ето това!

Джеймс бе научил нещо от разговора си с Попи в болницата. Първо покажи и едва след това кажи. Този път той не каза нищо. Вместо това сграбчи Фил за косата и дръпна главата му назад. Откъм гърба на магазина имаше само една лампа, но тя беше достатъчна, за да може Фил да види надвисналите над него дълги, оголени зъби. И тя беше повече от достатъчна, за да може Джеймс с нощното си зрение да забележи как зелените очи на Фил се отварят широко.

Филип извика и след това тялото му се отпусна.

Но не от страх, Джеймс знаеше това. Той не беше страхливец. Постепенно шокът беше преодолян и истината достигна до съзнанието му.

Филип изруга.

— Ти си...

— Точно така. — Джеймс го пусна.

Фил почти загуби равновесие. Подпря се на боклукчийската кофа, търсейки опора.

— Не вярвам в това.

— Да, вярваш — отвърна Джеймс. Той не беше прибрал зъбите си и знаеше, че очите му излъчват сребърен блясък. Фил не можеше да не му повярва, докато стоеше точно пред очите му.

Фил очевидно си помисли същото. Той се взираше в Джеймс и дори и да искаше да извърне поглед от него, не можеше да го направи. Целият беше преbledнял и непрекъснато преглъщаше, сякаш му се гадеше.

— Боже — каза Фил накрая. — Знаех си, че в теб има нещо нередно. Много, много нередно. Никога не разбрах защо ме побиват тръпки, когато те видя. Ето каква била значи причината.

„Аз го отвърщвам — разбра Джеймс. — Това не е само омраза. Той ме смята за нещо по-долно от човек.“

Това не вещаеше нищо добро за плановете му.

— Сега разбираш ли как мога да помогна на Попи?

Фил поклати бавно глава. Той стоеше, облегат на стената, все още с ръка върху кофата.

Джеймс усети, че започва да губи търпение.

— Попи е тежко болна. А вампирите не боледуват. Нужни ли са още обяснения?

Изречението на Филип красноречиво потвърждаваше това.

Джеймс заговори през стиснати зъби:

— Ако обменя достатъчно кръв с Попи и я превърна във вампир, тя няма да има вече рак. Всяка клетка в тялото и ще се промени и тя ще се превърне в съвършено същество, без недостатъци. Ще бъде недостъпна за болестите. Ще се сдобие със сили, за каквито хората не могат дори да мечтаят. И между другото, ще бъде безсмъртна.

Последва дълго мълчание. Джеймс наблюдаваше реакцията на Фил, но мислите му бяха твърде объркани и калейдоскопични, за да може да вникне в тях. Очите на Фил бяха широко отворени, а лицето му беше станало още по-пепеляво.

Накрая Фил каза:

— Не можеш да направиш това с нея.

Това бяха точните думи. Той не възразяваше срещу някаква идея, защото тя е твърде нова или радикална. И реакцията му далеч не беше толкова импулсивна, колкото тази на Попи в болницата.

Фил изрече твърдението си с абсолютна убеденост и едновременно с това беше обзет от ужас. Сякаш Джеймс заплашваше да открадне душата на Попи.

— Това е единственият начин животът ѝ да бъде спасен — отвърна Джеймс.

Фил поклати бавно глава, сякаш беше изпаднал в транс.

— Не. Не. Тя не би искала това. Не и на тази цена.

— Каква цена? — Джеймс ставаше все по-сприхав и раздражителен заради това, че му се налага да се отбранява. Ако знаеше, че ще трябва да води философски спор, щеше да избере някое по-уединено място. А сега трябваше да бъде нащрек за евентуалното вмешателство на някой натрапник.

Фил се отдръпна от боклукчийската кофа и застана здраво на собствените си крака. В погледа му се четеше едновременно ужас и страх, но той погледна Джеймс право в очите.

— Просто... има някои неща, които ние хората смятаме за по-важни от това да останем живи — рече Фил. — Ще разбереш това.

Не ми се вярва — помисли си Джеймс. — Той говори като някакъв капитан на космически кораб пред орда от извънземни нашественици в евтин фантастичен филм: *„Скоро ще установите, че земляците не са толкова лесни за завладяване, колкото си мислите.“*

— Да не си полудял? — каза Джеймс на глас. — Виж, Фил, аз съм роден в Сан Франциско. Не съм някое чудовище с очи на бръмбар от съзвездието Алфа Кентавър. Ям корнфлейкс за закуска.

— А какво ядеш за полунощна закуска — попита Фил, чиито зелени очи бяха потъмнели и гледаха почти по детски. — Или тези твои зъби са само за украшение?

„Неправилен ход“, помисли си Джеймс и погледна настрани.

— Добре, прав си, има някои различия. Не съм казал, че съм човек. Но не съм и някакъв...

— Не знам да има по-точна дума за теб от „чудовище“.

„Не го убивай — напомни си Джеймс френетично. — Трябва да го убедиш.“

— Фил, ние не сме такива, каквито ни представят във филмите. Не сме всемогъщи. Не можем да минаваме през стените, да пътуваме във времето и не е нужно да убиваме, за да се храним. Не сме злодеи или поне не всички от нас. Нито сме прокълнати.

— Вие сте неестествени — каза Филип тихо и Джеймс почувства, че думите са дошли от сърцето му. — Вие сте аномалия. И не трябва да съществувате.

— Затова, че сме на по-горно стъпало в хранителната верига от вас ли?

— Затова, че хората изначално не трябва да се хранят... от други хора.

Джеймс не възрази, че неговият вид не възприема хората на Филип като хора. Вместо това каза:

— Ние само правим това, което е нужно, за да оцелеем. И освен това Попи вече се съгласи.

Филип се вцепени.

— Не. Тя не би поискала да стане такава като теб.

— Тя иска да остане жива... или поне това беше желанието и, преди да ми се разсърди. И сега се държи неадекватно, защото не е приела достатъчно от кръвта ми, за да бъде завършена промяната ѝ. Благодарение на теб. — Той замълча и сетне продължи, изричайки думите бавно: — Виждал ли си някога труп на три седмици, Фил? Защото точно това ще се случи с нея, ако не ѝ помогна.

Лицето на Фил се сгърчи. Той се завъртя и стовари юмука си върху металната стена на боклукчийската кофа.

— Не мислиш ли, че знам това. Не мога да мисля за нищо друго, откакто научих за диагнозата ѝ.

Джеймс стоеше мълчаливо. Чуваше ударите на сърцето си и чувстваше мъката на Фил и болката в наранената му ръка. Трябваше да минат няколко секунди, преди да заговори спокойно:

— И смяташ, че това е по-добро от онова, което мога да ѝ дам аз.

— Да, смъртта е ужасна! Отблъскваща! Но пак е по-добрият изход от това да се превърнеш в нещо, което преследва хората. Нещо, което използва хората. Значи затова са ти нужни всичките тези приятелки?

Джеймс отново не можа да му отговори веднага. Проблемът на Фил, даде си сметка той, беше, че е твърде умен. И мислеше прекалено много.

— Да, това е причината — каза той уморено, опитвайки се да не мисли какви чувства ще извика това признание у Фил.

— Само едно нещо ми кажи, Расмусен. — Фил се изправи и го погледна право в очите. — Ти... — той преглътна, преди да продължи: — правил ли си това с Попи... преди да се разболееш?

— Не.

Фил въздъхна облекчено.

— Добре. Защото, ако го беше правил, щях да те убия.

Джеймс му повярва. Той беше много по-силен от Фил, много по-бърз от него и никога не се беше страхувал от смъртните. Но точно в този момент не се съмняваше, че Фил би намерил начин да изпълни заплахата си.

— Виж, има нещо, което не разбираш — каза Джеймс. — Попи искаше това и това е нещо, което ние вече бяхме започнали. Промяната при нея вече е навлязла в някаква начална фаза. Ако умре сега, тя няма да се превърне във вампир. Но е възможно и да не умре. И ако това се случи, ще се превърне в жив труп, в зомби. Разбираш ли? Създание, лишено от разсъдък. Тялото и ще се разлага, но ще бъде безсмъртна.

Устните на Фил потрепериха от отвращение.

— Казваш го само, за да ме уплашиш.

Джеймс погледна настрани.

— Виждал съм това да се случва.

— Не ти вярвам.

— Виждал съм го с очите си! — Джеймс смътно съзнаваше, че крещи и че е сграбчил Фил за ризата. — Виждал съм го да се случва с някого, когото обичах. Разбираш ли?

Фил все така недоверчиво клатеше глава, което го накара да продължи:

— Бях четиригодишен и имах бавачка. Всички богати деца в Сан Франциско имат бавачки. Тя беше смъртна.

— Пусни ме — промърмори Фил, опитвайки се да отблъсне ръката на Джеймс. Той дишаше тежко. И не искаше да чуе тази история.

— Аз я обожавях. Тя ми даваше всичко, което не получавах от майка си. Обич, внимание и винаги имаше време за мен. Наричах я госпожица Ема.

— Пусни ме.

— Но родителите ми решиха, че съм твърде привързан към нея. Затова ме отведоха на малка екскурзия... и не ми позволиха да се храня. В продължение на три дни. И когато се върнахме, вече умирах от глад. Тогава те изпратиха госпожица Ема да ме сложи да си легна.

Фил бе спрял да се бори. Стоеше с наведена глава, обърнат настрани, за да не вижда Джеймс. А Джеймс запращаше думите в извърнатото му лице.

— Аз бях само на четири. Не можах да се спра. Исках, но не можех. Ако ме попиташ кой бих предпочел да умре — аз или госпожица Ема, бих посочил себе си. Но когато изнемогваш от глад, просто губиш контрол. И така, аз се нахраних с кръвта ѝ. През цялото време плачех и се опитвах да спра. И когато най-накрая го направих, знаех, че е вече късно.

Настъпи мълчание. Джеймс изведнъж осъзна, че пръстите му до болка са впити в ризата на Фил, и го пусна. Фил не каза нищо.

— Тя лежеше там на пода. И тогава ми хрумна, че ако ѝ дам от кръвта си, тя ще стане вампир и всичко ще бъде наред. — Джеймс вече не крещеше. Той дори не говореше на Фил, а беше зареял поглед към тъмния паркинг. — Порязах се и оставих кръвта си да тече в устата ѝ. Тя преглътна част от нея, преди родителите ми да дойдат и да ме спрат. Но не беше достатъчно.

Последва още по-дълга пауза. И после Джеймс си спомни защо разказва всичко това. Той погледна към Филип.

— Тя умря тази нощ... но не напълно. В нея се бореха два различни вида кръв.

И така, на сутринта тя отново ходеше из къщата, но това вече не беше госпожица Ема. От устата ѝ течаха лиги, кожата ѝ беше сива, а очите ѝ бяха безжизнени като на труп. И когато започна да... гние... татко я отведе в Инвърнес и я погребя. Но първо я уби. — От гърлото на Джеймс се надигна жлъчка и той добави почти шепнешком: — Или поне се надявам, че го е направил.

Фил бавно се извърна и го погледна. За първи път тази вечер на лицето му имаше нещо друго, освен ужас и страх. Нещо като съжаление, помисли си Джеймс.

Джеймс въздъхна дълбоко. След тринайсет години мълчание той най-накрая бе разказал тази история — и то не на някой друг, а на Филип Норт. Но моментът не беше подходящ да разсъждава за абсурдността на ситуацията. Трябваше да постигне своето.

— Затова послушай съвета ми. Ако не убедиш Попи да се види с мен, в никакъв случай не позволявай да ѝ правят аутопсия след смъртта ѝ. Уверявам те, че няма да ти е приятно да я видиш как се разхожда без вътрешните си органи. И освен това си пригответи дървен кол за момента, когато ще бъде вече непоносимо да я виждаш около себе си.

Съжалението изчезна от очите на Фил. Той бе стиснал челюст, но устните му потрепваха.

— Ние няма да позволим тя да се превърне... в някакво полумъртво чудовище — каза той. — Нито пък във вампир. Съжалявам за онова, което се е случило с твоята госпожица Ема, но това не променя нищо.

— Попи трябва да бъде тази, която ще реши...

Но търпението на Фил се беше изчерпило и той само поклати глава.

— Просто стой надалече от сестра ми. Това е всичко, което искам. Ако ме послушаш, ще те оставя на мира. А ако не го направиш...

— Тогава какво?

— Ще разкажа на всички в Ел Камино какъв си. Ще се обадя в полицията и на кмета и ще застана по средата на улицата и ще крещя за това с цяло гърло.

Джеймс почувства ръцете му да изстиват. Фил не разбираше, че току-що бе принудил Джеймс да го убие. Ако смъртен се натъкнеше на тайните на Нощния свят, той трябваше да умре, а ако умишлено заплашваше да ги разкрие, той трябваше да умре незабавно. И по този въпрос не можеше да има две мнения, нито място за милост.

Изведнъж Джеймс се почувства толкова уморен, че вече не можеше да разсъждава ясно.

— Върви си, Фил — каза той отпаднало. — Веднага. И ако наистина искаш да защитиш Попи, не казвай никому нищо. Защото те ще проучат нещата и ще разберат, че и Попи знае тази тайна. И след това ще убият и нея... след като я подложат на разпит. И това няма да бъде никак забавно.

— Кой са тези „те“? Твоите родители?

— Нощните хора. Ние сме навсякъде, Фил. Всеки, когото познаваш, може да бъде един от тях — включително кметът. Затова си дръж устата затворена.

Филип го погледна с присвити очи и после тръгна към паркинга пред магазина.

Джеймс не помнеше някога да се е чувствал толкова опустошен. Всичко, което правеше, се обръщаше против него. Сега Попи беше изложена на още повече опасности, отколкото преди.

А Филип Норт го смяташе за чудовищен и зъл. Но онова, което не знаеше, беше, че самият Джеймс беше напълно съгласен с него.

На път за вкъщи Филип си спомни за пазарската торба, която беше изпуснал при супермаркета. В нея имаше боровинков сок и сладолед с аромат на диви вишни, които Попи си беше пожелала. През последните два дни тя не беше яла почти нищо и в редките случаи, когато почувстваше глад, обикновено ѝ се ядеше нещо странно.

Не — нещо *червено*. Фил си даде сметка за това, докато за втори път стоеше на касата в „Севън-Илевън“. Той почувства някакво примаяване в стомаха. Единствените неща, които сестра му искаше напоследък, бяха червени и полутечни.

Дали Попи бе осъзнала това сама?

Фил се вгледа в нея, когато влезе в стаята ѝ, за да ѝ даде сладоледа. Сега Попи прекарваше повечето време в леглото.

Беше бледа и тиха. Единствено зелените ѝ очи даваха някакви признаци на живот. Те се открояваха върху лицето ѝ и светеха с някакъв почти див огън.

Клиф и госпожа Хилгард говореха за необходимостта да подсигурят сестри, които да бдят постоянно над нея.

— Не обичаш ли сладолед с диви вишни? — попита Фил, придърпвайки стол до леглото ѝ.

Попи гледаше сладоледа с отвращение. Близна го едва-едва и лицето ѝ се сгърчи в гримаса.

Филип я наблюдаваше.

Още едно близване и след това тя остави сладоледа в една празна пластмасова чаша на шкафчето до леглото си.

— Не знам... Просто не се чувствам гладна — каза тя, отпусайки се на възглавниците си. — Съжалявам, че те разкарах напразно.

— Няма проблем. — „Боже, тя изглежда толкова зле“, мислеше си Фил. — Има ли нещо друго, което мога да направя за теб.

Със затворени очи сестра му поклати глава. Съвсем леко движение.

— Ти си много добър брат — каза Попи отнесено.

„А тя беше толкова жизнена — мислеше си Фил. — Татко я наричаше «Киловат» или «Нонстоп момиче». От нея *струеше* такава енергия.“

И без най-малко да осъзнава какво прави, той установи, че казва:
— Днес видях Джеймс Расмусен.

Попи се скова. Ръцете върху завивките ѝ не бяха стиснати в юмруци, но напомняха хищни нокти.

— Той по-добре да стои надалече.

В реакцията ѝ имаше нещо нередно, макар и съвсем смътно. Сякаш това не беше Попи. Да, понякога тя изпадаше в ярост, но Фил никога не бе чувал тези животински нотки в гласа ѝ.

В ума му се мерна картина. Създание от „Нощта на живите мъртви“, което ходеше, въпреки че вътрешностите му се изсипваха от корема му. Жив труп като госпожица Ема, за която му беше разказал Джеймс.

Такава ли съдба наистина очакваше и Попи, ако умреше сега? Толкова ли се беше променила вече?

— Ще му издѣра очите, ако се появи тук — каза Попи, а в това време пръстите ѝ се бяха впили в одеялото като нокти на котка.

— Попи... той ми каза истината за това какъв е в действителност.

Колкото и да беше странно, но Попи не реагира.

— Той е. Отрепка — рече тя. — Влечуго.

Нещо в тона ѝ накара Филип да настръхне.

— И аз му казах, че ти никога не би искала да станеш такава като него.

— За нищо на света — каза Попи рязко. — Ако това означава да бъда с него цяла вечност. Не искам да го виждам никога повече.

Фил се загледа в нея продължително. Сетне се наведе напред, затвори очи и притисна с палец слепоочието си, където почувства остра болка.

Нещо се случваше с Попи. Той не искаше да повярва, но тя беше станала особена. Ирационална. Даде си сметка, че се държеше странно още откакто бе изхвърлил Джеймс от дома им.

Може би тя се намираще в някакво тайнствено преходно състояние. Нито човек, нито вампир. И не можеше да разсъждава логично. Точно както беше предрекъл Джеймс.

Попи трябва да бъде тази, която ще реши.

Имаше нещо, което се налагаше да я попита.

— Попи? — Фил изчака да го погледне, зелените ѝ очи бяха големи и немигащи. — Когато говорих с него, Джеймс ми каза, че ти си се съгласила... той да те промени. Преди още да му се разсърдиш. Вярно ли е това?

Попи повдигна вежди.

— Да, аз съм му ужасно сърдита — потвърди тя, сякаш това беше единствената част от въпроса, която можа да осмисли. — И знаеш ли защо те обичам? Защото ти винаги си го ненавиждал. А сега го ненавиждаме и двамата.

Фил се замисли за момент и сетне заговори бавно:

— Добре, но преди още да му се ядосаш, ти поиска ли да се превърнеш... в такава като него?

Изведнъж в очите на Попи проблесна разум.

— Аз просто не исках да *умра* — рече тя. — Бях толкова уплашена... и исках да живея. Ако докторите можеха да ми помогнат, никога не бих се съгласила. Но те не могат да направят нищо. — Попи се беше надигнала в леглото и се взираше в празното пространство, сякаш виждаше там нещо ужасно. — Нямах представа какво чувства човек, когато знае, че ще умре — прошепна тя.

По гърба на Филип пробягаха ледени тръпки. Не, той не знаеше това, но знаеше — и си го представи съвсем ясно — как щеше да се чувства, когато Попи умреше. Колко празен щеше да бъде светът без нея.

Двамата дълго стояха мълчаливо.

След това Попи отново се облегна на възглавниците: Филип виждаше пастелно сините петна под очите ѝ, сякаш разговорът я беше изтощил докрай.

— Но какво значение има? — каза тя с отпаднал, но ужасяващо жизнерадостен глас. — Аз, тъй или иначе, няма да умра. Докторите не знаят нищо.

„Значи това е начинът, по който тя се справя с всичко това — помисли си Фил. — Пълно отрицание на истината.“

Сега обаче той имаше цялата информация, която му беше нужна. Имаше ясна картина за ситуацията. И знаеше какво трябва да направи.

— Ще те оставя да си починеш — каза Фил на сестра си и я помилва по ръката. Тя беше хладна и крехка, пълна с малки кости като крило на птица. — До скоро.

Той излезе от къщата, без да се обади на никого. Качи се на колата си и скоро летеше с висока скорост. Трябваша му само десет минути, за да стигне до дома на Джеймс. Никога преди не беше идвал тук.

— Какво правиш тук? — попита го хладно Джеймс, когато отвори вратата.

— Може ли да вляза? Имам да ти кажа нещо.

Джеймс отстъпи крачка назад с ледено изражение, за да му направи път да мине.

Апартаментът беше просторен и гол. Имаше един-единствен стол до отрупана с вещи и книги маса, бюро, върху което цареше същия безпорядък, и една некрасива правоъгълна кушетка. По ъглите имаше кашони, пълни с CD-та и книги. Една врата водеше към спартански обзаведена стая.

— Какво искаш?

— Първо, трябва да ти обясня нещо. Знам, че не си виновен за това, че си такъв, — какъвто си, но и аз не мога да се отнасям по друг начин към теб. Ти не можеш да се промениш, нито пък аз. Искам да изясним това още в самото начало.

Джеймс скръсти ръце пред гърдите си, предпазлив и предизвикателен.

— Искаш ли да си спестиш лекцията?

— Просто ми се ще всичко между нас да е ясно.

— Какво искаш, Фил?

Фил преглътна. Успя да заговори едва на втория или третия опит, след като се пребори с гордостта си:

— Искам да помогнеш на сестра ми.

9

Попи се мятеше в леглото си.

Чувстваше се дълбоко нещастна. Това беше горещо, тревожно нещастие, което сякаш пълзеше под кожата ѝ. Идващо като че ли от тялото ѝ, а не от ума ѝ. Ако не беше толкова отпаднала, може би щеше да стане и да се раздвижи, за да потисне това мъчително чувство. Но мускулите ѝ бяха като спагети и нямаше никакъв шанс за подобен подвиг.

Умът ѝ беше като в мъгла. Вече не се опитваше да мисли. Чувстваше се най-щастлива, когато спеше.

Но тази нощ не можеше да спи. Все още усещаше вкуса на дивни вишни в ъгълчетата на устата си и вероятно щеше да се опита да го отмие, ако самата мисъл за чаша вода не извикваше у нея пристъп на гадене.

„Водата не е хубаво нещо. Не от това имам нужда.“

Попи се обърна и притисна лице във възглавницата. Не знаеше точно какво иска, но съзнаваше, че няма да го получи.

От коридора се чу тих звук. Стъпки. Най-малко на двама души. Не звучаха като стъпките на майка ѝ и Клиф и освен това те вече си бяха легнали.

Долови съвсем леко почукване, сетне вратата изскърца и на пода се появи ивица светлина. След това се чу шепотът на Фил:

— Попи, спиш ли? Може ли да вляза?

За нейно голямо неудоволствие той влезе, без да дочака отговор. Освен това не беше сам.

И придружителят му не беше друг, а самият той. Онзи, който я беше наранил повече от всички други. Предателят. Джеймс!

Гневът даде сили на Попи да се изправи в леглото.

— Махай се! Или ще ти направя нещо! — Това беше първичен предупредителен сигнал. Приличаше почти на примитивна животинска реакция.

— Попи, моля те, позволи ми да поговоря с теб — каза Джеймс.

И след това се случи нещо смайващо. Дори Попи, в своето замаяно състояние, си даде сметка, че става нещо изключително странно, защото в следващия момент Фил каза:

— Попи, моля те, направи го. Просто го изслушай.

„Фил е минал на страната на Джеймс?“

Попи беше твърде объркана, за да протестира, когато Джеймс се приближи и коленичи до леглото ѝ.

— Попи, знам, че си разстроена. И вината е моя. Допуснах грешка. Не исках Фил да знае какво се случва и му казах, че само се преструвам, че ме е грижа за теб. Но това не е така.

Попи се намръщи.

— Ако надникнеш в душата ми, ще разбереш, че това не е истина. Ти се превръщаш в телепат и мисля, че вече можеш да четеш мислите ми.

Зад него Фил се размърда неспокойно при споменаването на думата „телепат“.

— Аз сам мога да потвърдя, че това не е вярно — каза той, при което и Попи, и Джеймс го погледнаха изненадани. — От разговора ми с теб разбрах едно нещо — добави Фил, говорейки на Джеймс, без да го поглежда. — Ти може и да си някакво чудовище, но наистина държиш на Попи. И не искаш да я нараниш.

— Значи най-накрая го разбра? След като ни причини всичко това... — Джеймс се спря, поклати глава и се извърна към Попи. — Попи, искам да се съсредоточиш. Почувствай онова, което чувствам аз. Увери се сама.

„Няма да го направя и не можеш да ме накараш“, помисли си Попи. Но онази част от нея, която искаше да узнае истината, беше по-силна от ирационалната ѝ гневна половина. Тя се *протегна* колебливо към Джеймс — но не с ръка, а с мисълта си. Не беше в състояние да опише на никого как го направи. Просто го направи.

И сетне Попи видя ума на Джеймс, сияещ и ярък като диамант. Усещането беше по-различно отпреди, когато обменяха кръвта си. Сега ѝ се струваше, че го гледа отвън и чувства емоциите му от разстояние. Но това ѝ беше достатъчно. Долавяше ясно топлината, копнежа му и готовността му да я защити. Чувстваше също и болката му, причинена от това, че тя страда и че го ненавижда.

Очите на Попи се напълниха със сълзи.

— Ти наистина ме обичаш — прошепна тя.

Сивите очи на Джеймс срещнаха нейните и сега в тях имаше нещо, което Попи никога не беше виждала преди.

— В Нощния свят има две основни правила — каза той с равен глас. — Първото е да не казваш на смъртните, че той съществува. Второто е да не се влюбваш в някой от тях. Аз наруших и двете правила.

Попи смътно осъзна, че Филип излиза от стаята. Ивицата светлина се сви, когато той притвори вратата. Лицето на Джеймс беше наполовина в сянка.

— Никога не ти казах какво изпитвам към теб — промълви Джеймс. — Не можех да го призная дори пред себе си, защото по този начин щях да те изложа на ужасна опасност. Дори не можеш да си представиш каква.

— И себе си също — рече Попи. Това беше първият път, когато се замисляше над тези неща. Идеята изплува от замъгленото ѝ съзнание като мехур в тенджерата с гъста яхния. — Ако законите забраняват да разказваш на смъртен за Нощния свят или да се влюбваш в смъртен — заговори тя бавно, достигайки малко по малко до страшния извод, — но все пак го сториш, в такъв случай те очаква наказание. — И още докато изричаше думите, Попи вече знаеше какво е това наказание.

Още една част от лицето на Джеймс потъна в сянка.

— Не се тревожи за това — каза той с обичайния си самоуверен тон.

Попи обаче никога не приемаше чужди съвети, дори когато идваха от Джеймс. В нея се надигна вълна на раздразнение и гняв — атавистично чувство, примесено с трескаво безпокойство. Очите ѝ се присвиха, а пръстите ѝ застинаха като нокти на хищно животно.

— Не ми казвай за какво да се тревожа!

Джеймс се намръщи.

— А ти не ми нареждай какво да... — поде той, но сетне се прекъсна. — Но какво правя? Ти си още зле от промяната, а аз седя тук и губя ценно време. — Джеймс нави ръкава си и прокара нокът над китката си. От ръката му бликна кръв.

Тя изглеждаше тъмна в сумрака. Попи се взираше като омагьосана в тънката струйка, която се стичаше по кожата му. Устните

й се разтвориха и дишането й стана по-учестено.

— Хайде — каза Джеймс и поднесе китката си към ръката й. В следващата секунда Попи се наведе рязко към него и долепи устата си до раната, сякаш се опитваше да го спаси от ухапване на змия.

Всичко стана толкова естествено, толкова просто. Именно от това се нуждаеше, когато изпрати Фил да й купи вишнев сладолед и боровинков сок. Нищо не можеше да се сравни с тази опияняваща сладостна течност. Попи пиеше жадно.

Всичко беше толкова хубаво: близостта, наситеният тъмночервен вкус, силата и енергията, която се вливаше в нея, затопляйки чак върховете на пръстите й. Но най-приятно от всичко беше докосването до ума на Джеймс. Насладата от него я караше да се чувства замаяна.

Как бе могла да се усъмни в него? Сега, когато имаше пряк достъп до чувствата му, дори мисълта за това й се струваше нелепа. Тя никога нямаше да познава някого толкова добре, колкото Джеймс.

Съжалявам, каза тя мислено и почувства, че той приема извинението й, че й прощава и че я обича. И през цялото време усещаше как умът на Джеймс я обгръща нежно.

Вината не беше твоя, каза й той.

Умът на Попи се проясняваше с всяка следваща секунда. Сякаш се събуждаше от някакъв дълбок неспокоен сън. *Не искам това никога да свършва*, мислеше си тя. Не го казваше на Джеймс, просто си го мислеше.

Попи улови реакцията му и разбра, че той се опитва да я прикрие. Но не достатъчно бързо. Тя я беше почувствала.

Вампирите не правят това един с друг.

Попи беше потресена. Нима никога нямаше да изживеят това след промяната й? Не можеше да повярва. Отказа да повярва. Би трябвало да има начин...

Отново долови началото на реакция у Джеймс и тъкмо когато се опита да я проследи, той отдръпна китката си.

— По-добре не пий повече — каза Джеймс и гласът му от материалния свят й прозвуча странно. Той беше по-различен от мисловния му глас и тя не го долавяше толкова ясно, колкото преди. Сякаш имаше две отделни същества. И разделението между тях беше ужасяващо.

Как щеше да оцелее, ако никога повече нямаше да може да докосне ума му? Ако трябваше да използва думи, които изведнъж бяха започнали да ѝ се струват недосягани като димни сигнали? Ако не можеше да го почувства така пълно както днес, когато цялото му същество беше открито за нея?

Това беше жестоко и нечестно и всички вампири бяха идиоти, ако можеха да се задоволят с нещо по-малко.

Преди Попи да отвори уста и да се впусне в тромавия процес на словесното обяснение, вратата се откряна и Филип надникна вътре.

— Влез — каза Джеймс. — Има много неща, за които трябва да поговорим.

Фил се взираше в Попи.

— Как... — Той се прекъсна, преглътна и добави дрезгаво: — По-добре ли си?

Не беше необходима телепатия, за да се почувства отвращението му. Джеймс се загледа в устата ѝ сетне бързо извърна глава. Попи разбра какво е видял. Петно, сякаш е яла някакъв горски плод. Тя избърса устните си с опакото на ръката си.

Искаше ѝ се да му обясни, че това не е отблъскващо. Че това е част от природата. Нещо прекрасно. Тайнствено и красиво. Все едно да дадеш някому живот, чист живот. Че това е нещо добро.

Но вместо това каза:

— Не отхвърляй нещо, преди да си го опитал.

Лицето на Филип се изкриви от ужас. И странното беше, че в този момент Джеймс беше напълно съгласен с него. Попи долови това — Джеймс също смяташе, че обмяната на кръв е нещо тъмно и злокобно. И беше изпълнен с чувство за вина.

Попи въздъхна дълбоко и с раздражение и добави:

— *Момчета.*

— По-добре си — рече Фил и на устните му трепна усмивка.

— Предполагам, че съм се държала малко странно — отвърна Попи. — Съжалявам.

— „Малко“ е слабо казано.

— Вината не е нейна — обърна се Джеймс към Филип. — Тя умираше... и беше получила нещо като халюцинации. До мозъка ѝ просто не достигаше достатъчно кръв.

Попи поклати глава.

— Не разбирам. Ти не ме лиши от много кръв последния път. Защо да не достига достатъчно кръв до мозъка ми?

— Не става въпрос за това — каза Джеймс. — Двата вида кръв реагират една на друга... борят се помежду си. Виж, ако ти трябва научно обяснение, става дума за следното: вампирската кръв унищожавя хемоглобина — червените кръвни телца — в човешката кръв. И веднъж щом достатъчно от тях бъдат унищожени, преставаш да получаваш достатъчно кислород, за да разсъждаваш логично. А ако процесът се задълбочи, недостигът на кислород води до смърт.

— Значи вампирската кръв е като отрова — рече Фил с тона на човек, който е знаел това от самото начало.

Джеймс сви рамене, без да поглежда нито Попи, нито Фил.

— В някои отношения. Но в други тя е универсално лекарство. Кара раните да заздравяват бързо и възстановява атрофиралата тъкан. Вампирите могат да живеят с много малко кислород, защото техните клетки са изключително устойчиви. Вампирската кръв може да прави всичко. Единственото, което не може, е да пренася кислород.

В този момент на Попи й просветна. Чутото току-що обясняваше донякъде загадката на граф Дракула.

— Чакай малко — каза тя. — Това ли е причината, поради която се нуждаете от човешка кръв?

— Това е една от причините — отвърна Джеймс. — Има и някои други... по-тайнствени причини. Но главната е, че човешката кръв ни дава живот. Ние приемаме малко от нея и тя разнася кислорода в организма ни, докато собствената ни кръв го унищожил. След това се нуждаем от още.

Попи се облегна назад.

— Значи това било. Всичко е съвсем естествено...

— В това няма нищо естествено — прекъсна я Фил, който отново се изпълваше с отвращение.

— Не съм съгласна. Това прилича на... как му беше името на този процес в биологията? На симбиоза!

— Няма значение на какво прилича — рече Джеймс. — Сега не е моментът да седим тук и да разговаряме за това. Трябва да решим какво да правим.

В стаята настъпи мълчание. Попи знаеше за какво говори Джеймс и почувства, че и Фил също се е досетил.

— Ти все още си в опасност — каза Джеймс тихо, приковал поглед в Попи. — Необходим е още един обмен на кръв и това трябва да стане, колкото може по-скоро. В противен случай можеш да изпаднеш в предишното състояние. Но трябва да планираме следващата обмяна много внимателно.

— Защо? — попита Фил враждебно.

— Защото тогава ще умра — отвърна Попи унило, изпреварвайки Джеймс. И когато Фил трепна, тя продължи безжалостно: — За това става дума, Фил. Онова, което правим с Джеймс, не е някаква невинна игра. Налага се да погледнем истината в очите, а истината е, че по един или друг начин аз ще умра. И предпочитам да умра и да се събудя вампир, отколкото изобщо да не се събудя.

Отново настъпи мълчание и в това време Джеймс сложи ръката си върху нейните. Едва тогава Попи разбра, че трепери.

Фил вдигна глава. Чертите на лицето му бяха изопнати, а очите му тъмнееха.

— Ние сме близнаци. Кога успя да пораснеш толкова повече от мен? — рече той глухо.

Малко по-късно Джеймс каза:

— Мисля, че е най-добре да го направим утре през нощта. Петък е — мислите ли, че ще успеете да убедите майка ви и Клиф да излязат някъде вечерта?

Фил премига замислено.

— Предполагам... ако Попи изглежда по-добре. И ако им кажа, че ще остана при нея.

— Опитай се да им внушиш, че се нуждаят от почивка. Не бих искал да са наблизно.

— А не можеш ли да направиш така, че да не забележат нищо, както със сестрата в болницата? — попита Попи.

— Не, защото ще бъда зает с теб — отвърна Джеймс. — И освен това има хора, които не се поддават на мисловен контрол. Брат ти, например. Същото може да важи и за майка ти.

— Добре. Ще ги убедя да излязат някъде — каза Филип. Той преглътна, очевидно се чувстваше неловко и се опитваше да го скрие. — И когато излязат... тогава какво?

Погледът на Джеймс беше непроницаем.

— Тогава аз и Попи ще направим онова, което трябва да направим. А ти ще гледаш телевизия.

— Ще гледам телевизия — повтори Фил сковано.

— Аз трябва да бъда тук, когато лекарите дойдат... а също и хората от погребалната агенция.

Фил го погледна ужасен при споменаването на погребалната агенция. Всъщност и Попи не беше очарована да чуе това. Ако не беше силната странна кръв, която течеше в нея и я успокояваше...

— *Защо?* — обърна се Филип към Джеймс.

Джеймс поклати съвсем леко глава. Лицето му беше безизразно.

— Налага се — отговори той. — Ще разбереш по-късно. Засега просто ми се довери.

Попи реши да насочи разговора в друга посока.

— А вие двамата утре ще трябва да се сдобрите — каза тя. — Пред мама и Клиф. — Иначе би било много странно да ви видят заедно.

— Би било много странно, тъй или иначе — промърмори Фил. — Добре, ела утре следобед и ще се сдобрим. А аз ще ги накарам да излязат и да оставят Попи на нашите грижи.

Джеймс кимна.

— Време е да тръгвам. — Той стана. Фил отстъпи назад, за да му направи път да мине, но Джеймс се задържа около Попи.

— Ще издържиш ли до утре?

Попи кимна непоколебимо.

— Добре тогава. — Джеймс докосна лицето ѝ с пръсти. Това беше съвсем лек контакт, но той накара сърцето ѝ да подскочи и Попи разбра, че наистина всичко щеше да бъде наред.

Те се спогледаха за момент, сетне Джеймс се обърна и излезе.

„Утре — мислеше си Попи, гледайки как вратата се затваря зад него. — Утре е денят, в който ще умра.“

Но това си имаше и добра страна. Малко са хората, които са привилегировани да знаят кога точно ще умрат. Затова не бяха много и онези, които имаха шанса да се сбогуват с близките си по начина, по който смяташе да го направи тя.

Няма значение, че нямаше да умре наистина. Когато гъсеницата се превърне в пеперуда, тя губи своя живот като гъсеница. Край на катеренето по клони и яденето на листа.

За Попи това означаваше край на гимназията „Ел Камино“. И повече никога нямаше да спи в това легло.

Щеше да се раздели с всичко предишно. Със семейството си, с родния си град. С целия си живот като човешко същество. Предстоеше ѝ да се гмурне в едно ново непознато бъдеще и нямаше никаква представа какво я очакваше там. Можеше да разчита единствено на Джеймс. И на способността си да се приспособява.

Струваше ѝ се, че се взира в някакъв неясен виещ се път, който се простираше надалече и се губеше в тъмнината.

Край на карането на ролери по крайбрежните алеи на Винъс Бийч, мислеше си Попи. Край на шляпането на боси крака по хладния бетон на близкия басейн в Тамашоу. Край на пазаруването в супермаркета „Вилидж“.

За да си вземе довиждане, тя поглеждаше във всяко ъгълче на стаята. Сбогом, бял скрин. Сбогом, бюро, на което написах стотици писма, както е видно по петната от восък за запечатване. Сбогом, легло. Сбогом, тайнствени бели драперии, които ме карахте да се чувствам като принцеса от „Хиляда и една нощ“. Сбогом, стереоуредба.

CD! — помисли си тя. — Моята уредба. И моите дискове. Не мога да ги оставя. Не мога...

Но, разбира се, че можеше. Всъщност нямаше избор.

Хубаво беше, че сбогуването ѝ започна с тези неща. Защото по този начин щеше да се подготви за раздялата си с *хората*.

— Здравей, мамо — каза тя с треперещ глас, влизайки в кухнята.

— Попи! Не знаех, че си станала.

Тя прегърна майка си силно, усещайки в този момент толкова много малки неща: хладните плочки под босите си крака, аромата на кокосово масло в косата на майка ѝ, останал от шампоана, който бе ползвала. Ръцете на майка ѝ, които я обгръщаха, топлината на тялото ѝ.

— Гладна ли си, скъпа? Изглеждаш много по-добре.

Попи не можа да понесе тревожния и изпълнен с надежда поглед на майка ѝ, а мисълта за храна извика у нея пристъп на гадене. Тя зарови отново глава в рамото ѝ.

— Просто не ме пускай — каза Попи.

И тогава разбра, че няма да може да се сбогува с всичко. Нямахше да може да завърже всички свободни краища в живота си само за един следобед. Имаше привилегията да знае, че това е последният ѝ ден тук, но щеше да си тръгне като всички други — неподготвена.

— Просто помни, че те обичам — прошепна тя до рамото на майка си, опитвайки се да сдържи сълзите си.

Сетне Попи позволи на майка си да я сложи да си легне. И прекара следобеда до телефона. Опитвайки се да научи още *малко* за живота, който скоро щеше да напусне. И за хората, които смяташе, че познава. Стараейки се да претегли всичко, бързо, преди да си тръгне.

— Здравей, Илейн, липсваш ми — каза Попи в слушалката, зареяла поглед в слънчевата светлина, която идваше от прозореца.

— Привет, Брейди, как я караш?

— Хей, Лора, благодаря ти за цветята.

— Попи, добре ли си? — питаха я всички те. — Кога ще се видим отново?

Попи не знаеше какво да отговори. Искаше ѝ се да се обади на баща си, но никой не знаеше къде е той.

Съжаляваше, че не беше прочела пиесата „Нашият град“ миналата година и вместо това се подготви за часа си по литература с „Клиф Ноутс“ *. Спомняше си само, че в нея се разказваше за едно мъртво момиче, което бе получило шанса да види един обикновен ден от живота си и наистина да го оцени. Ако я беше прочела, сега може би щеше да се справи по-добре с чувствата си — но вече беше късно.

„Пропуснах много неща в училище — осъзна Попи. — Използвах ума си, за да се правя на по-умна от учителите си, и това не беше много умно.“

Изпита едно непознато уважение към Фил, който действително се беше постарал да научи много неща. Може би брат ѝ не беше чак такъв жалък и скучен зубрач, за какъвто го мислеше. И може би — о, боже! — може би винаги е бил прав.

„Вече съм толкова променена“, помисли си Попи и потръпна.

Не знаеше дали причината за това беше чуждата кръв, която пулсираше в нея, болестта ѝ, или просто беше пораснала. Но беше променена.

На вратата се позвъни. Попи разбра кой е, без да напуска стаята. Почувства приближаването на Джеймс.

„Той идва, за да започнем играта“, помисли си тя и погледна часовника си. Невероятно. Беше вече почти четири.

Времето действително сякаш летеше.

„Не изпадай в паника. Имаш още няколко часа“, напомни си тя и отново взе телефона. Но малко по-късно на вратата ѝ се почука.

— Скъпа, Фил смята, че трябва да излезем малко навън... Джеймс също е тук, но аз му казах, че ти вероятно няма да искаш да го видиш. И не бих искала да те оставям сама вечерта... — Госпожа Хилгард беше нетипично развълнувана.

— Не, ще се радвам да се видя с Джеймс. И мисля, че *наистина* трябва да отидете да се разведрите малко.

— Добре... радвам се, че с Джеймс сте се сдобрили. Но все пак не знам дали...

Отне ѝ време да я убеди. Да я накара да повярва, че е много по-добре, че ѝ остават да живее още много седмици и месеци и че няма никаква причина да си стоят вкъщи точно този петък вечер.

Най-накрая майка ѝ я целуна и се съгласи. И след това не остана нищо друго, освен да се сбогува с Клиф. Попи го прегърна и най-накрая му прости, че не е неин баща.

„Ти направи най-доброто, което можеше — помисли си тя, откъсвайки се от прошумоляващия му черен костюм, и след това се загледа в квадратната му момчешка челюст. — И ти си този, който ще се погрижи за мама... след това. Затова и ти прощавам. Ти си добър човек, наистина.“

Сетне Клиф и майка ѝ тръгнаха към вратата и тя разбра, че е дошъл моментът, последният момент, в който можеше да си вземе сбогом с тях. Попи извика след тях, те се обърнаха и ѝ се усмигнаха.

След като вече бяха тръгнали, Джеймс и Фил влязоха в стаята ѝ. Попи погледна Джеймс. Сивите му очи бяха непроницаеми и не издаваха по никакъв начин чувствата му.

— Време ли е? — попита тя и гласът ѝ потрепери леко.

— Време е.

[0] Учебно помагало по литература в САЩ. — Б.пр. ↑

10

Всичко трябва да бъде правилно — каза Попи. — Просто случаят го изисква. Фил, донеси някакви свещи.

Фил изглеждаше пепеляво блед и измъчен.

— Свещи?

— Да, колкото можеш да намериш. А също и възглавници. Трябват ми много възглавници. — Попи коленичи до стереоуредбата и заби поглед в купчината с дискове. Фил се загледа в нея за миг и сетне излезе. — „Стръкчърс ъф Сашгънс“... не. Това е твърде монотонно — каза тя и продължи да рови в купчината, — „Дийп Форест“... не. Това пък е прекалено натрапчиво. Трябва ми нещо *по-релаксиращо*.

— Какво ще кажеш за това? — Джеймс посегна към един диск и Попи погледна надписа му.

Музика, в която да изчезнеш.

Разбира се. Съвършеният избор. Тя взе диска и срещна погледа му. Джеймс обикновено наричаше любимия ѝ стил *ембиънт* „блудкава каша“.

— Значи ти разбираш — каза тя тихо.

— Да. Но ти не умираш, Попи. И не е нужно да разиграваш сцена, в която се прощаваш с живота.

— Но аз все пак си отивам. Променям се. — Попи не можеше да обясни точно какво чувства, но нещо ѝ подсказваше, че постъпва правилно. Тя се разделяше завинаги с предишния си живот. Случаят беше посвоему важен, предстоеше ѝ едно ново начало.

И макар никой от тях да не го споменаваше, те и двамата знаеха, че може никога да не се събуди. Джеймс беше пределно откровен по този въпрос — някои хора просто не оцеляваха при трансформацията.

Фил се върна със свещи: коледни свещи, свещи за спешни случаи, ароматизирани свещи. Попи му показва къде да ги сложи в стаята и го помоли да ги запали. Сетне отиде в банята, за да облече най-хубавата си нощница. Тя беше мека и осеяна с малки горски ягоди.

„Само си помисли — каза си Попи на излизане от банята. — Това е последният път, когато вървиш по този коридор. Последният път, когато отваряш вратата на стаята си.“

Обстановката вътре беше вече прекрасна. Меката светлина на свещите придаваше на стаята атмосферата на тайнствено светилище. Музиката беше неземна и сладостна и Попи имаше чувството, че може да потъне в нея завинаги, така като потъваше в сънищата си.

Тя отвори шкафа и с помощта на една закачалка избута от найгорния рафт един светлокафяв плюшен лъв и раздърпаното магаре Йори. Отнесе ги в леглото си и ги сложи до струпаните възглавници. Може би беше глупаво, може би беше детинско, но и се искаше тези неща да бъдат до нея.

Попи седна на леглото и погледна Джеймс и Филип.

Те и двамата я наблюдаваха внимателно. Фил очевидно беше разстроен и докосваше устните си, за да ги накара да спрат да треперят. Джеймс също беше развълнуван, въпреки че това можеше да забележи само човек, който го познаваше толкова добре, колкото Попи.

— Всичко е наред — каза им тя. — Не виждате ли? И затова няма причина и вие да не се чувствате добре.

Странно, но това беше самата истина. Чувстваше се спокойна, мислите ѝ бяха ясни и изведнъж всичко беше станало съвсем просто. Виждаше пътя пред себе си и оставаше само да го следва, стъпка по стъпка.

Фил се приближи към нея и ѝ стисна ръката.

— Какво... какво следва сега? — попита той хрипливо.

— Първо ще обменим кръвта си — отвърна Джеймс, говорейки на Попи. Гледайки единствено нея. — Не е необходимо да е много. Ти си вече на прага на промяната. След това двата вида кръв ще влязат в сблъсък — нещо като последна битка, ако разбираш какво имам предвид. — Той се усмихна уморено и измъчено и Попи кимна.

— Докато това се случва, ще се чувстваш все по-слаба и по-слаба. И сетне... просто ще заспиш. Промяната се случва насън.

— А когато се събудя? — попита Попи.

— Ще се погрижа дотогава да бъдеш под хипноза. Ще ти наредя да се събудиш, когато дойда за теб. Не се тревожи за това. Обмислил съм всички детайли. А сега просто почивай.

Фил прокараваше нервно пръсти през косата си, сякаш едва сега си даваше сметка за какви детайли говори Джеймс.

— Чакай малко — каза той дрезгаво. — Когато... когато казваш, че тя ще спи... тогава всъщност ще изглежда...

— Мъртва — завърши Попи, когато гласът му заглъхна.

Джеймс погледна Фил хладно.

— Да. Вече говорихме за това.

— И след това... какво ще стане с нея след това?

В погледа на Джеймс проблесна гняв.

— Добре — промълви Попи. — Кажи му.

— Знаеш какво ще се случи след това — отвърна Джеймс през стиснати зъби. — Тя не може просто да изчезне. Ако това се случи, ще си имаме работа едновременно с полицията и с Нощните хора. Затова трябва да изглежда, че е умряла от рак, и затова всичко трябва да бъде направено така, все едно наистина е умряла.

Нещастното изражение на лицето на Фил подсказваше, че в момента не е в състояние да разсъждава ясно.

— Сигурен ли си, че няма друг начин?

— Да, няма — отвърна Джеймс.

Фил навлажни устните си.

— О, боже.

Самата Попи не искаше да мисли много за това.

— *Приеми го*, Фил — каза тя ожесточено. — Просто го приеми. И помни, че ако не се случи сега, след няколко седмици ще се случи наистина.

Фил стискаше месинговата тръба на леглото толкова силно, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели. Но в крайна сметка той успя да се овладее, защото когато ставаше дума за самоконтрол, Фил нямаше равен на себе си.

— Права си — каза той тихо и в гласа му дори имаше нотки от предишната му деловитост. — Добре. Ще се справя с това.

— Тогава да започваме — рече Попи, стараяйки да звучи спокойно и уверено. Сякаш владееше положението.

Джеймс се обърна към Фил.

— Ти не би искал да видиш тази част. Иди да погледаш телевизия няколко минути.

Фил се поколеба, сетне кимна и излезе.

— Искам да те попитам нещо — каза Попи и се премести в средата на леглото, опитвайки се да се държи, колкото може по-непринудено. — След погребението... тогава аз ще спя, нали така? И няма да се събудя... когато ме сложат в моя малък хубав ковчег. — Тя вдигна глава към него. — Проблемът е в това, че страдам от клаустрофобия.

— Няма да се събудиш там — отвърна Джеймс. — Попи, аз няма да допусна това да се случи. Довери ми се. Обмислил съм всичко.

Попи кимна. Вярвам ти, каза му тя мислено.

Сетне протегна ръцете си към него.

Той докосна шията ѝ и Попи отметна брадичката си леко назад. Когато кръвта потече от нея, тя почувства как умът му притегля нейния.

Не се тревожи, Попи. Не се страхувай. Всяка негова мисъл издаваше ожесточената му решимост да я брани от всичко. И макар това само да потвърждаваше, че има от какво да се страхува и че нещо може да се обърка, Попи се чувстваше все по-безметежно. Прекият досег до любовта му я успокояваше и създаваше усещането, че в нея струи светлина.

Изведнъж почувства как пространството наоколо се променя — неговата височина и дълбочина. Сякаш в миг хоризонтите и се отдръпнаха до безкрай. Сякаш бе открила ново измерение. Сякаш нямаше предели и препятствия, които тя и Джеймс да не могат да преодолеят заедно.

Чувстваше се... свободна.

„Замаяна съм“, осъзна тя. Усещаше как се отпуска в ръцете на Джеймс. Клюмваше като вехнещо цвете.

Достатъчно, чу в ума си гласа на Джеймс. Топлата чувствена уста се отдръпна от шията ѝ.

— Сега е твой ред.

Този път обаче той не поряза китката си. Вместо това съблече тениската си с бързо, отривисто движение и прокара нокът в основата на гърлото си.

О, помисли си Попи и бавно, почти благоговейно, се наведе напред. Ръката на Джеймс придържаше тила ѝ. Попи го обгърна с ръце, чувствайки голата му кожа под мекия плат на нощницата си.

Така беше по-добре. Но ако Джеймс беше прав, това беше поредното нещо, което Попи правеше за последен път. Тя и Джеймс никога повече нямаше да обменят кръвта си.

Не мога да приема това, мислеше си Попи, но не беше в състояние да се съсредоточи над нищо за дълго. Този път, вместо да проясни ума ѝ, дивата опияняваща вампирска кръв я караше да се чувства объркана. Отпусната и сънлива.

Джеймс?

Всичко е наред. Това е началото на промяната.

Отпусната... сънлива... усещане за топлина. Върху нея се плискаха солени океански вълни. Почти си представяше чуждата кръв, която струеше във вените ѝ, побеждавайки всичко по пътя си. Това беше древна кръв, от времената, когато все още не е имало история. Тя я превръщаше в нещо стародавно, нещо, което бе съществувало от зората на света. Нещо примитивно и първично.

Всяка молекула в тялото ѝ се променяше.

Попи, чуваш ли ме? Джеймс я разтърси леко за раменете. Попи беше толкова погълната от усещанията си, че дори не беше разбрала, че е престанала да пие. Джеймс я държеше в прегръдките си.

Попи.

Тя отвори с усилие очите си.

— Добре съм. Просто... заспивам.

Ръцете му я притиснаха и той я положи нежно върху възглавниците.

— Сега можеш да почиваш. Ще повикам Фил.

Но преди да излезе, Джеймс я целуна по челото.

„Моята първа целувка — помисли си Попи, затваряйки отново очи. — И в този момент аз съм в кома. Страхотно.“

Малко по-късно усети леглото ѝ да поддава под нечия тежест и когато вдигна глава, видя Фил. Той изглеждаше нервен и седеше като на тръни, взирайки се изпитателно в нея.

— Е, какво става? — попита Фил.

— Вампирската кръв взима превес — отговори му Джеймс.

— Ужасно ми се спи — обади се Попи.

Нямаше болка. Просто ѝ се искаше да се плъзне към нищото и да изчезне. Чувстваше някаква топлина и вцепенение, сякаш тялото ѝ беше обгърнато от мека плътна аура.

— Фил? Забравих да ти кажа... благодаря. За това, че ми помогна. И за всичко. Ти си добър брат, Фил.

— Не е нужно да казваш това сега — отвърна той сковано. — Ще можеш да ми го кажеш по-късно. Аз все още ще бъда тук, знаеш го.

„Но аз може да не съм тук — мислеше си Попи. — Всичко това е лотария. И аз никога нямаше да участвам в нея, ако алтернативата не беше просто да се предам, без дори да се опитам да се боря. А аз се борих, нали? Поне опитах.“

— Да, ти се бори — каза Фил с треперещ глас. Попи не беше осъзнала, че говори на глас. — Ти винаги си била боец — рече брат й. — Научих толкова много от теб.

Което беше странно, защото и тя бе научила много от него, макар и през последните двайсет и четири часа. Искаше да му го каже, но имаше толкова много неща за казване, а тя се чувстваше ужасно уморена. Чувстваше езика си надебелял, а тялото й беше отслабнало и отмаляло.

— Просто... подръж ръката ми — каза Попи и чу, че гласът й е почти като шепот. Филип хвана едната й ръка, а Джеймс другата.

Беше й хубаво. Сега всичко бе наред. Йори и плюшеният й лъв бяха до нея на възглавниците, а Фил и Джеймс я държаха за ръцете, бдейки над нея.

Една от свещите беше ароматизирана с ванилия и пълнеше стаята с топло домашно ухание. Миризма, която й напомняше за детството й. За ванилови вафли и следобеден сън. За детската градина, за госпожица Спърджън, която се грижеше за децата, и за косите лъчи на слънцето, които падаха върху пода, докато Джеймс спеше на съседното легло.

Толкова спокойно, толкова сладостно...

— О, Попи — прошепна Фил.

— Справяш се добре, момиче — каза Джеймс. — Всичко е наред.

Попи имаше нужда да чуе точно това. Тя се отдаде отново на музиката и имаше чувството, че потъва в някакъв сън, свободен от страхове. Струваше и се, че е дъждовна капка, която се връща в океана, който я беше породил.

В последния момент си помисли: „Не съм готова!“ Но вече знаеше отговора на това. Никой никога не е готов.

Но колко глупаво беше постъпила — беше забравила най-важното. Така и не каза на Джеймс, че го обича. Дори когато той ѝ каза, че я обича.

Опита се да си поеме дъх, да събере сила, за да го изрече. Но беше твърде късно. Външният свят беше изчезнал и тя вече не чувстваше тялото си. Носеше се в мрака на вълните на музиката, във властната прегръдка на безпаметния сън.

— Спи — каза Джеймс, привеждайки се над Попи. — Не се събуждай, преди да те извикам. Просто спи.

Всеки мускул в тялото на Фил беше вцепенен. Попи изглеждаше толкова спокойна — бледа, медночервените ѝ къдрици бяха разпилени върху възглавницата, черните ѝ ресници падаха над лицето ѝ и устните ѝ бяха леко отворени, сякаш дишаше тихо. Приличаше на порцеланова кукла. Но колкото по-безметежен ставаше изразът ѝ, толкова повече го изпълваше ужас.

„Мога да се справя с това — повтаряше си той. — *Длъжен* съм да го направя.“

От устните на Попи дойдоха две тихи издихания и изведнъж тя се раздвижи. Гърдите ѝ се надигнаха — веднъж, втори път. Пръстите ѝ стиснаха ръката на Фил и очите ѝ се отвориха — но тя като че ли не виждаше нищо. Просто изглеждаше удивена.

— Попи! — Фил я сграбчи, впивайки пръсти във фланелената ѝ нощница. Тя беше толкова малка, толкова крехка. — Попи!

Конвулсивните дихания спряха. За момент Попи като че ли увисна във въздуха, очите ѝ се затвориха и тя се отпусна назад на възглавниците. Ръката ѝ лежеше отпусната в тази на Фил.

Брат ѝ напълно изгуби разсъдъка си.

— Попи! — извика той, чувайки опасните истерични нотки в собствения си глас. — Попи, хайде, събуди се! — Гласът му ставаше все по-висок, превръщайки се във вик. Ръцете му трепереха силно, докато разтърсваха раменете на Попи.

Сетне едни други ръце отдръпнаха неговите.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Джеймс тихо.

— Попи? Попи? — повтаряше Фил, взирайки се в нея. Гърдите ѝ вече не се надигаха. Лицето ѝ имаше израз на невинен покой, какъвто

притежаваха само бебетата. И то... се променяше. Ставаше все по-бяло и някак прозрачно. Тайнствено и призрачно. И макар Филип никога да не беше виждал труп, той знаеше инстинктивно, че това е бледостта на смъртта.

Онова, което съставляваше Попи, си беше отишло. Тялото ѝ беше станало някак плоско и безцветно, лишено от енергията, която доскоро му даваше живот. Ръката ѝ, която Фил все още усещаше в своята, не приличаше на ръката на спящ човек. Кожата ѝ беше изгубила блясъка си, сякаш някой я беше замъглил с дъха си.

Фил отметна главата си назад и издаде странен нечовешки звук. Това беше вой.

— Ти я уби! — Той скочи от леглото и се хвърли към Джеймс. — Каза, че просто ще заспи, но я уби! Тя е мъртва!

Джеймс не отстъпи при тази атака. Вместо това сграбчи Фил и го повлече към коридора.

— Слухът е последното сетиво, което си отива — изръмжа той в ухото на Филип. — Тя може да те чуе!

Фил се освободи от ръцете му и се втурна към всекидневната. Нямаше представа какво прави, но знаеше, че трябва да разруши нещо. Попи беше мъртва. Нея вече я нямаше. Хвана кушетката и я преобърна. Изрита масичката за кафе. Грабна една лампа, изтръгна кабела от контакта и я запокити към камината.

— Престани! — извика Джеймс сред грохота. Фил го видя и се устреми към него. Чистата сила на инерцията му отблъсна Джеймс назад, докато гърбът му срещна стената. Двамата се строполиха на пода един върху друг.

— Ти... я уби! — каза Фил, задъхан, протягайки ръце към гърлото на Джеймс.

Сребро. Очите на Джеймс проблясваха като разтопен метал. Той сграбчи китките на Фил в болезнена хватка и просъска:

— Престани, Филип!

Нещо в тона му накара Фил да замре. Почти ридаетйки, той с усилие си пое въздух.

— Ако трябва, ще те убия, за да предпазя Попи от опасност — рече Джеймс със същия жесток и заплашителен глас. — А тя ще бъде в безопасност, ако се овладееш и правиш точно това, което ти кажа.

Нищо повече и нищо по-малко. Разбра ли ме? — Той разтърси Фил силно, при което главата му едва не се удари в стената.

Странно, но точно тези думи върнаха разсъдъка на Фил. Джеймс току-що му беше показал, че е загрижен за Попи и е готов да я брани с цената на всичко. И неочаквано за самия него, Фил му вярваше.

Яростта и безумието се уталожиха в ума му и той си пое дълбоко въздух.

— Добре. Разбирам — каза той дрезгаво. Фил беше свикнал да носи отговорност — както за себе си, така и за другите. Не му харесваше Джеймс да му дава заповеди, но в този случай нямаше какво да направи. — Но... тя е мъртва, нали?

— Зависи какво разбираш под мъртва — каза Джеймс и пусна Фил, оставяйки го да седне на пода. Сетне огледа всекидневната с мрачен поглед. — Нищо не се е объркало, Фил. Всичко стана точно така, както трябваше... с изключение на това. Смятах да изчакам родителите ти да се върнат и да я намерят мъртва, но сега ще трябва да измислим нещо друго. Няма как да обясним целия този безпорядък, освен като кажем истината.

— И каква е тя?

— Че ти си влязъл в стаята, намерил си я мъртва и си изпаднал в изстъпление. А на мен не ми е оставало нищо друго, освен да се обадя на родителите ти. Знаеш в кой ресторант са, нали?

— Във „Валентино“. Майка ми каза, че са имали късмет да си намерят места.

— Добре. Така и ще направим. Но първо трябва да разчистим стаята. Махни свещите и всичко останало. Всичко трябва да изглежда така, все едно току-що е заспала.

Фил погледна плъзгащата се стъклена врата. Тъкмо беше започнало да се стъмва. Но през последните няколко дни Попи спеше много.

— Ще кажем, че Попи се е почувствала уморена и ни е предложила да отидем да погледаме телевизия — каза Фил бавно, опитвайки се да се пребори с мъката си и да разсъждава правилно. — А малко по-късно аз съм отишъл при нея, за да я видя как е.

— Правилно — отвърна Джеймс с лека усмивка, която не достигна до очите му.

Не беше нужно много време, за да разчистят стаята. Най-трудно за Фил беше, когато погледът му попаднеше на Попи, и всеки път, когато това станеше, сърцето му се свиваше. Тя изглеждаше толкова малка, толкова крехка. Като коледен ангел през юни.

Почувства се ужасно, когато взе плюшените ѝ играчки, които лежаха до нея.

— Тя ще се събуди, нали? — каза той, без да поглежда към Джеймс.

— Бог ми е свидетел, че нищо не искам повече от това — отвърна Джеймс уморено. Думите му прозвучаха по-скоро като молитва, отколкото като пожелание. — Но ако не се събуди, не е нужно да идваш при мен с подострен кол, Фил. Аз сам ще се погрижа за това.

Фил беше потресен — и гневен.

— Не ставай глупав — каза той рязко. — Ако Попи държеше на нещо — ако тя държи на нещо — това е животът. Да се лишиш от живота си, би било като плесница по лицето ѝ. Освен това дори нещата да се объркат, ти направи всичко, карото можеше. Глупаво е да се самообвиняваш.

Джеймс се вгледа в него и Фил разбра, че те и двамата бяха успели да се изненадат един друг. След това Джеймс кимна бавно.

— Благодаря ти.

Това беше важен момент — първият, в който и двамата мислеха по един начин. Филип почувства между тях да се заражда някаква странна връзка.

Той извърна глава и каза кратко:

— Време ли е да се обадим в ресторанта?

Джеймс погледна часовника си.

— След няколко минути.

— Ако се забавим твърде много, те ще си тръгнат, преди да им позвъним.

— Това няма значение. Важното е да не дойдат разни лекари, които да се опитват да я съживят или да я откарат в болницата. Което означава, че тя трябва да е вече студена, преди някой да пристигне тук.

На Фил му притъмня от ужас.

— Ти все пак си оставащ студенокръвна змия.

— Просто съм реалист — отговори Джеймс уморено, сякаш говореше на дете. Той докосна мраморно бялата ръка на Попи, която

лежеше върху завивката. — Добре. Време е. Аз ще се обадя. А ти, ако искаш, отново можеш да изпаднеш в ярост.

Фил поклати глава. Не му бяха останали вече сили. Но сега му се плачеше. Чувстваше се като дете. Изгубено и наранено.

— Обади се на мама — каза той глухо. Сетне коленичи на пода до леглото на Попи и зачака. Музиката беше замлъкнала и чуваше телевизора от всекидневната. Беше изгубил всякаква представа за време, когато чу отпред да спира кола.

Фил се наведе напред, опирайки чело в леглото на Попи. Сълзите му бяха съвършено искрени. В този момент той беше сигурен, че я е изгубил завинаги.

— Стегни се — каза Джеймс зад гърба му. — Те вече са тук.

11

Следващите няколко часа бяха най-мъчителните в живота на Фил.

Най-тежко беше положението с майка му. От момента, в който тя влезе, Фил разбра, че не само не може да очаква утеха от нея, но той беше този, който трябваше да я успокои. И, разбира се, това не му беше по силите. Единственото, което можеше да направи, беше да я държи в прегръдките си.

Твърде е жестоко, мислеше си той мрачно. Би трябвало да има начин да ѝ каже истината. Но тя никога нямаше да му повярва и ако все пак го стореше, тя също щеше да бъде в опасност...

Най-накрая от Бърза помощ дойдоха, но едва след пристигането на доктор Франклин.

— Аз му се обадих — каза Джеймс, докато майката на Фил плачеше на рамото на Клиф.

— Защо?

— За да опростим нещата. В нашия щат докторите могат да издават свидетелства за смърт, ако са преглеждали болния през последните двама месеца и знаят причината за смъртта. Не бих искал да си имаме работа с никакви болници и съдебни медици.

Фил поклати глава.

— Защо? Какъв ти е проблемът с болниците?

— Проблемът ми е — отвърна Джеймс с ясен, отчетлив глас, — че в болниците правят аутопсии.

Фил се вцепени. Той отвори уста, но не последва никакъв звук.

— А в погребалните домове правят балсамирания. Поради което трябва да бъда наоколо, когато дойдат за тялото ѝ. Трябва да им внуша телепатично да не я балсамират, да не шият устните ѝ или...

Фил се втурна към банята и повърна. Отново мразеше Джеймс.

Но Попи не беше откарана в болницата и доктор Франклин не спомена нищо за аутопсия. Той просто държеше ръката на госпожа

Хилгард и ѝ обясняваше тихо, че тези неща понякога се случват изведнъж и че Попи поне си ѝ отишла, без да страда от ужасни болки.

— Но тя беше толкова по-добре днес — прошепна госпожа Хилгард през сълзи. — О, детето, детето ми. Тя наистина се чувстваше зле, но точно днес беше много по-добре.

— Понякога става така — каза доктор Франклин. — Като че ли болните получават някакъв последен прилив на сила.

— Но аз дори не бях до нея — рече майката на Фил и на лицето ѝ нямаше сълзи. Остана само ужасният стържещ звук на вината. — Попи е била сама, когато е издъхнала.

— Тя спеше — обади се Фил. — Просто заспа и така и не се събуди. Ако се вгледаш в нея, ще видиш колко спокойна е била, когато си е отишла.

Той продължи да я утешава, както и Клиф, и доктор Франклин, докато най-накрая лекарите си отидоха. И малко по-късно, докато майка му седеше на леглото на Попи и милваше косата ѝ, дойдоха хората от погребалната агенция.

— Дайте ми няколко минути — каза госпожа Хилгард, бледа и със сухи очи. — Искам за малко да остана насаме с нея.

Служителите на погребалната агенция седнаха неловко във всекидневната под тежкия поглед на Джеймс. Фил знаеше какво става. Джеймс беше зает с това да им внуши, че няма да има никакво балсамиране.

— По религиозни причини, така ли? — обърна се единият от погребалните агенти към Клиф, нарушавайки дългото мълчание.

Клиф го погледна мрачно със склучени вежди.

— За какво говорите?

Мъжът кимна.

— Разбирам. Няма проблем.

Фил също разбираше. Каквото и да чуваше погребалният агент, то не беше казано от Клиф.

— Значи бихте искали поклонението да стане колкото може по-бързо — каза другият погребален агент на Клиф. — Или в противен случай да бъде при затворен ковчег.

— Да, беше неочаквано — рече Клиф с изопнато лице. — Болестта се разви много бързо.

Това означаваше, че Клиф не чува какво му казват двамата погребални агенти. Фил погледна Джеймс и видя по лицето му да се стича тънка струйка пот. Очевидно от усилието да контролира умовете на трима души едновременно.

Най-накрая Клиф влезе в стаята на Попи и отведе майка и в голямата спалня, за да не стане свидетел на онова, което предстоеше да се случи.

Погребалните агенти на свой ред влязоха в стаята на Попи с голяма найлонова торба и метална носилка. Когато излязоха оттам в стегнатата торба се виждаше смътните очертания на малко телце.

Фил отново почувства, че губи разсъдъка си. Отново му се искаше да руши или да избяга някъде далече, където му видят очите.

Вместо това коленете му започнаха да се подгъват и пред очите му притъмня.

Нечии силни ръце го подхванаха и му помогнаха да стигне до един стол.

— Дръж се — каза Джеймс до ухото му. — Само още няколко минути. Всичко почти свърши.

В този момент Фил почти беше готов да му прости, че е пиещо кръв чудовище.

Беше много късно, когато всички най-накрая си легнаха. Но не за да спят. Фил чувстваше цялото си тяло изтръпнало от болка и мъка и лежа буден със запалено осветление чак до изгрев-слънце.

Погребалният дом приличаше на стара викторианска къща и стаята, в която беше Попи, бе пълна с хора и цветя. Самата тя беше положена в бял ковчег със златни орнаменти и отдалече изглеждаше като заспала.

На Фил му беше мъчително да я гледа и затова погледът му обхождаше посетителите, които изпълваха залата и десетките дървени скамейки. Той никога не беше подозирал колко много хора са обичали Попи.

— Тя беше изпълнена с толкова много живот — каза учителката ѝ по английски.

— Не мога да повярвам, че вече я няма — сподели едно момче от футболния отбор на Фил.

— Никога няма да я забравя — рече една от приятелките ѝ и се разплака.

Фил носеше тъмен костюм и стоеше до майка си и Клиф. Колкото и да беше странно, всичко наоколо му напомняше за сватбен обред. Госпожа Хилгард непрекъснато повтаряше „Много ви благодаря, че дойдохте“ и прегръщаше хората. Те на свой ред докосваха леко ковчега и плачеха.

И докато опечалените се редяха един след друг, се случи нещо необикновено. Фил беше погълнат от траурната атмосфера. Смъртта на Попи беше толкова реална, че вампирската история започна да му изглежда като някакъв сън. И малко по малко надеждата му, че нещо може да се промени, избледня.

В края на краищата всички бяха толкова уверени, че Попи е мъртва. Тя се беше разболяла от рак и сега беше мъртва. Вампирите бяха просто суеверие.

Джеймс не дойде на поклонението.

Попи сънуваше сън. Тя и Джеймс вървяха по океанския бряг. Беше топло, въздухът беше пропит с уханието на сол и краката ѝ бяха влажни и полепнали с пясък. Беше в бански костюм, от онези, които си променят цвета, когато се намокрят. Надяваше се, че Джеймс ще забележи костюма, но той не каза нищо.

Сетне Попи осъзна, че той носи маска. Това беше странно, защото така лицето му щеше да получи много причудлив загар.

— Не трябва ли да я свалиш? — попита тя и си помисли, че той може би се нуждае от помощ.

— Нося я заради здравето си — отвърна Джеймс... но това не беше неговият глас.

Попи беше потресена. Тя протегна ръка и свали маската му.

И това наистина не беше Джеймс, а момче с пепеляворуса коса, по-светла дори от тази на Фил. Защо не беше забелязала това по-рано? Очите му бяха зелени... и сетне станаха сини.

— Кой си ти? — попита Попи, уплашена.

— Скоро ще разбереш. — Момчето се усмихна и очите му бяха вече виолетови. Вдигна ръката си и Попи видя, че държи в нея мак. Или поне приличаше на мак, но беше черен. После погали бузата ѝ с цветето.

— Просто помни — каза то, усмихвайки се загадъчно. — Понякога се случват и лоши магии.

— Какво?

— Понякога се случват лоши магии — повтори момчето, след това се обърна и се отдалечи, без да оставя отпечатъци от стъпки в пясъка. Попи откри, че макът е в ръката ѝ.

Тя беше сама и чуваше грохота на океана. На небето се събираха облаци. Искаше ѝ се да се събуди, но не можеше. Беше сама и уплашена. Попи хвърли цветето, усещайки в нея да се надига тревога.

— *Джеймс!*

* * *

Фил седеше на леглото с разтуптяно сърце.

Господи, какво беше това? Нещо като вик... гласът на Попи?

„Аз халюцинирам“, помисли си той.

Което не беше изненадващо. Днес беше понеделник, денят на погребението. Погледна часовника — след около четири часа трябваше да бъде в църквата. Нищо чудно, че я сънуваше.

Но тя бе прозвучала толкова уплашено...

Скоро Фил прогони тази мисъл от главата си. Успя да се убеди, че Попи е мъртва, а мъртвите не крещяха.

На погребението обаче го очакваше изненада. Баща му беше там. Носеше нещо, което приличаше на костюм, само дето самото му не подходдаше на панталоните, а вратовръзката му беше накриво.

— Дойдох веднага, щом чух...

— Е, къде беше? — попита госпожа Хилгард. Около очите ѝ имаше малки напрегнати бръчици, както се случваше винаги, когато разговаряше с бащата на Фил.

— В планините Блу Ридж. Следващия път, кълна се, ще оставя адреса си. Ще проверявам всичките си съобщения... — Той се разплака. Госпожа Хилгард не каза нищо, само протегна ръце и сърцето на Фил се сви от мъка, когато двамата се прегърнаха.

Той знаеше, че баща му е безотговорен и безнадежден неудачник, който не може да обезпечи семейството си. Но никой не беше обичал Попи като него. И затова Фил не можеше да го кори, въпреки че баща

му не издържаше на никакво сравнение, поставен до винаги безупречния Клиф.

Най-голямата изненада обаче дойде, когато баща му се обърна към Фил малко преди началото на църковната служба.

— Знаеш ли, тя дойде при мен — каза той почти шепнешком. — Имам предвид духа ѝ. Тя ме посети.

Фил го погледна. Подобни странни твърдения бяха изиграли съществена роля за развода на родителите му. Баща му винаги говореше за чудатите си сънища и настояваше, че е видял неща, които очевидно не съществуваша. Да не говорим пък, че събираше статии, посветени на астрологията, нумерологията и НЛО.

— Аз не я видях, но я чух да ме вика. Искан ми се да не звучеше толкова уплашено. Не казвай на майка си, но ми се струва, че тя не е намерила покой. — Той закри лицето си с ръце.

Фил почувства как всеки косъм на тила му настръхва.

Но ужасът му скоро заглъхна в общата атмосфера на мъка и покруса, която витаеше в църквата. До ума му достигнаха думите на пастора: „Попи винаги ще живее в сърцата и спомените ни.“ Една сребриста погребална кола поведе шествието към гробището „Форест Парк“. После всички стояха с наведени глави под юнското слънце, докато свещеникът произнасяше последните слова над ковчег на Попи.

Когато дойде ред на Филип да сложи върху него своята роза, той вече целият трепереше. Моментът беше ужасен. Две от приятелките на Попи се строполиха на земята и избухнаха в почти истерични ридания. Госпожа Хилгард се преви на две и се наложи да я отведат от гроба.

Фил не беше в състояние да разсъждава нито тогава, нито по време на помена в къщата след това. Но именно когато се прибраха след погребението, двата свята се сблъскаха отново. Фил тъкмо се опитваше да подреди обърканите си мисли, когато видя Джеймс.

Не знаеше какво да направи. Джеймс изобщо не се вписваше във всичко онова, което се случваше тук, и Фил наполовина беше готов да отиде и да му каже да се маха, защото циничната му шега е отишла твърде далече.

Но тъкмо преди да го направи, Джеймс се приближи до него и му прошепна тихо:

— Бъди готов в единайсет вечерта.

Фил трепна.

— За какво?

— Просто бъди готов. И пригответи някакви дрехи на Попи. Нещо, което няма да забележат, че е изчезнало.

Двата свята действително се бяха сблъскали и за момент Фил увисна в пространството, без да е стъпил в нито един от тях.

След това, докато нормалният свят се разпадаше около него, той се облегна на една стена и прошепна:

— Не мога. Не мога да го направя. Ти си луд.

— Не, ти си този, който е луд. Ти се държиш така, сякаш никога не ме е имало. И освен това трябва да ми помогнеш, защото не мога да го направя сам. В началото тя ще бъде дезориентирана, като сомнамбул. И ще има нужда от теб.

Думите му сепнаха Фил. Той трепна, изправи се и прошепна:

— Чу ли я миналата нощ?

Джеймс извърна поглед.

— Тя не беше будна. Просто сънуваше.

— Как е възможно да я чуваме толкова отдалече? Даже баща ми я е чул. Кажете ми... — Фил сграбчи Джеймс за реверите на сакото му. — Сигурен ли си, че тя е добре.

— Преди малко ти беше убеден, че е мъртва и си е отишла завинаги, а сега искаш гаранции, че е добре. Е, аз не мога да ти дам такива. — Той погледна Фил с ледените си сиви очи. — Никога преди не съм правил това. Просто следвам определени правила. И винаги съществува възможност нещо да се обърка. Но... — натърти Джеймс, виждайки, че Фил отваря уста, за да каже нещо — със сигурност знам, че ако я оставим там, където е сега, я очаква много неприятно събуждане. Схващаш ли?

Ръцете на Фил бавно се отдръпнаха от сакото му.

— Да. Извинявай. Просто не мога да повярвам, че всичко това се случва. — Когато вдигна глава, той видя, че изражението на Джеймс се е смекчило леко. — Но щом чухме вика й миналата нощ, значи тя е жива, нали?

— Жива и изключително силна — каза Джеймс. — Никога не съм виждал по-силен телепат от нея. Просто няма да има друга като нея.

Фил се опита да не мисли каква точно ще бъде сестра му в новото си възплъщение. Джеймс, разбира се, макар да беше вампир, изглеждаше съвършено нормален... през по-голямата част от времето. Но в ума на Фил продължиха да се мяркат картини, в които тя изглеждаше като някакво холивудско чудовище. Червени очи, тебеширенобяла кожа, зъби, от които капе кръв.

Ако се превърнеше в нещо подобно, той щеше да се опита да я обича. Но все още не знаеше дали нямаше да потърси изход от положението с подострен кол.

Гробището „Форест Парк“ беше съвършено различно през нощта. Мракът изглеждаше плътен и гъст. На желязната врата висеше табела, която предупреждаваше: „Забранено За Посетители След Залез-Слънце“, но самата врата беше отворена.

„Не искам да бъда тук“, мислеше си Фил.

Джеймс следваше тясна алея, която обикаляше гробището, и паркира под едно голямо старо дърво с широка корона.

— Ами ако някой ни види? Възможно ли е да има нощен пазач?

— Да, има. Но той спи. Погрижих се за това, преди да мина да те взема. — Джеймс слезе от колата и започна да разтоварва множество странни неща от задната седалка на интеграта.

Два мощни фенера. Железен лост. Няколко стари дъски. Парчета мушама. И две чисто нови лопати.

— Помогни ми да пренесем тези неща.

— За какво е всичко това? — попита Фил, но все пак му помогна. Чакълът хрущеше под краката му, докато следваше Джеймс по тесните виещи се пътеки. Малко по-късно слязоха по няколко стари дървени стъпала и се озоваха в „страната на играчките“.

Така някой беше нарекъл това място по време на погребението. Фил бе дочул двама познати на Клиф да говорят, че в този парцел на гробището са погребани предимно деца. Това ставаше ясно дори без да четеш надписите върху надгробните камъни, защото до тях бяха оставени плюшени мечета и всякакви други играчки.

Гробът на Попи беше в самия край на „страната на играчките“. И, разбира се, все още нямаше надгробен камък. Вместо това на него имаше малка зелена табелка.

Джеймс пусна товара си на тревата и коленичи да огледа земята с фенера си.

Фил стоеше мълчаливо, обхождайки гробището с поглед. Страхуваше се, че може да ги хванат, преди да са свършили, и едновременно с това изпитваше някакъв свръхестествен ужас, че странното им и немислимо начинание може все пак да се увенчае с успех. Чуваха се единствено щурците и шумът от далечна магистрала. Над главите им нощният вятър полюшваше леко клоните на дърветата.

— Добре — каза Джеймс. — Най-напред трябва да махнем тези чимове.

— Ъ? — Фил дори не се беше замислил защо имаше трева над този нов гроб. Но, разбира се, това бяха големи чимове. Джеймс намери началото на тревния пласт и започна да го навива като килим. Фил хвана края на друг чим. Всеки от тях беше дълъг около метър и осемдесет и широк около трийсет сантиметра. Бяха тежки, но не беше трудно да бъдат навити и дръпнати встрани от гроба.

— Ще ги оставим тук. А после ще ги върнем на мястото им — изсумтя Джеймс. — Гробът трябва да изглежда непокътнат.

— Затова си взел насмоления брезент и останалите неща — досети се Джеймс.

— Да. Ако следите са малко, никой няма да обърне внимание. Но ако навсякъде наоколо има разпиляна пръст, това може да събуди подозрения. — Джеймс намести дъските изправени около гроба и разстла парчетата брезент от четирите му страни. Фил му помогна.

Там, където преди бяха чимове, се виждаше влажна глинеста земя. Фил сложи фенера така, че да осветява гроба, и взе една лопата.

„Не мога да повярвам, че правя това“, помисли си той.

Но истината беше, че го правеше. И ако успееше да си внуши, че това е обикновен физически труд, копаене на дупка в земята, всичко щеше да бъде наред. Той се съсредоточи и стъпи върху лопатата.

Земята беше мека и податлива и прехвърлянето на пръстта от гроба върху брезента не изискваше особено усилие. Въпреки това след тринайсетата лопата Фил почувства умора.

— Това е безумие. Трябва ни екскаватор — рече той, избърсвайки челото си.

— Можеш да си починеш, ако искаш — каза му Джеймс хладно.

Фил разбра. Джеймс беше екскаваторът. Той беше по-силен от всеки друг, когото бе виждал. Хвърляше лопата след лопата, без дори да се напруга, сякаш си играеше.

— Защо не се запишеш в някой от отборите в училище? — попита Фил, облягайки се тежко на лопатата си.

— Предпочитам индивидуалните спортове. Като борбата — отвърна Джеймс и се усмихна за миг, вдигайки очи към Фил. Това беше една от онези шеги, които момчетата понякога разменяха помежду си. Той имаше предвид „борба“, например с Жаклин или Михаела.

И точно в този момент Фил не можа да сдържи усмивката си, въпреки че при други обстоятелства вероятно би дал израз на неодобрението си по отношение на една такава цинична забележка.

Въпреки неизчерпаемата енергия на Джеймс, изкопаването на дупката отне доста време. Тя се оказа по-широка, отколкото Фил си представяше. Когато лопатата му най-накрая удари в нещо твърдо, той разбра защо.

— Това е камера — каза Джеймс.

— Каква камера?

— Гробна камера. Слагат ковчега в нея, така че да не се смачка, ако земята поддаде рязко надолу. Излез и ми подай лоста.

Фил се покатери навън и му подаде железния лост. Камерата вече се виждаше. Беше отлята от бетон и приличаше на правоъгълна кутия с капак. Джеймс в този момент къртеше капака с лоста.

— Готово — възкликна той и повдигна капака с няколко тласъка, докато накрая го плъзна зад бетонната кутия. Точно затова дупката беше толкова широка — в нея трябваше да има място както за Джеймс, така и за капака.

Поглеждайки надолу, Фил видя ковчега. Върху него имаше разпиляна купчина леко смачкани жълти рози.

Джеймс дишаше тежко, но Фил не мислеше, че това е от усилието. Той самият се беше задъхал от вълнение, а сърцето му биеше толкова силно, че разтърсваше цялото му тяло.

— О, боже — каза Фил тихо и някак сковано.

Джеймс вдигна глава.

— Да. Намерихме това, което търсихме. — Той бутна розите надолу и като на забавен каданс започна да отваря закопчалките на

ковчега. Сетне повдигна капака и Филип видя онова, което беше вътре.

12

Попи лежеше върху драперия от бяло кадифе със затворени очи. Изглеждаше много бледа и странно красива. Но беше ли мъртва?

— Събуди се — каза Джеймс и сложи ръката си върху нейните. Филип имаше чувството, че той я зовеше както с гласа си, така и с ума си.

Последва дълга мъчителна минута, през която не се случи нищо. Джеймс повдигна леко главата на Попи със свободната си ръка.

— Попи, време е. Събуди се. Събуди се.

Миглите на Попи затрептяха.

В душата на Филип нещо се преобърна. Искаше му се да изкрещи победоносно и да стовари юмрук върху земята. Но също така му се искаше да избяга някъде надалече. Най-накрая коленете му се подгънаха и той се строполи до отворения гроб.

— Хайде, Попи. Стани. Трябва да вървим. — Джеймс говореше с нежен настойчив глас, сякаш събуждаше някого от анестезия.

И Попи като че ли действително излизаше от наркоза. Докато Фил се взираше в нея с почуда, страхопочитание и ужас, очите ѝ потрепнаха отново, тя завъртя леко глава и го погледна. Затвори очи почти веднага, но Джеймс продължи да ѝ говори и когато ги отвори отново, те вече останаха така.

После, подкрепяна нежно от ръката на Джеймс, тя се надигна.

— Попи! — неволно извика Фил. В гърдите му нещо се надигаше и гореше.

Попи вдигна очи, но сетне замижа и извърна глава, криейки се от лъча на прожектора. Изглеждаше ядосана.

— Хайде — рече Джеймс, помагайки ѝ да излезе от полуотворения ковчег. Не беше трудно, защото Попи беше толкова малка. С помощта на Джеймс тя стъпи върху капака на ковчегата, а Фил се наведе и я изтегли горе.

След това той импулсивно я прегърна.

Когато се отдръпна, тя премигна срещу него. Сетне леко се намръщи. Близна показалеца си и прокара влажния пръст по бузата му.
— Мръсен си — каза Попи.

Тя можеше да говори. Нямаше червени очи и тебеширенобяло лице. И несъмнено беше жива.

Примаял от облекчение, Фил я прегърна отново.

— О, боже, Попи, ти си добре. Нищо не ти се е случило.

Той почти не забеляза, че тя не отвърща на прегръдката му.

Джеймс изпъля от дупката.

— Как се чувстваш, Попи? — попита той. Това не беше проява на учтивост, а по-скоро хладен въпрос, който опипваше почвата.

Попи погледна първо него, а след това Филип.

— Чувствам се... великолепно.

— Това е добре — отбеляза Джеймс, продължавайки да я изучава, сякаш пред него стоеше тристакилограмова горила, страдаща от шизофрения.

— Всъщност... съм гладна — каза Попи със същия приятен мелодичен глас, с който говореше и преди.

Фил я погледна учудено.

— Защо не дойдеш тук, Фил? — каза Джеймс, давайки му знак зад гърба си.

Фил започваше да се чувства неловко. Попи като че ли... Възможно ли беше да го души? Тихи, влажни вдишвания, също като на котка. Сега тъкмо беше заровила нос в рамото му.

— Фил, мисля, че трябва да дойдеш тук — каза Джеймс, леко повишавайки глас. Но онова, което се случи в следващия момент, беше толкова неочаквано, че Фил не можа дори да помръдне.

Две нежни ръце се впиха като стоманени клещи около бицепсите му. Попи му се усмихна, показвайки изненадващо острите си зъби, и се стрелна като кобра към гърлото му.

„Аз ще умра“, помисли си Фил със странна невъзмутимост. Не беше в състояние да се бори с нея. Но първият набег на Попи се оказа неуспешен. Острите ѝ зъби само докоснаха шията му като два нагорещени ръжена.

— Не, не прави това! — извика Джеймс. Той я грабна през кръста и я дръпна от падналия на земята Фил.

Попи нададе вой от разочарование. Докато Фил се мъчеше да се изправи на крака, тя го гледаше така, както котка наблюдава интересно насекомо. Не свали очите си от него дори когато Джеймс ѝ заговори.

— Това е Фил. Твоят брат близък. Помниш ли го?

Попи просто се взираше във Фил с огромните си разширени зеници. Сега Фил осъзна, че тя изглеждаше не само бледа и красива, но и замаяна и изгладняла.

— Моят брат? Един от нашите? — попита Попи озадачено. Ноздрите ѝ потрепнаха, а устните ѝ леко се отвориха. — Но той мирише различно.

— Не, не е един от нашите, но не е и плячка. Почакай малко, ще дойде време и за храна — каза Джеймс, сетне се обърна към Филип: — да запълним тази дупка, бързо!

В първия момент Фил не можа да се помръдне. Попи продължаваше да го наблюдава, все така сънливо, но внимателно. Тя стоеше там, в мрака, в най-хубавата си бяла рокля, изящна като лилия, с коси, падащи около лицето ѝ. И го гледаше като ягуар.

Неговата сестра вече не беше човек. Тя беше нещо *друго*. Сама го беше изрекла — тя и Джеймс бяха от един вид, а Филип от друг. Сега тя принадлежеше на Нощния свят.

„О, боже, може би просто трябваше да я оставим да умре“, помисли си Фил и взе лопатата с отмалели треперещи ръце. Джеймс вече беше върнал капака на гробната камера на мястото му. Фил наливаше пръстта в дупката, без да гледа точно къде пада. Главата му се поклащаше, сякаш беше закрепена за тялото му с еластична жица.

— Не се дръж като *глупак* — каза рязък глас и нечии силни пръсти стиснаха китката му. Фил видя лицето на Джеймс като през пелена. — Нямахте да е по-добре, ако беше мъртва. Сега тя е просто объркана. Но това ще бъде временно, разбираш ли?

Думите бяха груби, но въпреки това донесоха известна утеха на Фил. Може би Джеймс беше прав. Животът беше нещо хубаво, под каквато и да е форма. И Попи сама беше избрала това.

Но все пак тя се беше променила и само времето щеше да покаже колко голяма е тази метаморфоза.

Фил погрешно беше смятал, че вампирите са като хората. Той се чувстваше толкова непринудено с Джеймс, че почти беше забравил за различията между тях. Но вече нямаше да допусне тази грешка.

Попи се чувстваше великолепно във всяко отношение. Тайнствена и силна. Волна и могъща. Чувстваше се като змия, захвърлила старата си кожа, за да се сдобие с едно ново и свежо тяло.

И беше убедена, макар да не знаеше точно защо, че вече няма рак.

Ужасната болест, която я опустошаваше отвътре, вече я нямаше. Новото ѝ тяло по някакъв начин я беше убило и погълнало. Или може би причината беше в това, че всяка клетка, която съставляваше Попи Норт, всяка молекула, се беше променила.

Тя не беше просто по-добре от времето преди да се разболе — истината беше, че никога не се беше чувствала толкова здрава и бликаща от енергия. Усещаше странната хармония на тялото си и всеки неин мускул и става ѝ служеха по един сладостен и почти вълшебен начин.

Единственият проблем беше гладът. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се нахвърли върху русото момче в дупката. Филип. Нейният брат.

Попи знаеше, че ѝ е брат, но той беше също и човешко същество и тя чувстваше богатия и трептящ от живот поток, който бягаше по вените му. Възбуждащата течност, от която се нуждаеше, за да оцелее.

„Затова скочи върху него“, шепнеше част от ума ѝ. Попи се намръщи и се опита да пропъди тази мисъл. Усещаше нещо твърдо да се опира в долната ѝ устна и го напипа инстинктивно с палец.

Беше зъб. Тънък и извит. И двата ѝ кучешки зъба бяха дълги, остри и много чувствителни.

Колко странно. Тя ги потърка леко с пръст и после ги изследва внимателно с езика си. Притисна ги до устната си.

Малко по-късно те се свиха до нормалния си размер. Но достатъчно беше да си помисли за хората като за горски плод, напращял от сок, и зъбите се уголемяваха отново.

Искаше ѝ се да каже: „Хей, вижте какво мога да правя“.

Но Попи не искаше да прекъсва работата на двете момчета, които мрачно запълваха дупката, и вместо това се помъчи да отвлече мислите си в друга посока.

Странно, но като че ли не беше нито ден, нито нощ. Може би имаше затъмнение. Беше прекалено тъмно, за да е ден, но и прекалено ясно, за да е нощ. Тя виждаше листата на кленовете и сивкавия испански мъх, който висеше от дъбовете. Малки нощни пеперуди летяха сред клоните и тя можеше да съзре бледите им крилца.

Когато погледна към небето, се стъписа от изумление. Там се носеше някакво огромно кръгло тяло, което сипеше сребриста светлина. През ума ѝ пробягаха мисли за космически кораби и чужди светове, преди да осъзнае истината.

Това беше луната. Просто една обикновена пълна луна. А причината да е такава голяма и пулсираща, беше, че имаше нощно виждане. Точно затова виждаше и нощните пеперуди.

Всичките ѝ сетива бяха изострени. Долавяше приятните ухания на малките животни, които живееха под земята, и на крехките птици, които пърхаха сред клоните на дърветата. След малко вятърът донесе възбуждащата миризма на див заек.

Освен това чуваше и звуци. Силен лай на куче я накара да извърне рязко глава. Но малко по-късно осъзна, че кучето беше някъде далече извън пределите на гробището и само ѝ се беше сторило, че е наблизо.

„Обзалагам се, че мога да бягам бързо“, помисли си тя. Искаше ѝ се да се понесе в тази прекрасна, възхитителна и благоуханна нощ и да се слее с нея. Сега тя беше част от нея.

Джеймс, каза тя. И странното беше, че го каза, без да го изрече на глас. Това беше нещо, което знаеше как да направи без дори да се замисля.

Джеймс вдигна глава, прекъсвайки за кратко работата си. *Почакай малко*, отговори ѝ той по същия начин. *Почти сме готови, момиче.*

После ще ме научиш ли да ловувам?

Джеймс кимна съвсем леко. Кичурите падаха на челото му и той изглеждаше очарователно изпоцапан. На Попи донякъде ѝ се струваше, че пред нея стои непознат човек, защото сега го виждаше с новите си сетива. Джеймс не беше само копrienено кестенява коса, загадъчни сиви очи и гъвкаво жилаво тяло. Той беше също миризмата на зимния дъжд, ударите на хищническото му сърце и сребърната аура на сила и могъщество, която го обгръщаше. Долавяше и мислите му,

прости и сурови като на тигър, и в същото време някак нежни и почти копнежни.

Сега ние сме ловни партньори, каза му тя възторжено и в отговор Джеймс ѝ се усмихна. Въпреки това тя чувстваше, че нещо го безпокои. Той беше или тъжен, или се тревожеше за нещо, което криеше от нея.

Попи изгуби нишката на мисълта си. Вече не беше гладна... чувстваше се особено. Сякаш не можеше да си поеме достатъчно въздух.

В това време Джеймс и Филип тъкмо обръщаха брезента, разстилайки прясната пръст върху гроба. Нейният гроб. Странно, че не се беше замислила за това досега. Тя беше лежала в този гроб и беше редно той да събужда у нея отвращение и ужас.

Но не беше така. Всъщност изобщо не помнеше да е била там. Не помнеше нищо от момента, в който беше заспала в стаята си, до мига, в който Джеймс я беше събудил.

Освен един сън...

— Добре — каза Джеймс, докато сгъваше брезента. — Можем да тръгваме. Как се чувстваш?

— Ъ-ъ... малко странно. Не мога да си поема дълбоко въздух.

— Нито пък аз — рече Фил. Той се беше задъхал и бършеше челото си. — Не знаех, че да копаеш гроб, е толкова трудно.

Джеймс се вгледа изпитателно в Попи.

— Мислиш ли, че ще успееш да стигнеш до апартамента ми?

— Ами... надявам се. — Попи всъщност нямаше представа за какво говори той. В какъв смисъл да успее? И защо Джеймс смяташе, че ако стигнеха в апартамента му, щеше да диша по-лесно?

— Имам няколко безопасни донори в сградата — каза Джеймс. — Не бих искал да излизаш по улиците и мисля, че ще бъде по-добре, ако го направиш вкъщи.

Попи не го попита какво има предвид. Беше ѝ трудно да разсъждава ясно.

Джеймс ѝ каза да се скрие на задната седалка на колата. Попи отказа. Искаше да седи отпред, за да усеща полъха на нощния въздух.

— Добре — рече Джеймс накрая. — Но поне си прикрий лицето с ръка. Ще карам по по-пустите пътища. Но някой може да те види, Попи.

Но като че ли нямаше кой да я види. Въздухът, който шибаше бузите ѝ, беше хладен и приятен, но от това дишането ѝ не ставаше по-леко. Колкото и да се мъчеше, не можеше да си поеме дъх до край.

„Аз имам кислороден глад“, помисли си тя. Сърцето ѝ препускаше бясно, устните и езикът ѝ бяха сухи като пергамент. И въздухът все така не ѝ достигаше.

„Какво става с мен?“

След това започна болката.

Мъчително схващане на мускулите, каквото получаваше в училище, когато тренираше бягане. През мъглата на болката тя си спомни думите на учителя по физкултура: *„Спазмите се получават, когато не достига достатъчно кръв до тъканите. Крампата е знак, че мускулите умират от глад.“*

Болката беше ужасна. Дори нямаше сили да извика на Джеймс за помощ. Можеше единствено да седи, вкопчена във вратата на колата. Полагаше неистови усилия да си поеме дъх, хриптейки, но от това не ѝ ставаше по-леко.

Сега цялото ѝ тяло беше сковано, беше замаяна и пред погледа ѝ плуваха искрящи светлини.

Тя умираше. Случваше се нещо ужасно. Струваше ѝ се, че е под водата и отчаяно се опитва да си поеме въздух, но такъв просто нямаше.

И сетне видя пътя към спасението си.

Или по-скоро го подуши. Колата беше спряла на един червен светофар. Попи се беше показала почти наполовина през прозореца и изведнъж долови полъх на живот.

Живот. Точно това, от което се нуждаеше. Не се замисли, просто действаше. С едно плавно движение, тя отвори вратата на колата и скочи навън.

Чу зад себе си вика на Фил, а в главата си гласа на Джеймс, но не им обърна внимание. Нищо нямаше значение, освен болката, която трябваше да спре.

Попи сграбчи мъжа на тротоара така, както давещият се вкопчва в своя спасител. Инстинктивно. Той беше висок и силен. Носеше тъмен анцуг и кожено яке. Лицето му беше брадясало и не особено чисто, но това нямаше значение. Тя не се интересуваше от съда, при положение че в него пулсираше прекрасната лепкава течност.

Този път атаката ѝ беше безпогрешна. Удивителните ѝ зъби се издължиха като хищни нокти и се забиваха в гърлото на мъжа като тирбушон в корк. Той оказа съвсем лека съпротива и след това тялото му се отпусна.

И сетне тя вече пиеше. По гърлото ѝ се стичаше приятната сладост с привкус на бакър. Обзе я животински глад, докато проникваше във вените му. Течността, която изпълваше устата ѝ, беше дива, неподправена и първична и всяка глътка ѝ даваше нов живот.

Попи пиеше в опиянение и болката постепенно утихна. Постепенно я обзе еуфорична лекота. Когато спря да си поеме въздух, почувства белите ѝ дробове да се изпълват с хладен, благословен въздух.

После се наведе отново и продължи да пие, смуче и поглъща. Искаше цялата тази чиста бълбукаща струя.

Точно тогава Джеймс я откъсна от жертвата ѝ. Заговори ѝ едновременно с гласа и ума си и тонът му беше спокоен, но настойчив.

— Попи, прости ми. Аз съм виновен. Не трябваше да те карам да чакаш толкова дълго. Но ти пи достатъчно. Можеш да спреш.

В този момент Попи долови периферно присъствието на Филип, нейният брат, който я гледаше с ужас. Джеймс беше казал, че може да спре, но това не означаваше, че трябва да спре. Тя не искаше да спре. Мъжът вече изобщо не се съпротивляваше. Изглеждаше в безсъзнание.

Попи пак наведе глава, но Джеймс я дръпна отново, този път почти грубо.

— Чуй ме — каза той. Очите му бяха хладни, но гласът му беше рязък. — Това е моментът, в който трябва да вземеш решение, Попи. Дали наистина искаш да го убиеш.

Тези думи я стъписаха и я накараха да се замисли. Да го убие... това беше средството, което тя познаваше. Кръвта беше жизнена сила, енергия и храна. Ако изцедеше този човек като портокал, щеше да се сдобие със силата на самото му същество. Кой знае на какво щеше да е способна тогава?

Но... този мъж не беше портокал. А човешко същество. И тя някога бе принадлежала на неговия вид.

Бавно и неохотно Попи се отдръпна от безволевото тяло и Джеймс въздъхна дълбоко с облекчение. Той я потупа по рамото и седна на тротоара, сякаш беше твърде уморен, за да остане прав.

Фил се беше свлякъл до стената на най-близката сграда.

Той беше ужасен и тя чувстваше това. Дори улавяше думите, които се въртяха в ума му: *ужасяващо, отвратително, аморално*. А сетне и едно цяло изречение: *Струва ли си животът ѝ да бъде спасен, ако е изгубила душата си?*

Джеймс се обърна рязко към Фил и Попи забеляза яростния сребърен блясък в очите му.

— Ти нищо не разбираш, нали? — каза той гневно. — Тя можеше да те нападне по всяко време, но не го направи, въпреки че умираше. Нямах никаква представа какво означава глада за кръв. Това не е просто жажда, а чувство, че се задушаваш. Клетките ти започват да умират от кислороден глад, защото собствената ти кръв не може да им достави необходимия кислород. Това е най-ужасяващата болка, но тя не се нахвърли върху теб, за да я спре.

Филип изглеждаше разколебан. Той се вторачи в Попи и после протегна неуверено ръка.

— Прости ми...

— Добре, да оставим това — каза Джеймс. Сетне обърна гръб на Фил и се вгледа в мъжа. Попи почувства, че умът му се простира към този на жертвата. — Казвам му да забрави това — обясни ѝ той. — Нужна му е само малка почивка и скоро ще се оправи. Ето виж, раните му вече изчезват.

Попи видя, но от това не ѝ стана по-леко. Тя знаеше, че Фил все още я осъжда. Не само за онова, което беше направила, а и за онова, в което се беше превърнала.

Какво се е случило с мен? — попита тя Джеймс, хвърляйки се в прегръдките му. — *Такова чудовище ли съм станала?*

Той я притисна силно до гърдите си. *Ти си просто различна. Не си чудовище. А Фил е глупак.*

Попи почти се разсмя. Но тя чувстваше трепетната тъга зад неговата обич и желанието му да я защити. Това беше същата тъга, която беше доловила у него и по-рано. Той никога не се беше харесвал като хищник, а сега беше превърнал и Попи в създание, подобно на себе си. Планът им се беше увенчал с успех, но тя никога повече нямаше да бъде предишната Попи Норт.

Макар да чуваше мислите му, Попи вече не можеше да се слее с него така пълно, както беше ставало преди, когато обменяха кръвта си.

Те може би никога повече нямаше да познаят онова чувство на единение.

Нямахме никакъв друг избор, каза Попи решително и след това повтори същите думи на глас:

— Направихме онова, което трябваше да направим. А сега трябва да продължим нататък и да извлечем най-доброто от онова, което имаме.

Ти си смело момиче. Казвал ли съм ти това?

Не. А дори и да си ми го казвал, нямам нищо против да го чуя отново.

Но през цялото време, докато пътуваха към апартамента на Джеймс, те мълчаха, усещайки присъствието на Фил, който седеше, потънал в депресия, на задната седалка.

— Слушай, закарай колата у вас — каза Джеймс, докато разтоварваше инструментите и дрехите на Попи. — Не трябва да се показвам с Попи във вашия квартал, но не искам и да я оставям сама.

Фил вдигна глава към тъмната двуетажна сграда, сякаш току-що му беше хрумнало нещо. Сетне се покашля. Попи се досети защо — апартаментът на Джеймс се ползваше с лоша слава и на нея никога не ѝ бяха позволявали да му ходи на гости вечерта. Очевидно Фил все още изпитваше някаква братска загриженост към своята сестра вампир.

— Ъ-ъ... не можеш ли просто да я отведеш в дома на родителите си?

— Колко пъти трябва да ти обяснявам? Не, не мога да я отведа в дома на родителите си, защото родителите ми не знаят, че тя е вампир. В момента тя е незаконен вампир, ренегат, което означава, че трябва да пазя съществуването ѝ в тайна, докато оправя нещата — по един или друг начин.

— Как... — Фил се прекъсна и поклати глава. — Добре, не днес. Ще говорим за това по-късно.

— Не, няма какво да говорим — каза Джеймс рязко. Ти вече не си част от това. Останалото касае мен и Попи. От теб се иска само да се върнеш към нормалния си живот и да си държиш устата затворена.

Фил понечи да каже нещо, но се отказа. Сетне взе ключовете от Джеймс и погледна към Попи.

— Радвам се, че си жива. Обичам те — каза той.

Попи знаеше, че Фил иска да я прегърне, но нещо възпираше и двамата. В гърдите си Попи чувстваше празнота.

— Довиждане, Фил — каза тя. Той се качи в колата и потегли.

Той не разбира — каза Попи тихо, докато Джеймс отключваше вратата на апартамента си. — Просто не осъзнава, че ти също рискуваш живота си. Жилището на Джеймс беше голо и функционално. Високите тавани и просторните стаи говореха за класа, но мебелировката беше оскъдна. Във всекидневната имаше ниска правоъгълна кушетка, бюро с компютър и няколко картини в ориенталски стил на стената. А също и книги. Кашони с книги, сложени в ъглите.

Попи се обърна към Джеймс и го погледна прямо в очите.

— Джейми... аз разбирам.

Джеймс ѝ се усмихна. Той беше потен, мръсен и изглеждаше уморен. Но изразът на лицето му казваше, че си е струвало.

— Не обвинявай Фил — рече Джеймс и махна с ръка. — Всъщност той се справя с нещата доста добре. Никога преди не съм разкривал истинската си същност пред друго човешко същество и съм сигурен, че ако го направя, повечето хора ще побегнат с писъци. Той поне се опитва да приеме нещата такива, каквито са.

Попи кимна и изостави темата. Тя взе брезентовата торба, в която Фил бе сложил дрехите ѝ и тръгна към банята.

Но не се преоблече веднага. Беше смаяна от собственото си отражение в огледалото. Значи така щеше да изглежда Попи като вампир.

Разсеяно, но и със задоволство тя забеляза, че е станала по-красива. Четирите лунички на носа ѝ бяха изчезнали. Кожата ѝ беше бяла като сметана като в реклама на крем за лице. Очите ѝ бяха зелени като скъпоценни камъни. Немирните ѝ къдрици, разрошени от вятъра, имаха бакърен цвят с металически отблясък.

„Вече не приличам на елф, седнал в чашката на лютиче — помисли си тя. — Изглеждам необузdana, опасна и екзотична. Като модел. Като рок звезда. Като Джеймс.“

Наведе се напред, за да разгледа зъбите си. Докосна ги с ръка, заставайки ги да се издължат. Сетне ахна и се отдръпна назад.

Очите ѝ! Нямаше как да забележи това по-рано. О, боже, нищо чудно, че Фил се беше уплашил. В момента, в който зъбите ѝ се издължиха, очите ѝ бяха станали сребристокзелени, почти неестествени. Като очите на дива котка, дебнеца в нощта.

Изведнъж я обзе ужас. Трябваше да се вкопчи в мивката, за да се задържи на крака.

„Аз не искам това, не го искам...“

Приеми го, момиче. Стига си хленчила. А ти как очакваше да изглеждаш — като Шърли Темпъл? Сега ти си ловец. И очите ти са сребърни, а кръвта има вкус на черешово сладко. Това е истината. Алтернативата беше да почиваш в мир. Затова приеми нещата.

Дишането ѝ постепенно се успокои. През следващите няколко минути с нея се случи някаква вътрешна метаморфоза и тя действително прие себе си такава, каквато бе. Вече не се чувстваше странно и отнесено като на гробището. Можеше да разсъждава ясно за ситуацията, в която се намираше. И да приеме новия си живот.

„Вече не е нужно да тичам при Джеймс, за да ме утешава и да ми казва, че всичко е наред — помисли си Попи с изненада. — Мога да се справя с това сама.“

Може би така става, когато се изправиш пред най-лошото нещо на света. Тя бе изгубила семейството си, стария си живот и може би дори и детството си, но бе намерила себе си. И това ѝ стигаше.

Попи свали бялата си рокля през главата и облече тениска и анцуг. Сетне тръгна към Джеймс с високо вдигната глава.

Той лежеше в спалнята на голямо легло със светлокафяви завивки, закрил очи с едната си ръка. Все още беше с мръсните си дрехи. Когато Попи влезе, той се размърда.

— Аз ще спя на кушетката — рече Джеймс.

— Не, няма да спиш на кушетката — отсече Попи и се отпусна на леглото до него. — Уморен си до смърт и освен това с теб се чувствам в безопасност.

Той се усмихна все още, без да дръпва ръката от лицето си.

— Защото съм уморен до смърт ли?

— Защото винаги съм се чувствала в безопасност до теб. — Попи беше съвършено искрена. Дори когато беше смъртна и кръвта ѝ

вероятно го беше изкушавала, пак не я беше грозяла опасност.

Тя се загледа в Джеймс, който лежеше на леглото до нея, с кестенява разрошена коса, отпуснато тяло и все още неразвързани маратонки, набити с кал. Нещо в положението на лактите му я накара да се изпълни с умиление.

— Забравих да ти кажа нещо преди — промълви тя. — Осъзнах го едва... когато заспивах. Забравих да ти кажа, че те обичам.

Джеймс се надигна.

— Ти просто забрави да го кажеш с думи.

Попи почувства на устните ѝ да трепва усмивка. Това беше най-странното и единственото наистина хубаво нещо, което се беше случило в резултат на промяната ѝ. Тя и Джеймс сега бяха заедно. Нещата се бяха променили, но все още имаха онова, което тя ценеше в старата им връзка. Разбирателството помежду им, доверието. А сега идваше и вълнуващата възможност да се открият един друг като нещо повече от най-добри приятели.

Попи вече можеше да достигне до онази част от него, която преди беше недостъпна. Знаеше тайните му, познаваше душата му. Подобна близост не беше по силите на човешките същества. Те просто не можеха да влязат в ума на другия. Колкото и дълго да говориш с някого, не можеш да си сигурен, че ти и той виждате един и същи червен цвят.

И ако тя и Джеймс вече не можеха да се слоят като две капки вода, Попи въпреки това винаги можеше да докосне съзнанието му.

Малко срамежливо, тя се наведе към него и сложи глава на рамото му. Откакто се познаваха, те никога не се бяха целували и не бяха давали израз на чувствата си. Но сега на Попи ѝ беше достатъчно просто да бъде до него, да чува дъха и сърцето му и да чувства топлината на тялото му. А досегът на ръката му около рамото ѝ, беше толкова вълнуващ, че почти ѝ прималяваше от него, но в същото време той я успокояваше и ѝ даваше усещане за безопасност.

Това беше като песен, една от *онези* сладостни, покъртителни мелодии, които те карат да настръхваш. Да се хвърлиш на пода и дълго да плачеш неутешимо. Или просто да се отдадеш изцяло на музиката. Една от *онези* песни.

Джеймс взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна дланта ѝ.

Аз ти казах. Не обичаш никого заради външността му, дрехите му или колата му. Обичаш го, защото пее песен, която никой друг, освен теб не може да разбере.

Сърцето на Попи преливаше от щастие, което граничеше с болката.

— Ние с теб винаги сме чували една песен — каза тя. — Още от малки.

— В Нощния свят има една идея, която се казва Принцип на сродните души. Според него всеки си има някъде свой предопределен за него партньор, само един. И той е съвършеният за теб. Той е твоята съдба. Твоята сродна душа. Но проблемът е там, че почти никой не успява да намери своята сродна душа заради огромните разстояния, които разделят хората. Затова животът на повечето от тях преминава с чувството, че са незавършени.

— Мисля, че това е самата истина. Аз винаги съм знаела, че ти си съвършеният за мен.

— Едва ли *винаги*.

— О, да. Още откакто бях на пет. Оттогава го знам.

— Аз също чувствах, че ти си съвършеното момиче за мен, но всичко друго говореше, че не трябва да храня надежда да бъда с теб. — Джеймс се покашля и продължи: — Точно затова ходех с Михаела и онези други момичета. Те всички ми бяха безразлични, но аз можех да бъда близък с тях, без да нарушавам Закона.

— Знам — отвърна Попи. — Искам да кажа... винаги съм знаела, че под повърхността се таи нещо подобно. — След кратка пауза тя добави: — Джеймс? Какво съм аз сега? — За някои неща тя се досещаше инстинктивно. Чувстваше ги в кръвта си. Но искаше да знае повече и беше сигурна, че Джеймс разбира защо. Това беше нейният живот сега. И тя трябваше да научи правилата.

— Е добре. — Той се облегна на таблата на леглото, повдигнал леко глава, за да може Попи да се сгуши под брадичката му. — Ти до голяма степен си същата като мен. С изключение на това, че не стареят и не могат да имат семейства, създадените вампири не се различават почти по нищо от вампирите ламия. — Джеймс се намести по-удобно. — Какво друго...? Ти вече знаеш, че виждаш и чуваш по-добре от човешките същества. И можеш с лекота да четеш мислите им.

— Не на всички.

— Никой вампир не може да чете мислите на всички. Неведнъж ми се е случвало да долавям само някакво общо чувство за онова, което се случва в умовете на хората. Единственият сигурен начин е този... — каза Джеймс и изчатка със зъбите си.

Попи се усмихна, усещайки как звукът преминава през черепа ѝ.

— И колко често трябва да... — Този път тя изчатка със собствените си зъби.

— Да се храниш? — Попи усети, че Джеймс стана сериозен. — Около един път на ден. В противен случай ще получиш кислороден глад. Ако искаш, можеш да ядеш човешка храна, но тя няма хранителна стойност за нашия вид. За нас кръвта е всичко.

— И колкото повече е кръвта, толкова по-силен ставаш.

— В общи линии, да.

— Разкажи ми за силата. Какво... можем да правим?

— Ние имаме по-голям контрол над телата си от смъртните. Раните ни зарастват с лекота, освен ако са нанесени с дърво. Дървото може да ни нарани, дори да ни убие. — Джеймс изсумтя презрително. — В това отношение поне филмите са прави — дървен кол в сърцето означава смърт за един вампир. Също и огънят.

— Можем ли да се превръщаме в животни?

— Аз самият никога не съм срещал толкова могъщ вампир. Теоретично е възможно, а шейпшифтьрите^[1] и върколаците го правят постоянно.

— Можем ли да се превръщаме в мъгла?

— Не познавам шейпшифтьр, който да е способен на това.

Попи тупна с пета по леглото.

— И очевидно не се налага да спим в ковчези.

— Нито е необходима пръст от родния ни край. Аз самият предпочитам ортопедичен матрак, но ако на теб ти харесва да спиш на земята...

Попи го сръга с лакът.

— Ъ-ъ... а можем ли да ходим по водата?

— Разбира се. Освен това можем да влизаме в домовете на хората, без да бъдем поканени, или да се валяме в чесън, което не правим, единствено защото мирише неприятно. Нещо друго?

— Да. Разкажи ми за Нощния свят. — Това беше нейният дом сега.

— Разказах ли ти за клубовете? Ние имаме клубове във всеки голям град. А също и в много от по-малките градове.

— Какви са тези клубове?

— Някои от тях са просто вертепи, други приличат на кафенета, а трети на нощни клубове. Има също и *вамписки* ложи, но те са главно за възрастни. Знам също един детски клуб — това е голям стар склад, където можеш да се попързаяш с ролкови кънки. А в „Черният ирис“ всяка седмица се правят поетични четения.

„Черният ирис“ — замисли се Попи. Това ѝ напомняше за нещо. Нещо неприятно...

— Какво странно име? — каза тя гласно.

— Всички клубове носят имена на цветя. Черните цветя са символите на Нощните хора. — Джеймс завъртя китката си, за да ѝ покаже часовника си. В центъра на циферблата беше нарисуван черен ирис. — Виждаш ли?

— Да. Бях забелязала, че има нещо черно на часовника ти, но никога не погледнах по-отблизо. Сигурно съм решила, че е картинка на Мики Маус.

Той я чукна леко по носа в знак на престорен укор.

— Това е сериозно нещо, хлапе. Благодарение на тези предмети Нощните хора могат да познаят своите дори и да са тъпи като върколаци.

— Значи не харесваш върколаците?

— Те са страхотни, стига да ти е интересно със създания, чийто коефициент за интелигентност е малко над нулата.

— Но те все пак имат достъп до клубовете.

— До някои клубове. Нощните хора не могат да се женят извън рамките на своя вид, но всички общуват свободно помежду си: вампирите ламия, създадените вампири, върколаците, двата вида вещици...

Попи, която си играеше, сплитайки пръстите на ръцете им по различни начини, изведнъж наостри уши.

— Какви два вида вещици?

— О... единият вид е наясно със своя произход и способности, а другият, не. Вторият вид е познат под името екстрасенси. Някои от тях притежават скрити сили, а други не са достатъчно проникателни, за да открият Нощния свят, и никога не попадат там.

Попи кимна.

— Добре, разбирам. Но какво се случва, ако смъртен влезе в някой от тези клубове?

— Никой не би ги пуснал. Те не се набиват особено в очи и са винаги строго охранявани.

— Но ако все пак някой успее...

Джеймс сви рамене и гласът му изведнъж стана студен.

— Тогава той ще бъде убит. — Освен ако някой не реши да го вземе за своя играчка или роб. В такива случаи умът на човека бива промит и той живее с вампирите, без да разбира това, защото съзнанието му се контролира. Състоянието му е близко до това на сомнамбулите. Аз имах някога една бавачка... — Гласът му заглъхна и Попи почувства мъката, която изпълни душата му.

— Можеш да ми разкажеш за това друг път. — Не й се искаше Джеймс отново да страда.

— М-м... — каза той сънливо и Попи се намести по-удобно на рамото му.

Странно беше, че имаше смелост да затвори очи след онова, което се беше случило последния път, когато заспа. Но все пак го направи. Тя беше със своята сродна душа — от какво имаше да се бои? Нищо не можеше да я нарани.

Фил така и не можеше да заспи.

Щом затвореше очи, виждаше Попи. Попи, която спи в ковчега. Попи, която го следи с очите на гладна пантера. Попи, която се отдръпва от гърлото на непознат мъж, откривайки устата си, която изглежда така, все едно е яла боровинки.

Тя вече не беше човешко същество.

И макар от самото начало да знаеше, че тази метаморфоза е неизбежна, от това не му ставаше по-леко.

Той не можеше — *просто не можеше* да й прости, че беше в състояние да се нахвърли върху някого и да разкъса гърлото му, за да се нахрани. И не беше сигурен, че би било по-приемливо, ако предварително омайваше жертвите си и след това ги хипнотизираше, за да забравят. Истината за нещата изпълваше душата му с ужас.

Може би Джеймс беше прав — хората просто не можеха да приемат, че има някой, който е на по-високо стъпало от тях в хранителната верига. Човешките същества бяха забравили за своите първобитни предци, които знаеха какво е да бъдеш преследван, и погрешно смятаха, че всичко това е останало в миналото.

Филип можеше да ги извади от тази заблуда.

В заключение, той не можеше да приеме новата Попи, а тя не можеше да се промени. И единственото обстоятелство, което правеше нещата поносими, беше, че все още някак я обичаше.

На другия ден Попи се събуди в сумрачната спалня с дръпнати завеси, за да види, че другата половина на леглото е празна. Но това не я разтревожи. Тя инстинктивно напрегна ума си и скоро разбра, че Джеймс е в кухнята.

Чувстваше се изпълнена с енергия. Като кутре, което няма търпение да бъде пуснато на свобода в полето. Но веднага щом влезе във всекидневната, Попи почувства, че силите ѝ отслабват. И очите ѝ я смъдяха. Тя примижа по посока на болезнената ярка светлина, която идваше от прозореца.

— Причината е в слънцето — обясни ѝ Джеймс. — То намалява силата на вампирите, ако си спомняш какво ти бяха разказал. — Той тръгна към прозореца, дръпна тежките плътни завеси и в стаята стана също толкова тъмно, колкото беше и в спалнята. Дневната светлина беше изолирана. — Това би трябвало да помогне... но днес по-добре не излизай навън, преди да се мръкне. Новите вампири обикновено са по-чувствителни.

Попи улови някакъв скрит смисъл в думите му.

— Излизаш ли?

— Налага се. — Джеймс се намръщи. — Съвсем забравих, че... братовчед ми Аш пристига тук тази седмица. Трябва да накарам родителите си да го убедят да не идва.

— Не знаех, че имаш братовчед.

Джеймс трепна.

— Всъщност имам много роднини. Те живеят на изток в един безопасен град... който е изцяло под контрола на Нощния свят. Повечето от тях са свестни, с изключение на Аш.

— Какво му е на него?

— Той е луд. А също така студенокръвен, безмилостен...

— Звучиш така, все едно Фил описва теб.

— Не, Аш е нещо друго. Абсолютният вампир. Не се интересува от никой друг, освен от себе си, и обича да създава проблеми.

Попи беше готова да обикне всички братовчеди на Джеймс, но беше принудена да се съгласи, че по думите му Аш действително изглеждаше опасен.

— В момента не бих доверил на никого твоето съществуване — каза Джеймс. — И най-малкото на Аш. Ще кажа на родителите си, че той не може да дойде тук, това е всичко.

„А какво ще правим след това?“ — мислеше си Попи. Тя не можеше да се крие цяла вечност. Тя принадлежеше на Нощния свят, но той отказваше да я приеме.

Трябваше да има някакво решение и Попи можеше само да се надява, че двамата с Джеймс ще го намерят.

— Не се бави много каза тя и той я целуна по челото. Усецането беше приятно. И това като че ли щеше да се превърне в ритуал.

След като Джеймс излезе, Попи си взе душ и облече чисти дрехи. Добрият стар Фил не беше пропуснал да пъхне в брезентовата торба любимите ѝ джинси. Сетне тя започна да обикаля апартамента. Не ѝ се искаше просто да седи и да мисли. Не беше редно да разсъждаваш прекалено много в деня след собственото си погребение.

Телефонът стоеше на пода до правоъгълната кушетка и сякаш ѝ се присмиваше. С усилие устоя на импулса да вдигне слушалката, както би направила в друга ситуация.

И на кого можеше да се обади? На никого. Нито дори и на Фил, защото какво щеше да стане, ако някой го чуеше? А ако майка ѝ вдигнеше телефона?

Не, не, не мисли за мама, глупачке!

Но беше твърде късно. Изведнъж ужасно ѝ се прииска да чуе гласа на майка си. Просто как казва „ало“. Попи знаеше, че няма да може да ѝ отговори. Но сякаш имаше нужда да се увери, че майка ѝ все още съществува.

Набра бързо номера, без да си оставя време да мисли. Броеше позвъняванията. Едно, две, три...

— Ало?

Беше гласът на майка ѝ. Сетне той замлъкна, но Попи искаше да го чуе още веднъж. Тя се опитваше да диша, докато сълзите се търкаляха по лицето ѝ. Седеше неподвижно, стискайки кабела на телефона в ръка, заслушана в тихия шум, който идваше от другия край на линията. Чувстваше се като затворник в съда, който очаква да чуе присъдата си.

— Ало? Ало? — Гласът на майка ѝ беше глух и уморен. Без нотки на раздразнение. Телефонните шеги не можеха да извадят от равновесие една жена, която току-що бе изгубила дъщеря си.

Сетне се чу изщракване и връзката прекъсна.

Попи притисна слушалката до гърдите си и заплака, полюлявайки се леко. Най-накрая я сложи на вилката.

Е добре, нямаше да прави повече така. Това беше по-лошо, отколкото изобщо да не чуе майка си. Така по-трудно щеше да се справи с реалността, защото гласът от телефона ѝ напомни, че мама си беше у дома, всички си бяха у дома, *но не и Попи*. Животът в дома ѝ продължаваше, но тя вече не беше част от него. Не можеше просто да влезе там, както не би могла да влезе и в къщата на непознато семейство.

„Ти май наистина обичаш да се изтезаваш, а? Защо не престанеш да се терзаеш за това. Направи нещо, за да отвлечеш мислите си.“

Попи тъкмо ровеше в шкафа на Джеймс, когато чу вратата да се отваря.

Чувайки металическото изщракване на ключалката, тя предположи, че е Джеймс. Но след това, дори преди да се обърне, разбра, че греша. Това не беше умът на Джеймс.

Попи се извърна и видя момче с пепеляворуса коса.

То имаше приятна външност и телосложението на Джеймс, но беше малко по-високо и може би около година по-голямо. Косата му беше по-дълга от нормалното. Лицето му имаше правилни черти, а очите му бяха зли и леко дръпнати.

Но това не беше причината, поради която Попи се взираше в него.

То ѝ се усмихна ослепително.

— Аз съм Аш — каза момчето. — Здравей.

Попи продължаваше да го гледа все така втренчено.

— Ти беше в съня ми — рече тя накрая. — И каза: „Понякога се случват лоши магии.“

— Значи си екстрасенс?

— Какво?

— Твоите сънища се сбъдват.

— Обикновено не. — Попи най-после успя да се вземе в ръце. — Слушай, тъ... ще ми кажеш ли как влезе?

Той ѝ показа ключовете и ги раздрънка леко.

— Леля Мади ми ги даде. Обзалагам се, че Джеймс ти е казал да не ме пускаш.

Попи реши, че най-добрата защита е нападението.

— Защо да ми казва подобно нещо? — попита тя, скръствайки ръце пред гърдите си.

Аш ѝ хвърли зъл насмешлив поглед. В сумрака на стаята очите му изглеждаха светлокафяви, почти златисти.

— Защото съм лош — каза той простичко.

Попи се опита да сложи на лицето си израз на искрено неодобрение, както правеше Фил, но не се получи.

— Джеймс знае ли, че си тук? Къде е той?

— Нямам никаква представа. Леля Мади ми даде ключовете на обяд и след това отиде да се занимава със своите интериори. А ти какво сънува днес?

Попи само поклати глава. Опитваше се да премисли нещата. Джеймс в момента вероятно търсеше майка си. Щом я намереше, щеше да разбере, че Аш е тук и щеше да побърза да дойде. Което означаваше... че трябва да опита да развлича някак Аш до завръщането на Джеймс. Или поне се надяваше, че това е вярното решение.

Но как? Тя нямаше никакъв опит в това да е очарователна и забавна в компанията на момчета. И подозираше, че не е хубаво да говори прекалено много. Съществуваше опасност да се издаде, че е нов вампир.

Е добре. Когато си разколебан, най-добре е да затвориш очи и да скочиш направо във водата.

— Знаеш ли някакви вицове за върколаци? — попита Попи.

Аш се засмя. Имаше приятен смях и очите му в крайна сметка не бяха светлокафяви, а сиви като тези на Джеймс.

— Не си ми казала още името си, сънуващо момиче — подхвърли той.

— Попи — отвърна тя и съжали веднага, че го е направила. Ами ако госпожа Расмусен беше споменала, че една от приятелките на Джеймс, на име Попи, наскоро е умряла? За да скрие безпокойството си, тя стана и затвори вратата.

— Хубаво вампирско име — изкоментира Аш. — Не ми харесва тази нова мода да се приемат човешки имена, а ти как мислиш? — И преди да дочака отговор, той продължи: — Имам три сестри, които носят обикновени старомодни имена. Роан^[2], Кестрел^[3] и Джейд^[4]. Баща ми би получил кръвоизлив, ако някоя от тях изведнъж реши да се нарече Сюън.

— Или пък Мади? — попита Попи заинтригувана, макар да съзнаваше, че не е разумно да любопитства.

— Ъ? А, това е съкратено от „Мадър“^[5].

Попи не беше сигурна какво означава „мадър“. Предполагаше, че е някакво растение.

— Разбира се, не казвам нищо против Джеймс — отбеляза Аш, но от тона му ставаше съвсем ясно, че има нещо против Джеймс. — Нещата при вас в Калифорния са различни. Вие повече общувате със смъртните. И трябва да бъдете по-предпазливи. Затова, ако някой реши да приеме име на човешката сган...

— О, да, те са сган — съгласи се Попи разсеяно. „Той си играе с мен — мислеше си тя. — Няма съмнение в това.“

Обзе я мъчителното чувство, че той знае всичко. Безпокойството я караше да се движи и затова тръгна към музикалната уредба на Джеймс.

— Харесваш ли музиката на смъртните? — попита Попи. — Техно? Асид джаз? Хип-хоп? Джънгъл? — Тя размаха няколко диска под носа му и той премига. — Тук има и малко индъстриъл. О, а това е страхотен асид хаус с елементи на хардкор.

Попи го беше накарала да премине в отстъпление. Никой не можеше да я спре, когато започнеше да говори за музика. Тя бърбореше с широко отворени очи, без ни най-малко да се притеснява, че изглежда като умопобъркана.

— Според мен фрийстайлът се завръща, макар това да не се набива особено на очи. От друга страна, евроденсът...

Аш седеше на правоъгълната кушетка, протегнал напред краката си. Очите му сега бяха тъмносини и изглеждаха леко изцъклени.

— Скъпа — каза той накрая. — Не бих искал да те прекъсвам, но двамата с теб трябва да си поприказваме.

Попи обаче беше твърде умна, за да го попита за какво.

— ... тези особени пространствени тоналности и звуци, които напомнят демонични стонове, понякога карат човек да попита: „Има ли някой там?“ — завърши тя и си пое дъх, а Аш побърза да се възползва от прекъсването.

— Ние *наистина* трябва да поговорим — каза той. — Преди да се върне Джеймс.

Вече нямаше как да му се изплъзне. Устата на Попи беше пресъхнала. Аш се наведе напред и очите му бяха станали синьо-зелени като тропически морета. „Значи те действително променят цвета си“, помисли си Попи.

— Ти не си виновна — каза той.

— Какво?

Ти не си виновна, че не можеш да вдигнеш защитна стена около ума си. С времето ще се научиш да го правиш, каза Аш и с известно закъснение Попи осъзна, че думите не бяха изречени гласно.

О... по дяволите! Трябваше да помисли за това по-рано. Трябваше да се погрижи да скрие мислите си. Опита се да направи това сега.

— Виж, няма смисъл. Знам, че не си ламия. Попи вдигна брадичка и го погледна с присвити очи.

— Значи знаеш. И какво смяташ да направиш сега?

— Зависи.

— От какво?

Той се усмихна.

— От теб.

[1] Създания, които променят формата и тялото си. — Б.пр. ↑

[2] Роан от Rowan (англ.) — самодивско дърво. — Б.пр. ↑

[3] Кестрел от Kestrel (англ.) — керкenez, птица от семейство соколови. — Б.пр. ↑

[4] Джейд от Jade (англ.) — нефрит, вид камък, ценен заради лечебните му свойства. Наричал от китайците „камък на живота“. —

Б.пр. ↑

[5] Мадър от Madder (англ.) — вид билка. — Б.пр. ↑

Разбираш ли, аз харесвам Джеймс — каза Аш. — Той е малко мек по отношение на сганта, но не бих искал да си има неприятности. А още по-малко бих искал да го видя мъртъв.

Попи се чувстваше по същия начин като миналата нощ, когато тялото ѝ беше изпаднало в кислороден глад. Бе твърде вцепенена, за да може да си поеме дъх.

— А ти искаш ли той да умре? — попита Аш с такъв тон, сякаш това беше най-разумният въпрос на света.

Попи поклати глава.

— Добре тогава — рече Аш.

Попи най-накрая успя да си поеме въздух.

— Какво говориш? — След това, преди да дочака отговора му, тя добави: — Казваш, че те ще го убият, ако разберат за мен. Но не е нужно някой да научава за мен. Освен ако ти не им кажеш.

Аш се загледа замислено в ноктите си. Направи физиономия, която идваше да каже, че ситуацията е точно толкова мъчителна за него, колкото и за нея.

— Да огледаме фактите — каза той. — Ти доскоро си била човешко същество.

— О, да, аз бях сган, вярно е.

Аш я погледна с насмешка.

— Не го взимай толкова присърце. Важно е каква си сега. Но Джеймс те е променил, без да съобщи за това на когото и да било. Нали така? И освен това е нарушил Закона за мълчанието и ти е разказал за Нощния свят още преди промяната ти. Вярно ли е?

— Откъде знаеш? Може би просто ме е променил, без да ми каже нищо.

Аш поклати пръст.

— Не, Джеймс не би сторил това. Той изповядва тези смахнати радикални идеи, че хората имат право на свободна воля.

— Щом знаеш всичко, защо ме питаш? — каза Попи напрегнато. — И ако имаш предвид, че...

— Имам предвид, че той е извършил най-малко две тежки престъпления. Бих се обзаложил даже, че са три. — В този момент на лицето му отново грейна ослепителната му усмивка. — Той трябва да е влюбен в теб, за да извърши всичко останало.

Попи почувства нещо да трепва безпомощно в гърдите ѝ, като птица, уловена в клетка.

— Не виждам как е възможно да има закони, които да забраняват на някого да се влюби! Това е безумие.

— Наистина ли не разбираш? Ти си съвършеният пример. Заради теб Джеймс е издал тайната на Нощния свят и след това те е променил. Ако беше успял да потисне чувствата си, всичко можеше да бъде овладяно още в началото.

— А ако човек все пак не може да потисне чувствата си? Не можете да забраните на хората да имат чувства!

— Разбира се, че не — каза Аш и думите му накараха Попи да се вкамени, вперила поглед в него.

Устните му се извиха в усмивка и той ѝ кимна заговорнически.

— Ще ти издам една тайна. Старейшините знаят, че не могат да наложат на хората какво да чувстват. Но те могат да те тероризират по такъв начин, че да не смееш да дадеш израз на чувствата си. Идеалният вариант е да не смееш да ги признаеш дори пред себе си.

Попи отстъпи крачка назад. Почти никога не беше изпадала в толкова безпомощно положение. Разговорът с Аш замъгляваше ума ѝ и я караше да се чувства твърде млада и глупава, за да е сигурна в каквото и да било.

Тя махна отчаяно с ръка.

— Но какво да правя сега? Аз не мога да променя миналото...

— Да, не можеш, но ти остава настоящето. — Аш скочи на крака с изящно плавно движение и закрачи из стаята. — Да видим. Но трябва да мислим бързо. Предполага се, че всички те мислят за мъртва.

— Да, но...

— Значи отговорът е прост. Трябва да се махнеш оттук. Отиди някъде далече, където никой няма да те познае или да го е грижа дали си нов вампир, или извън закона. Вещици! Това е отговорът! Имам

няколко братовчедки в Лас Вегас, които ще те приютят. Но най-важното е да тръгнеш веднага, още начаса.

Главата на Попи не просто се въртеше — тя се въртеше *бясно*. Чувстваше се замаяна и отмаляла, сякаш току-що беше слязла от влакче в увеселителен парк.

— Какво? Дори не разбирам за какво говориш — каза тя едва-едва.

— Ще ти обясня по пътя. Хайде, побързай! Имаш ли някакви дрехи, които искаш да вземеш?

Попи тропна решително с крак по земята и тръсна глава в опит да проясни мислите си.

— Виж, нямам представа за какво говориш, но точно сега не мога да тръгна никъде. Трябва да изчакам Джеймс.

— Но нима не разбираш? — Аш спря шеметното си кръстосване из стаята и я заобиколи. Очите му бяха зелени и хипнотично блестящи. — Точно това не трябва да правиш. Джеймс дори не трябва да знае къде отиваш.

— Какво?

— Не разбираш ли? — повтори Аш, сетне разпери ръце и заговори почти състрадателно: — Ти си единственото нещо, което излага Джеймс на опасност. Докато си тук, всеки може да те види и да отгатне какво се е случило. Ти си косвено доказателство, че той е извършил престъпление.

Сега Попи разбра всичко.

— Но аз и Джеймс можем да заминем заедно. Той сам би искал това.

— Идеята не е добра — каза Аш тихо. — Няма значение къде ще отидете. Стига да сте заедно, ти ще представляваш опасност за него. Един поглед е достатъчен и всеки вампир би се досетил каква е истината.

Попи усети, че коленете ѝ се подкосяват.

— Не казвам, че ще бъдеш в по-голяма безопасност, ако тръгнеш сама — каза Аш сдържано. — Опасностите ще те следват, където и да отидеш, поради простия факт, че преди си била смъртна. Но докато си далече от Джеймс, никой няма да може да те свърже с него. Това е единственият начин той да остане жив. Разбираш ли?

— Да. Да, сега разбирам. — Земята като че ли се продъни под краката на Попи. Струваше ѝ се, че пропада в някаква студена, тъмна бездна. Нямахше нищо, за което да се хване.

— Но може би искам прекалено много от теб, когато ти казвам, че трябва да го напуснеш. Ти едва ли си готова на такава саможертва...

Попи вирна брадичка. Пред очите ѝ тъмнееше, чувстваше се опустошена и замаяна, но когато заговори на Аш, думите ѝ бяха пълни с презрение:

— След всичко, което той пожертва за мен? За каква ме мислиш? Аш сведе очи.

— Ти си смело момиче. Дори не мога да повярвам, че някога си била човешко същество. — Той вдигна глава и попита хладно: — Е, ще си приготвиш ли нещата?

— Нямам много багаж — отвърна Попи, говорейки бавно, защото всяка дума и движение ѝ причиняваха болка. Тя тръгна към спалнята, сякаш подът беше осеян със стъкла. — Всъщност нямам почти нищо. Но трябва да оставя поне бележка на Джеймс.

— Не, не — каза Аш. — Това е последното нещо, което трябва да правиш. — След кратка пауза той продължи: — Джеймс е благороден и лудо влюбен в теб и ако му кажеш къде отиваш, той веднага ще те последва. Но какъв ще бъде смисълът от всичко това?

Попи поклати глава.

— Аз... да, добре — промълви тя и се отправи към спалнята, препъвайки се.

Нямаше да спори с него повече, но нямаше да послуша и съвета му. Тя затвори вратата след себе си и се опита с всички сили да издигне защитна стена около ума си. Дори се опита да си я представи мислено — стена от дялани камъни.

Прибирането на анцуга, тениската и бялата рокля в брезентовата торба ѝ отне трийсетина секунди. Намери книга под нощното шкафче и флумастер в чекмеджето. Скъса празния лист на книгата и започна да пише бързо:

Скъпи Джеймс,

Съжалявам, но ако остана, за да ти обясня решението си, знам, че ще се опиташ да ме спреш. Аш ме накара да

проумея истината, че докато съм с теб, излагам живота ти на опасност. А аз просто не мога да допусна това. Ако нещо се случи с теб заради мен, бих умряла. Наистина.

Сега си тръгвам. Аш ще ме отведе някъде далече, където няма да ме намериш. Някъде, където никой няма да се интересува коя съм. Аз ще бъда в безопасност там. А ти тук. И въпреки че няма да бъдем заедно, ние никога няма да бъдем разделени.

Обичам те. Ще те обичам винаги. Но трябва да направя това.

Моля те, предай на Фил моето последно сбогом.

Твоя сродна душа,

Попи

Сълзите ѝ капеха върху хартията, докато пишеше името си.

Тя сложи листа на възглавницата и тръгна към Аш.

— О, хайде, хайде — рече той. — Недей да плачеш. Постъпваш правилно. — Аш обгърна рамото ѝ с ръка и тя беше прекалено нещастна, за да го отблъсне.

— Искам да те попитам нещо — каза Попи. — Няма ли да изложи теб на опасност, когато си с мен? Така някой може да си помисли, че ти си ме превърнал във вампир.

Той я погледна с големите си сериозни очи, които в този момент бяха синьовиолетови.

— Готов съм да поема този риск — отсече Аш. — Защото ме трогна с решението си.

Джеймс взимаше по две стъпала наведнъж и изпращаше телепатични послания към апартамента си, отказвайки да повярва на онова, което му казваха сетивата му.

Тя трябва да е там. Трябва да е там...

Заудря по вратата, докато вкарваше ключа в ключалката, зовейки я мислено:

Попи! Попи, отговори ми! Попи! И след това, дори когато вратата се отвори и собствените му мисли рикошираха от празнотата

на апартамента, той пак отказа да повярва. Обиколи всички стаи една след друга. Сърцето му блъскаше все по-силно в гърдите. Брезентовата ѝ торба я нямаше. Дрехите ѝ също. Тя си беше отишла.

Накрая Джеймс се облегна на прозореца във всекидневната. Виждаше улицата долу и там нямаше дори и следа от Попи.

Нямаше следа и от Аш.

Сам беше виновен за всичко. Беше следвал майка си от едно място на друго, опитвайки се да я настигне, и когато най-накрая я беше открил, разбра, че Аш е дошъл в Ел Камино и вероятно вече е в апартамента му. С ключ.

Което означаваше, че е заварил Попи сама.

Без да губи нито миг, Джеймс се беше обадил в апартамента. Никакъв отговор.

Наруши всички ограничения за допустимата скорост на път за вкъщи, но пристигна твърде късно.

„Аш, змия такава — мислеше си Джеймс. — Само ако я нараниш. Само да я докоснеш с пръст...“

Той отново започна да обикаля из апартамента, опитвайки се да отгатне какво се е случило. Изведнъж в спалнята забеляза нещо бяло върху светлокафявата калъфка на възглавницата.

Бележка. Грабна я и започна да чете. Чувстваше как кръвта му изстива с всеки следващ ред. Към края вече трепереше от ярост и беше готов да убива.

Върху хартията между написаните с флумастер редове се виждаха малки кръгли петна. Сълзи. За всяка от тях щеше да счупи по една кост на Аш.

Сгъна бележката внимателно и я пхна в джоба си. След това взе няколко неща от шкафа си и се обади по мобилния си телефон, докато слизаше надолу по стълбите на сградата.

— Мамо, аз съм — каза Джеймс на гласовата поща. — Ще отсъствам няколко дни. Имам да свърша някои неща. Ако видиш Аш, остави ми съобщение. Искам да говоря с него.

Той не каза „моля“. Знаеше, че гласът му звучи рязко и грубо. Но не го беше грижа. Надяваше се тонът му да я стресне.

Точно в този момент беше готов да убие майка си, баща си и всички Старейшини от Нощния свят. По един кол за всеки от тях.

Той вече не беше дете. Толкова много неща се бяха случили през последната седмица. Беше видял лицето на смъртта и беше познал любовта.

И сега беше изпълнен с мрачна решимост да унищожи всичко по пътя си. Щеше да направи всичко, което е нужно, за да си върне Попи.

Обади се на няколко места, докато управляваше вещо и ловко интеграта си по улиците на Ел Камино. Позвъни в „Черният ирис“ и още няколко клуба, за да провери дали Аш не е бил там, макар да не хранеше големи надежди, че ще се натъкне на нещо. Попи беше казала, че Аш ще я отведе някъде далече.

Но къде?

„Проклет да си, Аш — мислеше си Джеймс. — Къде?“

Фил се взираше в телевизора с празен поглед. Пустословните токшоута и реклами не можеха да привлекат вниманието му, защото мислите му постоянно летяха към Попи. Неговата сестра, която в този момент може би гледаше същото шоу или забиваше зъби в гърлото на някой непознат.

Отпред спря кола и той скочи на крака, преди да се е осъзнал. Странно, но беше абсолютно сигурен кой идва. Може би беше познал двигателя на интеграта.

Отвори вратата в момента, в който Джеймс се качваше по стълбите на верандата.

— Какво става?

— Да вървим — каза Джеймс, тръгвайки обратно към колата. В движенията му имаше едва сдържано напрежение и смъртоносна енергия, каквато Фил никога преди не беше виждал. Нажежена до бяло ярост, която всеки миг можеше да експлодира.

— Какво се е случило?

— Попи е изчезнала — рече Джеймс в момента, в който посягаше към вратата.

Фил се огледа ужасен. На улицата нямаше никого, но вратата на къщата беше отворена, а Джеймс крещеше така, сякаш не го беше грижа, че някой може да го чуе.

След това смисълът на казаното достигна до съзнанието му.

— Какво искаш да кажеш... — Фил се прекъсна и затръшна вратата на къщата. След това се отпрати към интеграта. Джеймс вече седеше зад волана и беше отворил вратата на пасажерското място.

— Как така е изчезнала? — попита Фил, веднага щом влезе в колата.

Джеймс запали двигателя.

— Братовчед ми Аш я е отвел някъде.

— *Кой е Аш?*

— Той е мъртъв — каза Джеймс и Филип някак си се досети какво имаше предвид Джеймс. Аш не беше мъртъв, а в някакъв момент щеше да бъде мъртъв, при това скоро.

— Е добре, къде я е отвел?

— Не знам — отвърна Джеймс през стиснати зъби. — Нямам никаква представа.

Фил се замисли за момент и сетне каза:

— Добре, добре. — Той не разбираше точно какво става, но виждаше, че Джеймс е твърде разгневен и копнеещ за мъст, за да разсъждава логично. На пръв поглед изглеждаше с ума си, но нямаше никакво съмнение, че е глупаво да кара по улиците на града с деветдесет километра в час, без да има идея къде отива.

Странно, но Фил беше сравнително спокоен. През последната седмица той на няколко пъти беше губил присъствие на духа и се налагаше Джеймс да овладява положението. Но достатъчно беше някой до него да се държи истерично, за да накара Фил да вземе нещата под контрол.

— Добре — повтори той. — Разкажи ми какво е станало. И намали малко скоростта. Възможно е да отиваме точно в погрешната посока. — Джеймс отдръпна леко крака си от газта. — Добре, а сега ми кажи кой е Аш. Защо е отвел Попи някъде? Отвлякъл ли я е?

— Не. Убедил я е да замине с него. Накарал я е да повярва, че ме застрашава, докато е тук. Това е единственото възможно обяснение, иначе тя не би тръгнала. — Държейки волана с една ръка, Джеймс бръкна в джоба си и подаде на Фил сгънатия лист хартия.

Беше страница, откъсната от книга. Фил прочете бележката и преглътна. После погледна към Джеймс, който не откъсваше очи от пътя.

Фил се размърда на седалката, смутен от това, че е навлязъл в нечие лично пространство и от паренето в очите си. *Твоя сродна душа, Попи?* Виж ти!

— Тя те обича много — каза той накрая неловко. — И се радвам, че се е сетила да се сбогува с мен. — Фил сгъна внимателно листа и го мушна под дръжката на ръчната спирачка. Джеймс го взе и го пъкна обратно в джоба си.

— Аш е използвал чувствата ѝ, за да я отведе. Никой не може да манипулира хората така изкусно като него.

— Но защо му е нужно това?

— Първо, защото си пада по момичета. Аш е истински Дон Жуан. — Джеймс хвърли язвителен поглед на Фил. — И сега той е насаме с нея. И второ, защото обича да си играе с хората. Като котка с мишка. Ще се позабавлява с нея, докато му е интересно, и след това ще я предаде.

Филип се вцепени.

— На кого?

— На Старейшините. Или на някой с власт, който ще разбере, че тя не е вампир по рождение. Или с други думи, е извън Закона.

— И след това какво?

— След това ще я убият.

Фил се подпря на таблото на колата.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че твоят братовчед ще предаде Попи на хора, които ще я убият?

— Такъв е Законът. Всеки добър вампир би постъпил по същия начин. Собствената ми майка би го направила, без да се замисли — каза той с горчивина.

— А Аш вампир ли е? — попита Фил глуповато.

Джеймс го погледна косо.

— Всичките ми братовчеди са вампири. — Той се засмя, но сетне изражението му се промени и кракът му се отдръпна от педала на газта.

— По дяволите... хей, тук имаше знак „Стоп“! — извика Фил.

Джеймс наби спирачките и колата поднесе настрани, навлизайки в нечия морава.

— Какво има? — попита Фил напрегнато, все още вкопчен в таблото.

Джеймс го погледна почти като насън.

— Току-що разбрах къде са отишли. Къде я е отвел. Той й е казал за някакво безопасно място, където никой няма да се интересува коя е. Което изключва вампирите.

— Значи са отишли при някакви хора.

— Не. Аш ненавижда смъртните. По-скоро е избрал място в Нощния свят, където се ползва с голяма известност. А най-близкият град, който се контролира от Нощния свят, е Лас Вегас.

Челюстта на Фил увисна от изненада. Лас Вегас? Контролиран от Нощния свят? Изведнъж го напуши смях. Да, какво по-логично от това.

— А аз пък си мислех, че го контролира мафията — рече той.

— И е точно така — отвърна Джеймс сериозно, завивайки по една магистрала. — Само че една друга мафия.

— Но Лас Вегас е голям град.

— Не е чак толкова голям. Но това няма значение. По-важното е, че знам къде са. Защото, в интерес на истината, не всичките ми братовчеди са вампири. Някои от тях са вещици.

— Нима? И как се уреди така?

— Заслугата не е моя. А на моите предци отпреди близо четиристотин години. Те са направили кръвна церемония със семейство на вещици. Тези вещици не са ми истински братовчеди и с тях нямаме общо потекло. Те са ни по-скоро далечни некръвни родственици. На тях вероятно никога няма да им хрумне, че Попи не е роден вампир. И затова Аш я е отвел именно там.

— Те са ми далечни роднини — каза Аш на Попи, карайки златистия мерцедес на семейство Расмусен, който бе успял да изкопчи от леля си Мади. — Те няма да заподозрат нищо. Вещиците не са в състояние да забележат признаците, които отличават създадения вампир.

Попи просто се взираше в далечината. Беше вечер и зад гърба им червеното слънце вече се спускаше към линията на хоризонта. Навсякъде около тях се простираше тайнствен чуждоземен пейзаж. Пустинята не беше толкова кафява, колкото Попи предполагаше. Беше по-скоро сивкаво зеленикава, осеяна с по-тъмни туфи и петна.

Дърветата юка бяха странно красиви, макар клоните им да приличаха поразително на пипала.

Повечето растения тук имаха бодли.

Едва ли можеше да има по-подходящо място, където да отидеш в изгнание. Попи имаше чувството, че напуска не само стария си живот, но и всичко познато на земята.

— Аз ще се погрижа за теб — каза Аш гальовно. Попи дори не трепна.

Невада се откри пред погледа на Филип като линия от светлини в мрака. Когато приближиха границата на щата, светлините се уголемиха и се превърнаха в мигаци и проблясващи неоновы съобщения: Уиски Пийт, Бъфало Бил, Прима Дона...

Някакъв тип с репутацията на Дон Жуан отвеждаше Попи именно в тази посока.

— Натисни газта — каза той на Джеймс, когато светлините останаха зад гърба им и навлязоха в тъмната еднообразна пустош. Хайде, тази кола може да се движи поне със сто и петдесет.

— Ето го и Вегас — каза Аш, сякаш поднасяше на Попи целия град като подарък. Но Попи не видя град, а само светлина в облаците, като шлейфа на изгряваща луна. После, когато магистралата направи завой, тя откри, че това не беше луната, а отражението от светлините на града. Лас Вегас беше като проблясващо езеро сред обградената от планини равнина.

Нещо неволно трепна в нея. Тя винаги беше искала да види света. Далечни места. Екзотични страни. И всичко това би било прекрасно, ако в този момент Джеймс беше до нея.

Отблизо обаче градът не беше толкова зашеметяващ, колкото отдалече. Аш се отклони от магистралата и скоро Попи се озова в свят от цветове, светлини и суматоха... И крещяща безвкусица.

— Булевард „Лас Вегас Стрил“ — събщи й Аш. — Нали разбираш, тук са всички казина. Няма друго такова място на света.

— Не се и съмнявам — отвърна Попи, взирайки се с широко отворени очи. От едната ѝ страна се издигаше черен хотел пирамида с

огромен сфинкс отпред. От очите на сфинкса проблясваха лазерни лъчи. От другата страна имаше запуснат мотел с табела, на която пишеше „Стаи — 18 долара“.

— Значи това е Нощният свят — каза тя със скептична усмивка, която я накара да се почувства голяма.

— Не, това е за туристите — отвърна Аш. — Тук се върти доходен бизнес и можеш да се позабавляваш добре. Но аз ще ти покажа истинския Нощен свят. Преди това обаче трябва да се отбия при братовчедките си.

Попи се замисли дали да не му каже, че не държи да ѝ показва Нощния свят. Нещо в поведението на Аш започваше да я безпокои. Той вече не се държеше като човек, който я придружава в нейното принудително изгнание, а така, сякаш двамата бяха излезли на романтична разходка.

„Но Аш е единственият, когото познавам тук — осъзна Попи, усещайки стомахът ѝ да се свива от тревога. — И нямам абсолютно нищо, дори и осемнайсет долара за онзи долнопробен мотел.“

Но имаше и нещо по-лошо. От известно време чувстваше глад и въздухът отново започна да не ѝ достига. Но днес тя не беше замаяното безразсъдно чудовище, което миналата нощ се беше нахвърлило върху случаен непознат на улицата.

— Пристигнахме — каза Аш. Намираха се на малка пуста улица, която далеч не беше толкова оживена, колкото главния булевард. Сетне завиха по една странична алея. — Добре, само ще видя дали са си у дома.

От двете им страни се издигаха високи сгради от газобетон. На фона на небето тъмнееше плетеница от безбройни електрически жици. Аш почука на една врата в бетонната стена, на която нямаше дръжка от външната страна. Нямаше и табелка с името на мястото, а само изображение, нарисувано със спрей. Беше черна далия.

Попи се вираше в една боклукчийска кофа, опитвайки се да контролира дишането си. Вдишване, издишване. Бавно и дълбоко. Всичко беше наред, имаше въздух. Може да ѝ се струваше иначе, но въздухът си беше там.

Вратата се отвори и Аш кимна към нея.

— Това е Попи — рече той, обгръщайки рамото ѝ с ръка, и Попи влезе вътре, препъвайки се. Помещението вътре приличаше на магазин

— магазин за билки, свещи и кристали. И още много други чудати неща, които останаха загадка за Попи. Можеше само да предположи, че се използват в някакво тъмно изкуство.

— А това са моите братовчедки Блейс и Теа.

Блейс беше удивително момиче с дълги тъмни коси и красиви изкусителни извивки. Теа беше по-слаба и руса. И двете плуваха пред погледа на Попи, която вече губеше нещата от фокус.

— Здравейте — беше единственото, което можа да каже.

— Аш, какво става тук? На нея ѝ е лошо. Какво си ѝ направил?
— Теа гледаше Попи съчувствено с кафявите си очи.

— Нищо не съм ѝ направил — отвърна Аш, изглеждайки изненадан, сякаш за първи път забелязваше състоянието на Попи. Самата Попи предположи, че той не е от онзи тип хора, които се безпокоят как се чувстват другите. — Предполагам, че е гладна. Ще трябва да излезем и да се погрижим за това...

— О, не, в никакъв случай. Не и тук. Освен това на нея няма да ѝ стигнат силите — каза Теа. — Хайде, Попи. Аз ще ти бъда донор този път.

Тя хвана Попи за ръката, дръпна една завеса от мъниста и я поведе към съседната стая. Попи я последва безропотно. Тя вече не можеше да разсъждава ясно и цялата ѝ горна челюст беше изтръпнала. Зъбите ѝ се издължаваха дори при споменаването на думата храна.

Аз трябва да... нужна ми е...

Но тя не знаеше какво да прави в този момент. Зърна за миг лицето си в едно огледало, блестящите си сребристи очи и хищните си зъби. *Не искаше* да се държи отново като животно, да се нахвърли върху Теа и да разкъса гърлото ѝ. Другият проблем беше, че не можеше и да попита, защото по този начин със сигурност щеше да се издаде, че е нов вампир. Затова стоеше, треперейки, неспособна да се помръдне.

Хайде, всичко е наред — каза Теа. Тя беше горе-долу на годините на Попи, но в нея имаше някакво благоразумие и нежност, които ѝ придаваха солидност. — Седни. Ето тук. — Тя настани Попи на една износена кушетка и протегна китката си. Попи се втренчи в нея за миг и след това си спомни.

Спомни си как Джеймс ѝ даваше кръв от ръката си. Така трябваше да го направи. Приятелски и цивилизовано.

Тя виждаше бледите сини вени под кожата. И видът им прогони колебанието ѝ. Инстинктът взе връх и Попи сграбчи ръката на Теа. Следващото нещо, което осъзна, беше, че пие.

Топла, солено-сладка течност. Живот. Отслабване на болката. Беше толкова хубаво, че на Попи ѝ се искаше да заплаче. „Не е чудно, че вампирите мразят хората — помисли си тя замъглено. — Хората не са принудени да ловуват, за да се сдобият с това прекрасно вещество. Те имат от него в изобилие.“

Но в същия момент Попи осъзна, че Теа не беше човек. Тя беше вещица. Странно, защото кръвта ѝ беше точно същата на вкус. Всяко нейно сетиво потвърждаваше това.

„Значи вещиците са просто хора, но притежават особени сили и способности — мислеше си Попи. — Интересно.“

Необходимо беше да впрегне цялата си воля, за да спре, но го направи. Пусна ръката на Теа и се облегна назад, малко смутена, облизвайки устните и зъбите си. Не искаше да срещне кафявите очи на Теа.

Едва тогава Попи осъзна, че беше крила ума си през цялото време. Между нея и Теа не беше установена мисловна връзка, каквато имаше с Джеймс. Тя вече беше усвоила едно от уменията на вампирите. По-бързо, отколкото Джеймс или Аш бяха очаквали.

И сега се чувстваше добре. Достатъчно енергична, за да тропне един жизнерадостен холандски танц. Достатъчно уверена, за да се усмихне на Теа.

— Благодаря ти — каза тя.

Теа се усмихна в отговор, сякаш намираше Попи странна и чудата, но мила. При всяко положение не изглеждаше подозрителна.

— Няма нищо — каза тя и сви китката си, при което на лицето ѝ се появи лека болезнена гримаса.

Попи за пръв път можа да се огледа. Стаята, в която се намираха, приличаше повече на всекидневна, отколкото на част от магазин. До кушетката имаше телевизор и няколко стола, а в дъното маса със свещи и накаден тамян.

— Това е класна стая — обясни Теа. — Тук баба прави заклинания и събира учениците си.

— А другата част е магазин? — каза Попи предпазливо, защото не знаеше дали не пита за нещо очевидно.

Теа не изглеждаше изненадана.

— Да, знам, че на пръв поглед изглежда, че наоколо няма достатъчно вещици, за да имаме прилична клиентела. Но истината е, че те пристигат от цялата страна. Баба е страшно известна и те купуват много неща.

Попи кимна, изглеждайки подобаващо впечатлена. Не се осмели да задава повече въпроси, но вледененото ѝ сърце се беше стоплило поне малко. Не всички Нощни хора бяха жестоки и зли. Тя дори имаше чувството, че може да се сприятели с това момиче, ако останеха по-дълго време заедно. Може би все пак щеше да намери своето място в Нощния свят.

— Е, благодаря още веднъж — промълви тя тихо.

— Казах ти, че няма за какво. Но не позволявай повече на Аш да те довежда до това състояние. Той е толкова *безотговорен*.

— Това беше нож в гърба, Теа. Наистина — рече Аш. Той беше отдръпнал мънистената завеса с ръка. — Но като се замисля, и аз самият като че ли се чувствам малко отпаднал. — Той повдигна многозначително вежди.

— Скочи в езерото Мийд да се освежиш, Аш — каза Теа сладко.

Аш я гледаше невинно с копнеж.

— Само едно малко ухапване. Капчица поне — умоляваше я той. — Имаш такова прекрасно бяло гърло...

— За кого става дума? — попита Блейс, минавайки през другата половина на мънистената завеса. Тя застана в средата на стаята и

тръсна дългите си черни коси с вид на момиче, което е свикнало да бъде в центъра на вниманието.

— И за двете ви — отвърна галантно Аш. Сетне той като че ли си спомни за Попи. — И, разбира се, за това малко сънуващо момиче, на което всичко и е бяло и красиво.

Блейс, която допреди малко се усмихваше, сега изглеждаше навъсена. Тя се вгледа дълго и изпитателно в Попи. С неприязън... и още нещо.

Подозрение. Зараждащо се подозрение.

Попи го *почувства*. Мислите на Блейс бяха ярки, остри и злонамерени, като назъбено стъкло.

После тя изведнъж се усмихна и погледна Аш.

— Предполагам, че си дошъл за партито.

— Не, какво парти?

Блейс въздъхна по начин, който подчерта дълбокото деколте на блузата ѝ.

— Партито на Слънцестоеенето, разбира се. Организира го Тиери. Всички ще бъдат там.

Аш изглеждаше заинтригуван. Очите му проблясваха мрачно в мъждивата светлина на учебната стая. След това той поклати глава.

— Не, няма да мога да дойда. Съжалявам. Смятам да покажа на Попи града.

— Можеш да дойдеш и по-късно. Най-интересното ще започне след полунощ. — Блейс се взираше в Аш с някаква особена настоятелност. Аш прехапа устни, сетне поклати отново глава и се усмихна.

— Е добре, може би — рече той. — Ще видя как вървят нещата.

Попи разбра, че Аш казва повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Между него и Блейс течеше някакъв скрит диалог. Но той не беше телепатичен и смисълът му остана загадка за Попи.

— Е, приятно прекарване — каза Теа и се усмихна на Попи, миг преди Аш да я поведе навън.

Аш се взираше с присвити очи към булеварда.

— Ако побързаме, ще можем да видим изригването на вулкана — отбеляза той.

Попи го погледна, но не се поинтересува за какъв вулкан говори Аш. Вместо това попита:

— Какво е това парти на Слънцестоеенето?

— Става дума за лятното слънцестоеене. Най-дългият ден в годината. Това е празник на Нощните хора. Също като Деня на мармота^[1].

— Защо Нощните хора го честват?

— О, така е било винаги. Това е ден с голям магически заряд, нали разбираш. Бих те завел на партито, но там ще бъде опасно. Тиери е вампир Старейшина. — После той добави: — А, ето го и вулкана.

И това наистина беше вулкан. Намираше се пред един хотел. По склоновете му с грохот се разплискваха водопади, а от върха му бликаха червени светлини. Аш паркира успоредно на тротоара.

— Оттук имаме страхотна гледка — каза той. — И освен това не се налага да излизаме от колата.

Вулканът тътнеше. Докато Попи гледаше, невярваща на очите си, от гърлото му изригна огнен стълб. Истински огън! После водопадите също пламнаха. Червени и златни огнени езици запълзяха по стените на черната скала, докато накрая цялото езеро около вулкана беше в пламъци.

— Впечатляващо, нали? — попита Аш съвсем близо до ухото ѝ.

— Да... това е...

— Вълнуващо? — подсказа ѝ Аш. — Стимулиращо? Възбуждащо? — Ръката му се прокрадваше към рамото ѝ, а гласът му беше сладостно хипнотичен.

Попи не каза нищо.

— Знаеш ли — промърмори Аш, — ще виждаш много по-добре, ако дойдеш насам. Нямам нищо против да се посъберем малко. — Ръката му я притегляше нежно, но неумолимо. Усещаше дъха му в косите си.

Попи заби лакът в корема му.

— Хей! — извика Аш, свивайки се от болка. „Добре“, помисли си Попи.

Той беше дръпнал ръката си и сега я гледаше с огорчени кафяви очи.

— Защо направи това?

— Защото реших, че така трябва — обясни Попи находчиво. Тя цялата гореше от новата кръв и беше готова за битки. — Виж, Аш, не знам кое те е накарало да смяташ, че съм излязла на романтична среща с теб. Но те уверявам, че това не е така.

Аш наклони леко глава и се усмихна с болезнена гримаса на лицето.

— Ти просто не ме познаваш още достатъчно добре — подхвърли той. — Когато се опознаем един друг...

— Не. Никога. Не се интересувам от други момчета. Ако не мога да имам Джеймс... — Попи трябваше да спре, за да овладее гласа си. — Не искам да бъда с никой друг — каза тя накрая решително. — Никой.

— Е, в момента не, но...

— *Никога*. — Тя не знаеше как да му го обясни. Сетне ѝ хрумна нещо. — Знаеш ли принципа на сродните души?

Аш отвори уста да ѝ отговори, но после пак я затвори. След кратка пауза каза:

— О, не. Не ми пробутвай тези глупости.

— Да. Джеймс е моя сродна душа. Съжалявам, ако ти звучи глупаво, но е вярно.

Аш сложи ръка на челото си и след това се разсмя.

— Ама ти сериозно ли говориш?

— Да.

— И това е последната ти дума.

— Да.

Аш прихна отново, въздъхна и погледна многозначително нагоре.

— Добре, добре. Трябваше да се досетя за това. — Той се подсмихна, сякаш се присмиваше на собствената си несъобразителност.

На Попи ѝ олекна, защото се страхуваше, че Аш може да стане груб, раздразнителен или дори зъл. Въпреки обаятелната му външност, тя чувстваше, че зад нея се крие някаква студенина, подобна на ледена река.

Но сега той изглеждаше съвършено добронамерен.

— Добре — каза Аш. — Щом романтиката не е в менюто, да отидем тогава на партито.

— Доколкото си спомням, ти каза, че там ще бъде много опасно. Той махна пренебрежително с ръка.

— Това беше една малка лъжа. За да остана насаме с теб. — Аш я погледна. — Ще ми простиш ли?

Попи се колебаеше. Тя не даваше пет пари за партито. Но не искаше и да остана насаме с Аш.

— Може би просто трябва ме заведеш обратно в квартирата на твоите братовчедки.

— Те няма да са там — отвърна Аш. — Сигурен съм, че са вече на партито. О, хайде, ще бъде забавно. Дай ми шанс да направя нещо за теб.

Попи я глождеха мрачни предчувствия, но Аш изглеждаше толкова разкаян и убедителен... и освен това какъв друг избор имаше.

— Добре — каза тя накрая. — Само за малко.

Аш ѝ се отблагодари с ослепителната си усмивка.

— За съвсем мъничко — рече той.

— Значи биха могли да са навсякъде — каза Джеймс.

Теа въздъхна.

— Съжалявам. Трябваше да се досетя, че Аш крои нещо. Но да отвлече твоя приятелка... — Тя вдигна безпомощно ръце. — Ако това има някакво значение, тя изобщо не изглеждаше заинтригувана от него. Затова, ако си е въобразил нещо, го очаква неприятна изненада.

„Да — мислеше си Джеймс, — както и нея. Попи беше нужна на Аш само докато можеше да си поиграе с нея. И в момента, в който разбереше, че не може...“

Дори не му се искаше да мисли какво ще се случи тогава. Вероятно бързо посещение при най-близкия Старейшина. Сърцето му биеше лудо, а ушите му пищяха.

— Блейс отиде ли с тях? — попита той.

— Не, тя отиде на партито на Слънцестоенето. Преди това се опита да придума Аш да я придружи, но той каза, че искал да покаже на Попи града. — Теа замълча, после вдигна пръст. — Чакай малко... защо не провериш какво става на това парти? Аш каза, че можел да намине по-късно.

На Джеймс му трябваше известно време, за да се застави да диша. След това попита тихо:

— И кой го организира това парти?

— Тиери Дескуердес. Той прави винаги големи забави.

— И освен това е Старейшина.

— Какво?

— Нищо. Няма значение. — Джеймс тръгна заднешком към изхода на магазина. — Благодаря за помощта. Ще ти се обадя по-късно.

— Джеймс... — Теа го погледна безпомощно. — Защо не си починеш малко? Не изглеждаш много добре...

— Нищо ми няма — отвърна Джеймс, който беше вече на вратата.

Когато влезе в колата, той каза:

— Вече можеш да се изправиш.

Фил се надигна от пода на задната седалка, където се беше крил до този момент.

— Какво става? Нямахте те доста време.

— Мисля, че знам къде е Попи.

— Само *мислиш*, така ли?

— Млъкни, Фил. — Нямахте време за препирни и цялото му внимание беше насочено към Попи.

— Добре, къде е тя?

Джеймс заговори бавно и отчетливо:

— Тя е на една забава или скоро ще бъде там. Това е голямо парти, където ще бъде пълно с вампири. И ще има най-малко един Старейшина. Идеалното място, където може да бъде разкрита.

Фил преглътна.

— И ти предполагаш, че Аш ще я заведе именно там?

— Знам, че ще го направи.

— Тогава трябва да го спрем.

— Може би е твърде късно.

Партито се оказа доста странно. Попи се изненада от това колко млади бяха повечето хора тук. Тук-там имаше някой възрастен, но повечето гости бяха тийнейджъри.

— Това са създадени вампири — обясни Аш услужливо. Попи си спомни какво ѝ беше разказал Джеймс: създадените вампири оставаха на тази възраст, на която ги беше заварила смъртта, но вампирите ламия можеха да спрат процеса на стареене по всяко време. Това вероятно означаваше, че Джеймс можеше да остарее, колкото поиска, докато тя щеше да остане на шестнайсет завинаги. Не че това имаше голямо значение. Ако тя и Джеймс имаха шанса да бъдат заедно, те може би и двамата щяха да останат млади — но след като бяха разделени, Джеймс вероятно щеше да отложи момента, когато ще спре да остарява.

И все пак беше странно да видиш как една деветнайсетгодишна девойка разговаря сериозно с хлапе, което е на около четири. Четиригодишното момиче беше изключително сладко, с леко извити очи и блестяща черна коса, но в израза на лицето му имаше нещо едновременно невинно и жестоко.

— Да видим сега кой е тук... Това е Цирцея^[2]. Известна вещица. А онази там е Сехмет^[3], тя е шейпшифтър. Уверявам те, че не би искала да се изпречиш на пътя ѝ — каза Аш дружески. Той и Попи стояха в неголямо преддверие, водещо към салона на къщата няколко стъпала по-долу. Всъщност помещението можеше да мине и за бална зала на замък. Попи никога не беше виждала толкова богат частен дом, въпреки че бе зървала именията в Бел Еър и Бевърли Хилс.

— Ясно — отвърна Попи, поглеждайки бегло в указаната посока. Тя видя две високи красиви момичета, но нямаше представа коя е Цирцея и коя Сехмет.

— А това е Тиери, нашият домакин. Той е Старейшина.

Старейшина? Човекът, който Аш сочеше, не изглеждаше на повече от деветнайсет години. Той беше красив като всички вампири, висок, русоляв и замислен. Почти тъжен.

— На колко години е той?

— О, забравил съм. Бил е ухапан от моя далечна родственица много, много отдавна. Още по времето, когато хората са живеели в пещери.

Попи предположи, че Аш се шегува. Но може би не беше така.

— С какво по-точно се занимават Старейшините?

— Те просто създават правилата. И следят останалите да ги спазват. — На устните на Аш играеше странна усмивка. Той се обърна

и погледна Попи в упор. С черните очи на змия.

Тогава Попи разбра всичко.

Тя отстъпи бързо назад, но Аш моментално я последва. Попи видя една врата в другия край на преддверието и се насочи натам. Мина през нея, но тя водеше към тераса.

Измери разстоянието до долу с поглед, но преди да направи следващото си движение, Аш я беше сграбчил за ръката.

„Не се съпротивлявай — каза си тя отчаяно. — Той е силен. Изчакай удобния момент.“

Попи направи усилие да запази самообладание и срещна тъмния поглед на Аш.

— Ти ме доведе тук нарочно — каза тя.

— Да.

— За да ме предадеш?

Той се усмихна.

— Но *защо*?

Аш отметна назад глава и се разсмя. Очарователният му мелодичен смях накара Попи да настръхне.

— Ти си човек — каза той. — Или би трябвало да си такава. Джеймс е постъпил неправилно, когато те е превърнал в нещо друго.

Сърцето на Попи биеше лудо, но умът ѝ беше необикновено ясен. Може би през цялото време се беше досещала, че той ще постъпи именно така. И може би дори беше редно да постъпи така. Ако не можеше да бъде нито с Джеймс, нито със семейството си, какво значение имаше всичко останало? Искаше ли въобще да живее в свят пълен с хора като Блейс и Аш?

— Значи не те е грижа и за Джеймс — рече тя. — Ти си готов да го изложиш на опасност, за да се отървеш от мен.

Аш се замисли и сетне се усмихна.

— Джеймс може да се грижи сам за себе си — каза той.

В това очевидно беше цялата философия на Аш.

Всеки се грижеше сам за себе си и никой не помагаше на никого.

— И Блейс е знаела за плановете ти — каза Попи. — Тя е знаела какво ще направиш, но ѝ е било все едно.

— От Блейс нищо не може да се скрие — каза Аш. Той понечи да каже още нещо, но в този момент Попи видя своя шанс.

Тя го ритна — *силно*. Изтръгна ръката си и се опита да се прехвърли през парапета на терасата.

— Стой *тук* — каза Джеймс на Фил, преди още колата да е спряла. Те бяха пред голяма бяла сграда, опасана с палмови дървета. Джеймс отвори рязко вратата, но преди да слезе, повтори: — Стой *тук*. Каквото и да се случи, не влизай в тази къща. И ако някой друг, освен мен се насочи към колата, тръгвай, без да губиш нито секунда.

— Но...

— Просто го направи, Фил! Ако не искаш още днес да научиш всичко за смъртта от личен опит.

Джеймс побягна към бялата къща. Той беше твърде напрегнат, за да чуе звука на отваряща се врата на кола зад гърба си.

— А изглеждаше такова мило момиче — изпъшка Аш. Той беше извил двете ръце на Попи зад гърба ѝ, опитвайки се да бъде на достатъчно голямо разстояние от краката ѝ, така че да не може да го достигне. — Хайде, престани да правиш това.

Аш беше прекалено силен. Попи не беше в състояние да се съпротивлява и той я придърпваше сантиметър по сантиметър обратно към преддверието.

„По-добре се откажи — мислеше си Попи. — Безсмислено е. С теб е свършено.“

Представяше си какво ще се случи след малко. Как я изправят пред тези изтънчени и красиви хора на Нощта и я изобличават. Вече виждаше безмилостните им очи. Техният тъжен домакин щеше да се приближи към нея, изразът на лицето му щеше да се промени и той вече нямаше да изглежда толкова печален. На мястото на тъгата щеше да дойде свирепост. Зъбите му щяха да се издължат. Очите му щяха да станат сребристи. Сетне той щеше да изръмжи и да нанесе своя удар.

И това щеше да бъде краят на Попи.

А може би те не постъпваха така. Може би екзекуциите в Нощния свят се извършваха по друг начин. Но онова, което предстоеше да се случи, нямаше да е приятно, каквото и да беше то.

„Но аз няма да направя нещата лесни за вас!“ — казваше си Попи. Тя изпрати мисловен сигнал към Аш, изливайки върху него целия си гняв, мъка и разочарование от предателството. Инстинктивно. Като дете, което крещи от обида и гняв.

Но ефектът беше по-различен от този, който имаха крясъците.

Аш трепна и едва не изпусна ръцете ѝ. Това беше само моментна слабост, но тя беше достатъчна за Попи да прозре истината.

„Аз го наранявам. Аз го наранявам!“

Мигом тя спря да се бори физически и вложи цялата си енергия и концентрация в следващата телепатична атака. Онова, което се получи, имаше ефекта на мисловна бомба.

Пусни Ме, Проклето Вампирско Влечуго!

Аш се олюля. Попи повтори атаката си, като този път мисълта ѝ имаше силата на унищожителна мощна огнехвъргачка.

ПУСНИ МEEEEEEEEEE!!!

И той действително я пусна. След това, докато Попи все още се чувстваше слаба от огромното усилие, Аш се опита да я докопа отново.

— По-добре не го прави — каза зад него студен като стомана глас. Попи се огледа и видя Джеймс.

В този момент сърцето ѝ понечи да изскочи от гърдите ѝ. И сетне, без да съзнава как, тя се озова в прегръдките му.

О, Джеймс, как ме намери?

Добре ли си? — беше единственият му отговор.

— Да — каза накрая Попи на глас. Беше неописуемо хубаво да бъде отново с него, в обятията му. Като да се събудиш от кошмар и да видиш усмивката на майка си. Тя зарови лице под брадичката му.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да, да.

— Тогава почакай, докато убия този негодник и после тръгваме.

Джеймс беше абсолютно сериозен. Попи почувства това в мислите му и във всеки мускул и сухожилие от тялото му. Той искаше да убие Аш.

Тя вдигна глава, чувайки смеха на Аш.

— Е, какво пък, ще бъде добър бой — рече той.

„Не!“, помисли си Попи. Аш изглеждаше опасен. И в много лошо разположение на духа. И дори Джеймс да успееше да го победи,

той можеше да пострада тежко при един евентуален сблъсък помежду им.

— Да вървим — каза Попи на Джеймс. — Бързо! — Мислено тя добави: *Струва ми се, че той нарочно ни задържа тук, изчаквайки появата на някого.*

— Не, не — рече Аш злорадо. — Да уредим това като вампири.

— По-добре, не — каза нечий познат задъхан глас и Попи завъртя бързо глава. Прехвърляйки се през парапета на терасата, към тях се присъедини Фил, прашен, но тържествуващ.

— Никога ли не слушаш какво ти се казва? — попита Джеймс.

— Виж, ти — процеди Аш. — Смъртен в дома на Старейшина. И какво да правим с теб сега?

— Виж, приятел — каза Фил, все още задъхан, изтупвайки ръцете си. — Не знам какъв си и с какво се занимаваш. Но момичето, с което си играеш, е сестра ми, което ми дава правото пръв да ти откъсна главата.

Настъпи пауза. Попи, Джеймс и Аш се бяха втренчили мълчаливо във Фил. Паузата стана угнетително дълга. Попи изведнъж осъзна, че едва се сдържа да не прихне, колкото и да не беше подходящо в този момент. Сетне разбра, че Джеймс също отчаяно се опитва да скрие усмивката, която напираше на лицето му.

Аш изгледа Фил от глава до пети и се извърна към Джеймс.

— Това момче чувало ли е за вампири? — попита той.

— О, да — отвърна Джеймс развеселено.

— И той смята да ми откъсне главата.

— Да — каза Фил и изпука кокалчетата на ръцете си. — Какво толкова те изненадва?

Отново настъпи мълчание. Попи почувства, че тялото на Джеймс леко потрепва. Той едва сдържаше смеха си. Накрая каза с възхитително спокойствие:

— Фил много обича сестра си.

Аш отново погледна Фил, сетне Джеймс и накрая Попи.

— Е добре... вие сте трима — рече той.

— Да, така е — съгласи се Джеймс, вече действително спокоен. И заплашителен.

— Очевидно имате числено превъзходство. Добре, предавам се. — Той вдигна ръцете си и след това ги отпусна отново. — Хайде,

вървете си. Няма да се бия.

— И освен това няма да ни издадеш — каза Джеймс, но думите не звучаха като молба.

— Нямах и намерение да го правя — отвърна Аш и на лицето му се изписа най-невинното и простиодушно изражение. — Знам, ти си мислиш, че съм довел тук Попи, за да я разоблича, но аз наистина не съм искал това. Просто се забавлявах. Всичко беше една шега.

— О, разбирам — подметна Фил.

— Не си прави труда да лъжеш — каза Джеймс.

Странно, но Попи не беше сигурна, че е така. Тя се вгледа в големите виолетови очи на Аш и почувства, че я разкъсва съмнение.

Още от самото начало ѝ беше трудно да проникне в ума му. Може би защото винаги беше искрен, когато казваше нещо, или защото никога не можеше да се вярва на онова, което казва. Каквато и да беше истината, той беше най-досадният, разочароващ и невъзможен човек, когото беше срещала. Като изключим това, че не беше човек, а вампир.

— Добре, време е да тръгваме — каза Джеймс. — Ще минем тихо и спокойно през онази малка стая, сетне ще продължим по коридора и няма да спираме по никакъв повод, *Филип*. Освен ако ти не предпочиташ да се върнеш по пътя, по който дойде — добави той.

Фил поклати глава. Джеймс прегърна отново Попи, понечи да тръгне, но в последния момент се обърна към Аш.

— Ти не си обичал никого така — каза той. — Но един ден това ще се случи и тогава ще познаеш болката. Повярвай ми.

Аш отвърна на погледа му и Попи не можа да прочете нищо в неговите вечно променящи се очи. Точно когато Джеймс се обърна, той каза:

— Нямам високо мнение за твоите пророчески способности, но момичето ти е добро. Някой ден можеш да я попиташ за сънищата ѝ.

Джеймс се спря и се намръщи.

— Какво?

— А ти, сънуващо момиче, може би е добре да провериш родословното си дърво. Имаш много силен вик. — Аш се усмихна очарователно на Попи. — Довиждане засега.

Джеймс се взира известно време в братовчед си, срещайки спокойния му поглед. Попи отброяваше ударите на сърцето си, докато двамата стояха неподвижно.

После Джеймс поклати леко глава и поведе Попи към преддверието. Фил вървеше непосредствено зад тях.

Излязоха необезпокоявани от къщата, без някой да се опита да ги спре.

Но Попи си отдъхна едва когато се озоваха на улицата.

— Какви бяха тези глупости за родословното дърво, за които говореше той? — попита Фил от задната седалка.

Джеймс го погледна някак странно и му отговори с въпрос:

— Фил, как разбра къде в къщата е Попи? На терасата ли я видя?

— Не, просто чух виковете ѝ.

Попи се обърна и го погледна през рамо.

— Какви виковете? — попита Джеймс.

— *Нейните виковете.* Чух я да вика „Пусни ме, проклето вампирско влечуго.“

Този път Попи се извърна към Джеймс.

— Нима Фил ме е чул? Аз бях насочила мислите си само към Аш. Дали всички други на партито са ме чули?

— Не.

— Но тогава...

— За какви сънища говореше Аш? — прекъсна я Джеймс.

— Просто сънувах един сън — каза Попи смутено. — И го видях в него, още преди да го срещна наистина.

— О, нима? — Сега Джеймс я гледаше някак особено.

— Да. Джеймс какво става тук? Какво имаше предвид той, когато каза, че трябва да проверя родословното си дърво?

— Той имаше предвид, че ти — и Фил — в крайна сметка не сте обикновени човешки същества. Някой от вашите предци в миналото е бил вещица.

[1] Денят на мармота се празнува в САЩ и Канада на 2 февруари. Според легендата, ако е облачно, когато мармотът излезе на този ден от бърлогата си, зимата скоро ще свърши. — Б.пр. ↑

[2] Цирцея е име на нимфа от старогръцката митология. — Б.пр. ↑

[3] Древноегипетска богиня на войната и разрушенията. — Б.пр. ↑

Сигурно се шегуваш — каза Попи.

Фил просто зяпаше с отворена уста.

— Не. Съвършено сериозен съм. Вие сте вещици от втория вид. Помниш ли какво ти разказах?

— Единият вид е наясно със своя произход и способности, а другият, не. Вторият притежават скрити сили и хората ги наричат...

— Екстрасенси! — каза Джеймс едновременно с нея. — Телепати. Ясновидци — продължи да изброява той. Гласът му звучеше насмешливо, но в него се прокрадваше и необяснима тъга. — Попи, ти си именно такава. Точно затова разви телепатичните си способности толкова бързо. Затова си имала и ясновидски сънища.

— И затова Фил ме е чул — рече Попи.

— Още — възрази Фил. — Аз не съм такъв. Оставете това.

— Фил, вие сте близнаци — каза Джеймс. — Имате едни и същи предци. Просто го приеми, ти имаш вещерски произход. Точно затова не можеш да контролирам ума ти.

— Не, не! — продължи да протестира Фил, облягайки се тежко на седалката. — Не — повтори той, но този път по-тихо.

— Но откъде сме получили тези способности?

— От рода на баща ни, разбира се. — Гласът от задната седалка беше съвсем слаб.

— Е, да, това изглежда логично, но...

— Това е истината. Не помниш ли как татко винаги говореше, че вижда някакви странни неща? Че сънува сънища, които след това се сбъдват? И знаеш ли, Попи, той те е чул да викаш в твоя сън. Когато си зовяла Джеймс. Джеймс те е чул, аз те чух, а също и татко.

— Това обяснява всичко. Всички онези предчувствия и проблясъци, които са ни се случвали. Дори и ти си имал такива, Фил.

— Аз имах предчувствието, че Джеймс е особен, и се оказах прав.

— Фил...

— А после се случиха и някои други неща — каза Фил глухо. — Днес следобед, например, когато пред нас спря кола, знаех, че е Джеймс. Помислих си, че съм познал звука на двигателя му, но не беше така.

Попи потръпваше от вълнение и почуда, но изобщо не разбираше поведението на Джеймс. Той целият сияеше. Беше завладян от такова въодушевление, че въздухът около него сякаш беше зареден с електричество.

— Джеймс, какво има?

— Попи, не разбираш ли? — извика Джеймс, удряйки волана с ръка. — Това означава, че дори преди да станеш вампир, *ти си принадлежала на Нощния свят*. Била си неосъзната вещица. Имаш неотменимото право да знаеш за Нощния свят. Ти си една от нас.

Всичко около Попи се завъртя и дъхът и секна.

Най-накрая тя прошепна:

— О...

— И ние с теб си принадлежим един на друг. Никой не може да ни раздели. Вече не е нужно да се крием.

— О... — повтори Попи и сетне каза: — Джеймс, отбий, моля те, колата. Искам да те целуна.

Когато потеглиха отново, Фил попита:

— Но къде ще отидете вие двамата сега? Попи не може да се върне вкъщи.

— Знам — отвърна Попи тихо. Тя вече беше приела това. Нямаше връщане назад. Старият ѝ живот беше затворена книга. Не и оставаше нищо друго, освен да започне нов.

— Нито пък можете да се скитате от едно място на друго — продължи да нарежда Фил.

— Няма и да го правим — каза Попи спокойно. — Ще отидем при татко.

Това беше съвършеното решение. Попи почувства, че Джеймс е съгласен с нея, чувайки го да ѝ казва мислено: *Разбира се*.

Те щяха да отидат при баща ѝ — вечно закъсняващият, вечно непрактичният, вечно любящият родител. Нейният баща, който не подозираше за вещерския си произход. Който вероятно се мислеше за луд, когато способностите му се отключваха.

Той щеше да им даде подслон и това беше всичко, от което се нуждаеха. Целият Нощен свят беше отворен за тях, когато желаеха да пристъпят в него. Може би дори някой ден щяха да се върнат, за да посетят Теа в Лас Вегас. Може би щяха да танцуват заедно на някоя от забавите на Тиери.

— Тоест, ако успеем да открием татко — каза Попи, обзета изведнъж от тревога.

— Ще успеете — отвърна Фил. — Той отлетя обратно миналата нощ, но остави адреса си. За първи път.

— Може би е предчувствал, че трябва да го направи.

Известно време те пътуваха мълчаливо. После Фил се покашля и каза:

— Знаете ли, току-що ми хрумна нещо. На мен не ми е нужен Нощния свят, нали разбирате? И не ме е грижа какъв е произходът ми. Аз просто искам да живея като човешко същество и искам всички да са наясно, че...

— Наясно сме — прекъсна го Джеймс. — Повярвай ми, никой няма да те застави да бъдеш част от Нощния свят. Можеш спокойно да живееш като обикновен човек, стига да избягваш Нощните хора и да си държиш устата затворена.

— Добре. Разбирам. Но все пак да ви кажа какво ми хрумна. Аз все още не одобрявам вампирите, но може би те не са толкова лоши, колкото изглеждат. Имам предвид, че вампирите не се отнасят към храната си, както хората. Като се замисли човек, какво правим ние с кравите... Вампирите поне не отглеждат хората във ферми.

— Не съм съвсем сигурен — каза Джеймс, ставайки изведнъж сериозен. — Чувал съм слухове, че в миналото...

— Ти винаги си готов да спориш за нещо, нали? Но мисълта ми беше, че вие сте част от Природата, а Природата е такава, каквата е. Тя невинаги е красива, но не може да се промени... Или може би говоря пълни безсмислици — заключи накрая навъсено той.

— Не, не са безсмислици — каза Джеймс съвсем сериозно. — Оценявам това, което казваш... и ти благодаря. — Известно време той остана загледан с признателност във Фил.

Попи усети някакво парене в очите си. „Щом Фил приема, че сме част от Природата — мислеше си тя, — значи вече не ни смята за противоестествени.“

А това означаваше много.

— Знаеш ли — каза Попи, — аз също си мислех разни неща. И ми хрумна, че може би има и други начини да се храним, освен да се нахвърляме върху нищо неподозиращи хора. Например животните. Искам да кажа, защо не използваме тяхната кръв?

— Тя не е същата като човешката — отвърна Джеймс. — Но това все пак е възможност. Аз съм се хранил с животни. Елените са подходящи, зайците — горе-долу, опосумите смърдят.

— И освен това е възможно да има доброволни донори. Теа беше такава за мен. Може да се обърнем с молба и към други вещици.

— Може би — отвърна Джеймс и после се усмихна. — Аз познавах една вещица, която винаги беше готова да се притече на помощ. Казваше се Жизел. Но не можеш да искаш това от тях всеки ден. Нужно им е време да се възстановят.

— Знам, но бихме могли да редуваме нещата. Единият ден животни, а на другия вещици. Хей, а какво ще кажеш уикендите да бъдат запазени за върколаци?

— Бих предпочел опосумите — отвърна Джеймс.

Попи го удари по ръката.

— Мисълта ми е, че не е нужно да бъдем някакви страховити чудовища кръвопийци. Бихме могли да бъдем и *почтени* чудовища кръвопийци.

— Направо не мога да повярвам на ушите си — подхвърли Фил сериозно от задната седалка.

— И можем да го правим заедно — каза Попи на Джеймс. Той отклони за миг поглед от пътя и се усмихна. И сега очите му не бяха нито тъжни, нито хладни, нито потайни, нито загадъчни.

— Заедно — каза Джеймс на глас. И мислено добави: *Изгарям от нетърпение. Нали разбираш какво можем да правим благодарение на твоите телепатични способности?*

Попи се загледа в него и в следващия момент я обзе такова трескаво вълнение, че едва не подскочи на мястото си. *О, Джеймс, мислиш ли, наистина?*

Сигурен съм. Единствената особеност на обмяната на кръв е, че тя усилва телепатичната връзка. Но ти не се нуждаеш от никакво усилване, малко сънуващо момиче.

Попи се облегна назад на седалката, опитвайки се да успокои препускащото си сърце.

Двамата отново щяха да могат да сливат умовете си. Винаги, когато пожелаеха. Тя си представи как се разтваря в съзнанието на Джеймс. Чувствайки как той открива мислите си пред нея.

Видя във въображението си как се събират като две капки вода. Сливайки се по начин, който хората никога не можеха да познаят.

Аз също нямам търпение — каза му тя. — Мисля, че ще ми харесва да бъда вещица.

Фил се покашля многозначително.

— Знаете ли — каза той, — ако се нуждаете от известно уединение...

— Не бихме могли да си го позволим — прекъсна го Джеймс. — Не и докато ти си тук. Очевидно.

— Аз нямам никаква вина — каза Фил през зъби. — Вие просто си разменяте мислите прекалено гръмогласно.

— Нищо подобно. Ти си навираш носа там, където не ти е работа.

— Хайде, престанете й двамата — скара им се Попи. Но вътрешно цялата беше пламнала. Тя не можа да се въздържи да каже на Фил: — А ако смяташ, че имаме право на известно уединение, това означава да можеш да довериш сестра си на Джеймс...

— Не съм казвал такова нещо.

— Не е и нужно — рече Попи.

Тя беше щастлива.

Беше късно на следващия ден. Почти полунощ. Часът на вещиците. Попи се намираще на място, което беше смятала, че няма да види никога повече — спалнята на майка си.

Джеймс чакаше отпред в колата, която беше натъпкана с вещи. В това число и една голяма чанта с дисковете на Попи, изнесена тайно от Фил. След няколко минути Джеймс и Попи щяха да потеглят към Източния бряг, където беше баща й.

Но преди това имаше нещо, което Попи трябваше да направи.

Тя пристъпи тихо към голямото легло, движейки се безшумно като сянка, за да не смути съня на двамата спящи. Спря се пред

неподвижния силует на майка си.

Остана загледана в нея известно време и след това ѝ заговори мислено:

Знам, че това ти изглежда като сън, мамо. Знам, че не вярваш в духове. Но аз трябва да ти кажа, че всичко с мен е наред. Добре съм, щастлива съм и дори да не разбираш онова, което се случва, моля те, опитай се да повярваш. Само този път, довери се на онова, което не можеш да виждаш.

Попи замълча за миг и сетне добави: — *Обичам те, мамо. И винаги ще те обичам.*

Когато излезе от стаята, майка ѝ все още спеше... и се усмихваше.

Навън Фил стоеше пред интеграта. Попи го прегърна и той я притисна силно до гърдите си.

— Довиждане — прошепна тя. И влезе в колата.

Джеймс мушна ръката си през отворения прозорец и Фил я стисна без колебание.

— Благодаря ти — рече Джеймс. — За всичко.

— Не, аз ти благодаря — каза Фил. Устните и гласът му леко потрепваха. — Грижи се за нея... и за себе си. — Той отстъпи назад и премигна, за да скрие влагата в очите си.

Попи му изпрати въздушна целувка. И сетне тя и Джеймс потеглиха заедно към нощта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.